

JOHN
GRISHAM

THE
STREET
LAWYER

လမ်းပေါ်ကရှေ့နေ

ဆုထက်

PYIZONE READERS

စာအုပ်ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ မေလ၊ ပထမအကြိမ်၊

အုပ်ရေ (၁၀၀၀)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၁၆၉၆ / ၂၀၀၃ (၁၃)]

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

[၁၂၈ / ၂၀၀၄ (၂)]

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း

ဆုပြည်

မျက်နှာပုံးကာလာခွဲ

Alpha

စာစီနှင့် အပြင်အဆင်

ကိုသောင်းကြူ

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်ချိုသိန်း၊ ခင်ချိုသိန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၆၄၄၃)

၁၅၇၊ ၄၈-လမ်း၊ (၁၀)ရပ်ကွက်၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဦးမျိုးအောင်၊ ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက် (ယာယီ-၇၁၃)

၇၈၊ လှည်းတန်းလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင် - ကိုဇင်ဦးနှင့် ညီများ

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့် ညီဝင်းမြင့်

စာမူ မူပိုင် © - ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက်

မျိုးအောင် (ရက္ခဏာ) ၏ စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

Introduction

"What did you eat for lunch today?" Mister asked me, breaking a long silence.

"I had chicken and salad," I said, surprised.

"Alone?"

"No, I met a friend."

"How much did it cost, for both of you?"

"Thirty dollars."

Mister didn't like that. "Thirty dollars," he repeated. "For two people. You know what I had for lunch?"

"No."

"I had soup. Free soup from a shelter and I was glad to get it. You could feed a hundred of my friends for thirty dollars, you know that?"

Michael Brock, a rich lawyer, listens to Mister for one reason and one reason only. Mister has a gun.

But the next day he thinks about what Mister said. For the first time ever, he thinks about poor people—people who have no homes and not enough to eat.

And it changes his life.

John Grisham is a best-selling writer whose books sell all over the world. He was born in Jonesboro, Arkansas in 1955 and studied law at the University of Mississippi. He became a lawyer, but in 1984 he began to write. His first book was *A Time to Kill* (1989). His second book, *The Firm*, became a best-seller and made him famous. All his books have now been best-sellers and six of them have been made into movies. They are all Penguin Readers.

John Grisham lives with his family in Virginia and Mississippi.

ပျဉ်းမိတ်ရှင်

ပျဉ်းမိတ်ရှင်သည် ရောင်းအစွဲဆုံး စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ၏ စာအုပ်များသည် ကမ္ဘာအနှံ့အပြား ရောင်းချရသည်။ သူ့အား အာကင်းဆပ်ပြည်နယ်၊ ဂျွန်းစံဘိုရိုမြို့တွင် ၁၉၅၅-ခုနှစ်၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး မစ္စစ္စပီတက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေပညာ လေ့လာသင်ယူခဲ့၏။ သူသည် ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း ၁၉၈၄-ခုနှစ်တွင် စာကို စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ သူ၏ ပထမဆုံး စာအုပ်မှာ *A Time to Kill* (1989) ဖြစ်၏။ သူ၏ ဒုတိယမြောက် စာအုပ် *The Firm* သည် ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး သူ့အား ထင်ရှားကျော်ကြားသွားစေခဲ့၏။ သူ၏ စာအုပ်အားလုံး (The Pelican Brief, The Client, The Chamber, The Rainmaker, The Runaway Jury, The Partner, The Street Lawyer, A Pointed House, The Summons နှင့် နောက်ဆုံးထုတ် The King of Torts) ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်များ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ယင်းတို့အနက် ခြောက်အုပ်မှာ ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းစာအုပ် အားလုံးအား Penguin Readers စာအုပ်များအဖြစ် ထုတ်ဝေထား၏။

ပျဉ်းမိတ်ရှင်သည် သူ၏ မိသားစုနှင့်အတူ ဗာဂျီးနီးယားနှင့် မစ္စစ္စပီတွင် နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

ပြည်စုံစာတည်းအဖွဲ့၏ အမှာစကား

ဤစာစဉ်များ ထုတ်ဝေခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အကျဉ်းမျှ ပြောလိုပါသည်။ နိုင်ငံတကာစာပေမှ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ဝတ္ထုကြီးများကို မူရင်းဝတ္ထု၏ ရသမပျက်စေဘဲ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို အကျဉ်းချုံး၍ ရေးသားပြုစုသော အလေ့အထများသည် နိုင်ငံတကာတွင် ထွန်းကားလျက် ရှိပါသည်။ အကျဉ်းချုံးခြင်း (abridge) များသာမက အထူးသဖြင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအနေဖြင့် စာလုံးရေ ၃၀၀ မှနေ၍ ၃၀၀၀ ထိ သိပ်ပျံ့ဖြင့် ဝတ္ထုများ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် စီစဉ်ထားပါသည်။ ယင်းတို့ကို အဆင့် (၁) မှ အဆင့် (၆) ထိ သတ်မှတ်ထုတ်ဝေကြပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်စွမ်းရည် တိုးတက်လာစေရေးနှင့် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးများ ဖတ်ရှုရန် စိတ်ဝင်စားလာစေရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနမူနာကို စံပြု၍ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသာမက အင်္ဂလိပ်စာပေ လေ့လာသူများအနေဖြင့် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးများကို စိတ်ဝင်တစား ရှိလာစေရေးကို ရည်စူး၍ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ (bilingual) စာစဉ်များကို တင်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထူးမှာကြားလိုသည်မှာ ဤစာစဉ်သည် အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့် အင်္ဂလိပ်စကား လေ့လာနေကြသည့် အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်းအဆင့်နှင့် ဘွဲ့ကြိုကျောင်းသားများအတွက် ရည်ညွှန်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤစာအုပ်ကို စီစဉ်ရာ၌ ပထမပိုင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖော်ပြထားပြီး ဒုတိယပိုင်းကို မြန်မာ ပြန်ဆို ဖော်ပြထားပါသည်။ လေ့လာသူများအနေဖြင့် ပထမပိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ဖတ်ရှု၍ မိမိ၏ နားလည်နိုင်စွမ်းကို ဆန်းစစ်ပါ။ နားမလည်၊ မသိသော စကားလုံးအသစ်များ တွေ့ရှိပါက အင်္ဂလိပ်-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်ဖြင့် ရှာဖွေမှတ်သားပါ။ ပြီးမှ မိမိကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှုနားလည်ခဲ့သည်နှင့် ဘာသာပြန်ဆိုချက်တို့၏ ကွဲလွဲမှုကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာပါ။ ထို့နောက် (Vocabulary) များကို မှတ်သားပါ။ ဤစာအုပ်သည် လေ့လာသူများအတွက် အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ကြွယ်ဝမှု၊ အင်္ဂလိပ်စာအရေးအသား စနစ်တကျ ရှိလာစေရေးတို့ကို ပံ့ပိုးပေးမည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းပေါ်က ရှေ့နေ

“ဒီနေ့ နေ့လယ်စာ ခင်ဗျား ဘာနဲ့စားခဲ့သလဲ” မစ္စတာက အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေမှုကို ဖြိုခွဲလိုက်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ကြက်သားနဲ့ အရွက်သုတ် စားခဲ့တယ်” ဟု အံ့အားသင့်သွားသော ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ထဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံပြီး စားခဲ့တာပါ”

“အဲဒီအတွက် ဘယ်လောက် ကျသင့်ခဲ့သလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စာအတွက်ပေါ့”

“ဒေါ်လာ သုံးဆယ်ပါ”

မစ္စတာသည် ထိုအချက်ကို သဘောမကျချေ။ “နှစ်ယောက်စာအတွက် ဒေါ်လာ သုံးဆယ်တဲ့” သူက ထပ်၍ ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်တော် နေ့လယ်စာကို ဘာနဲ့ စားခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

“မသိပါဘူး”

“ကျွန်တော် စွပ်ပြုတ်နဲ့စားခဲ့တယ်၊ ဒုက္ခသည်တွေ ခိုလှုံရာ ရိပ်သာက အလကားပေးတဲ့ စွပ်ပြုတ်ပေါ့၊ နောက်ပြီး စွပ်ပြုတ်သောက်ရတာကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာလှပြီ၊ ဒေါ်လာ သုံးဆယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆွေ တစ်ရာလောက်ကို ကျွေးမွေးနိုင်တယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

ချမ်းသာနေသော ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မိုက်ကယ်
ဘရော့ခ်သည် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်သာ မစ္စတာ ပြောနေသည်ကို
နားထောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းကလည်း တစ်ခုတည်းပင်။
မစ္စတာတွင် သေနတ်တစ်လက် ရှိနေပေသည်။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့တွင် မစ္စတာ ပြောခဲ့သော စကား
များကို သူ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ တစ်လျှောက်လုံး ပထမဆုံးအချိန်
အဖြစ် သူသည် နေရာအိမ်မရှိ၊ စားစရာအလုံအလောက်မရှိကြသော
ဆင်းရဲသူများအကြောင်း တွေးလိုက်မိသည်။

ထိုနောက်တွင် ထိုသို့တွေးတောစဉ်းစားလိုက်ခြင်းက သူ၏
ဘဝအား ပြောင်းလဲသွားစေပေသည်။

Chapter 1

Mister

The old black man got into the elevator behind me. He smelled of smoke and cheap wine and life on the streets without soap. His beard and hair were half-gray and very dirty. He was wearing sunglasses, and a long dirty coat hung down to his knees.

He looked fat, probably because he had all his clothes on. In the winter in Washington the street people wear all their clothes all the time. They can't leave any of their clothes at home, because they don't have a home.

The old man didn't belong here. Everything here was expensive. The 400 lawyers in the building, who all worked for Drake & Sweeney,

were paid an unbelievable amount of money. I knew that because I was a Drake & Sweeney lawyer myself.

The elevator stopped at six. The man hadn't pushed an elevator button. When I stepped out and turned right, he followed me. I pushed the heavy, wooden door of a big meeting room. There were eight lawyers at the table inside and they all looked surprised. They were looking behind me, so I turned. My friend from the elevator was standing there. He was pointing a gun at me.

"Put that gun down," said one of the lawyers at the table. His name was Rafter. He was a hard man in courtroom, maybe the hardest lawyer that Drake & Sweeney had.

Suddenly, a shot hit the ceiling. Rafter's eyes opened wide and his mouth shut.

"Lock the door," the man said to me. I locked the door of the meeting room.

"Stand against the wall." We all stood against the wall.

The man took off his dirty coat and put it carefully on the large, expensive table in the center of the room. He had five or six red sticks around his waist, tied there with string. I had never seen dynamite before, but they looked like dynamite to me.

I wanted to run and hope for a bad shot when he fired at me. But my legs were like water. Some of the lawyers were shaking with fear and making noises like scared animals.

"Please be quite," said the man, calmly. Then he took a long yellow rope and a knife from the pocket of his pants. "You," he said to me. "Tie them up."

Rafter stepped forward. "Listen, friend," he said, "what do you want?"

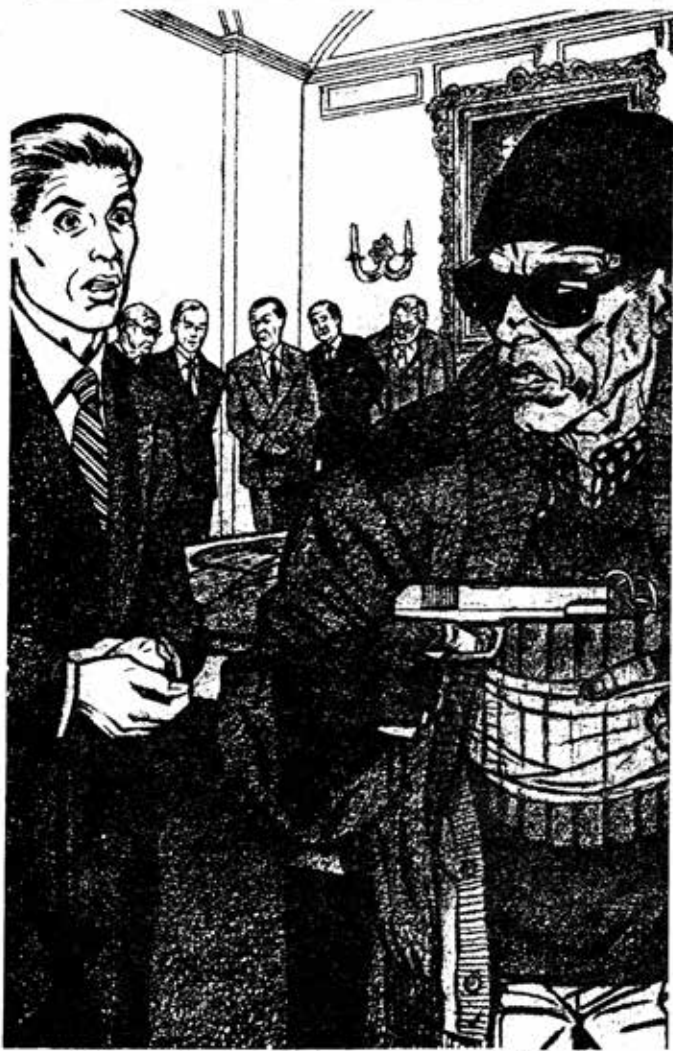
The second shot went into the wall, behind Rafter's ear.

"Do not call me 'friend,'" said the man.

"What would you like us to call you?" I asked him, quietly.

"Call me 'Mister.'"

I tied the eight lawyers with the yellow rope. One of them, Barry Nuzzo, was my friend. We were the same age, thirty-two, and we had started at Drake & Sweeney on the same day. Only our marriages were different. His was successful and mine wasn't. He had three kids. Claire and I didn't have any. I looked at Barry and he looked at me. I knew we were both thinking about Barry's kids.

Mister pointed at the dynamite around his waist.

We could hear police cars outside and noises as the police entered the building. Mister pointed at the dynamite around his waist.

"I pull this," he said, "and we die."

For a second we all looked at each other, nine white boys and "Mister."

I thought of all those terrible shootings you read about in the newspapers. A crazy worker returns to work after lunch with a gun and kills everybody in his office. There had been killings at fast-food restaurants and playgrounds, too. And those dead people were children or honest workers. Who would care about us? We were lawyers.

Time passed.

"What did you eat for lunch today?" Mister asked me, breaking a long silence.

He spoke clearly and, from the sound of his voice, he had had a good education. He hadn't always been on the streets.

"I had chicken and salad," I said, surprised.

"Alone?"

"No, I met a friend."

"How much did it cost, for both of you?"

"Thirty dollars."

Mister didn't like that. "Thirty dollars," he repeated. "For two people. You know what I had for lunch?"

"No."

"I had soup. Free soup from a shelter and I was glad to get it. You could feed a hundred of my friends for thirty dollars, you know that?"

"Yes, Mister."

"Call your boss."

There was a phone on the table. I called Arthur Jacobs. Eight hundred lawyers worked for Drake & Sweeney around the world, but at seventy-nine Jacobs was the oldest of the partners here in Washington. He answered at the first ring of the phone.

"Mr. Jacobs?"

"Michael! Are you OK?"

"Wonderful." I said.

"What does he want from us?"

I spoke to the man: "What do you want, Mister?"

"Soup with bread," said the man. "Get it from the shelter at L Street and 17th. They put a lot of vegetables in the soup there."

"One soup with bread," I said into the phone.

"No," said the man. "Get soup and bread for all of us."

"Mr. Jacobs..." I said.

"I heard. I can hear him. A shelter for street people does carryouts?"

"Mr. Jacobs. Please just do it. He has a gun and dynamite."

I put the phone down.

"You," said the man. He was talking to me. "What's your name?"

"Michael Brock."

"How much money did you earn last year? Don't lie".

I thought quickly. I didn't lie. "A hundred and twenty thousand."

He didn't like that. "How much did you give to poor people?"

"I don't remember. My wife does that."

"Thank you, Mr Brock."

Mister pointed the gun at the other lawyers. He asked all of them the same questions. Nate Malamud, the only partner in the room, earned more than a million dollars.

"More than a million?" Mister said to him. "I know you. You walk past me when I sit on the sidewalk every morning. You never give me any money. Why can't you help poor people, homeless people?"

Nate was a big man with white hair. He had been with Drake & Sweeney for thirty years. He was red in the face with embarrassment now. "I'm sorry," he said.

"Who did the eviction?" said Mister, suddenly. And again, "Who did the eviction?"

Nobody spoke. None of us understood him. But Mister wasn't looking for an answer. He looked out the window. Maybe he was thinking. Maybe he was dreaming. Maybe he was watching the police out there.

Our soup and bread arrived half an hour later. There was a knock on the door and somebody outside shouted through the door, "Your food."

Mister shouted back: "If I see a policeman out there, I'll kill these men."

Then he pointed the gun at my head. The two of us walked slowly to the door.

"Unlock the door and open it very slowly," Mister said.

There was nobody outside. The food was on the floor, near the door.

As I stepped outside and bent down to pick it up, I heard a shout: "Stay down!" A policeman stepped quickly out of the office opposite and shot Mister through the head.

Mister fell without a sound, and my face was covered in blood. Whose blood? Mister was lying on the floor. Half his head had gone, but the sunglasses still covered one eye. His hands were nowhere near the dynamite.

Policemen came running from all the offices. "Are you hurt?" one of them asked me.

I didn't know. I couldn't see. There was blood on my face and shirt and a liquid that, I discovered later, was part of Mister's brain.

Chapter 2

DeVon Hardy

A policeman led me to the first floor of the building, where friends and family and doctors were waiting. The doctors crowded around, but where was my wife? Six hours in a room with a gunman, and she hadn't come to see me. It was funny really because my wife, Claire, was a doctor herself, at one of the biggest hospitals in Washington.

I lay on a table for ten minutes while doctors examined me to make sure I was all right. Then my secretary, Polly, arrived. There were tears in her eyes as she put her arms around me.

"Where's Claire?" I asked her.

"I called the hospital. She's working."

Polly knew there wasn't much left of the marriage.

"Are you OK?" she asked.

"I think so."

"I'll take you home."

I was pleased someone was telling me what to do. My thoughts came into my head slowly. It was like I was under water.

We left the Drake & Sweeney building by a back door. There were police cars everywhere and ambulances and television vans, even a fire truck.

"I'm alive! I'm alive!" I realized, smiling for the first time. "I'm alive." I looked up to heaven and said a very big "thank you." When I got home to our apartment on P Street in Georgetown, Claire wasn't there.

I sat in the empty apartment and thought about her. We had met the week after I moved to Washington. I was just out of Yale with a great job. She came from one of America's oldest families. We were in love, we got married.

But Drake & Sweeney make you work very hard the first year. I worked fifteen hours a day,

six days a week. I saw Claire on Sundays and we went out together when I wasn't too tired.

For the last five years I had worked about 200 hours a month. That's eight hours every day for six day with two or three hours on Sunday.

But young lawyers at Drake & Sweeney don't complain about long hours. Fewer than one in ten become partners, and everybody wants to be that one in ten because you earn at least a million dollars a year.

Claire was good about it for the first few months, but then she got tired of having a husband who was never there and I didn't blame her. There are a lot of divorces at Drake & Sweeney. Long hours at work, each hour paid for by a client, are more important than a happy wife.

By the end of our first year together, Claire was unhappy and we weren't talking together very much. She decided to go to medical school and I thought that was a great idea. Drake & Sweeney were telling me that I was a possible future partner. I just had to work even harder. When Claire was studying, I didn't feel so guilty about that.

But Claire didn't just study. She worked unbelievably long hours. She had decided she wanted to be a great doctor. Soon we were playing

a crazy game called "I-can-work-harder-than-you." And another game called "my job is more important than your job because I'm a doctor/lawyer."

My boss, Arthur Jacobs, of course, was on my team. He had become a partner in Drake & Sweeney at the age of thirty. The youngest ever partner. And he would soon be the oldest ever working partner. The law was his life. All three of his divorced wives could tell you that.

I woke up suddenly. I had fallen asleep in an armchair at the apartment and Claire was sitting in a chair next to me.

"Where were you today?" I said.

"At the hospital."

"At the hospital? Nine of us are in a room with a crazy man and a gun for six hours. We get lucky and escape. Eight families come and see their relative because they're interested in whether or not he's alive. And how do I get home? My secretary drives me."

"I couldn't be there."

"Oh no! Of course you couldn't be there. How silly of me!"

"I couldn't be there because the police asked all doctors to stay at their hospitals until the

situation at Drake & Sweeney ended. They always do that when there's a possible shooting."

"Oh. Did you call?"

"I tried. I guess there were a lot of people trying."

Next morning we made breakfast together. We ate in the kitchen, watching the small television. The six o'clock news showed the Drake & Sweeney building, and you could see Mister looking out of the window.

The television news said the dynamite wasn't real. The sticks were made of wood and Mister had painted them red. The gun was real enough, though. It was a .44, stolen. Mister's real name was DeVon Hardy. He was forty-five. He had fought in Vietnam. He had been in prison a few times for stealing, but he wasn't a big criminal. And he was homeless with no known family.

That morning's *Washington Post* had more details.

According to someone called Mordecai Green, the Director of the 14th Street Law Center, DeVon Hardy had recently lost his job. Then he became homeless.

He was living in an old warehouse. This wasn't unusual. A lot of homeless people move into empty buildings because they have no money for their own place.

DeVon Hardy had recently been evicted from the warehouse, as an illegal squatter. Lawyers are responsible for evictions. "Who did the eviction?" Mister had asked. But I guess he already knew the answers to that.

And now I knew it too. Drake & Sweeney had thrown Mister into the streets.

Chapter 3

Mordecai Green

I had told Polly I would be at work today—the day after Mister came into the office. But for the first time ever, I didn't go to work when I was well enough to go. Just as it started to snow, I got into my car, a Lexus, and drove through the streets of Washington. The snow came down harder and harder. I just drove.

Polly's voice came over the car phone. She sounded worried.

"Where are you?"

"Who wants to know?"

"A lot of people. Arthur Jacobs wants to see you. You have clients waiting for you."

"I'm fine Polly. Tell everybody I'm at the doctor's office."

"Are you?"

"No, but I could be."

I drove around Georgetown, not going anywhere, just driving. The clouds were dark. The snow would be heavy. People were hurrying through the snow on the sidewalks. I saw a homeless man and wondered if he knew DeVon Hardy. Where do street people go in a snowstorm?

I called the hospital. I wanted to ask Claire to meet me for lunch. But the hospital said Claire was busy and they couldn't contact her. That was the end of our lunch together.

I turned and went northeast, past Logan Circle, into the gang area of the city, and drove until I found the 14th Street Law Center. I parked at 14th and Q, certain that I would never see the expensive Lexus again.

The 14th Street Law Center was in an old, tall, red brick house that had seen better days. The windows on the top floor were protected by pieces of wood over the glass. The door wasn't locked. I went in slowly, out of the snow, and entered another world.

It was a law office all right, but there was no expensive furniture here, not like at Drake &

Sweeney. I stepped into a large room which had three metal desks, each covered in files. There were more files on old pieces of carpet on the floor. The computers and the only photocopier were ten years old. There was a large photograph of Martin Luther King on one wall. The office was busy and dusty and interesting.

"You looking for somebody?" asked a woman at a desk with the name Sofia Mendoza on it. She looked Mexican. She wasn't smiling, but I did. It was funny. Nobody at Drake & Sweeney would talk to a visitor like that. They would lose their job. But I would soon learn how important Sofia was to the 14th Street Law Center.

"I'm looking for Mordecai Green," I said. But just then he came out of his office. Sofia went back to her work.

Green was an enormous black man, at least two meters tall and very heavy. He was in his early fifties, with a gray beard and round red glasses. He shouted something about a file to Sofia and then turned to me.

"Can I help you?"

"I want to talk to you about DeVon Hardy," I said and gave him my Drake & Sweeney card.

He looked at me for a few seconds and then looked quickly at Sofia, who was speaking in fast

The office was busy and dusty and interesting.

Spanish into the phone. Mordecai Green walked back into his office and I followed him in. The office was a small room with no windows and the desk and floor covered in files and law books.

"Sit down," he said. "But you might get dirty. What do you want?"

I sat down. "I was in the room with DeVon Hardy when he was shot," I said. "I couldn't think this morning. I didn't want to go to work. So I came here. Any idea why he did it?"

"Because of the eviction," said Mordecai Green. "A few months ago he moved into an old warehouse at the corner of Florida Avenue. It wasn't a bad place of a homeless person. It had a roof, some toilets, water."

"Who owned the warehouse?"

Mordecai pulled a thin file from one of the piles on his desk. It was exactly the one he wanted. He looked at the file for a minute.

"The warehouse was owned by a company called RiverOaks."

"And RiverOaks's lawyers are Drake & Sweeney?"

"Probably."

"Is that all?"

"No. I heard that DeVon Hardy and the others got no warning of the eviction."

"But you can evict squatters with no warning."

"Oh yes. You can't evict tenants without a warning, though."

"Was DeVon Hardy a squatter or a tenant?"

"I don't know."

I thought of another question. "How did DeVon Hardy know about Drake & Sweeney?"

"Who knows? He wasn't stupid, though. Crazy, but not stupid."

I had taken enough of his time. He looked at his watch, I looked at mine. We exchanged phone numbers and promised to stay in contact.

Mordecai Green was a warm, caring man whose work was on the streets, protecting hundreds of nameless clients. He was a lawyer with a heart.

On the way out, Sofia didn't look up from her conversation on the phone. The Lexus was still there, covered by an inch of snow.

Chapter 4

Mom and Dad

After I left Mordecai Green's office, I drove around and around the city while the snow fell. As a lawyer with hours to work, which my clients paid for, I couldn't do this sort of thing—just moving with the traffic, not going anywhere. But I was doing it now.

I didn't want to go back to the empty apartment. I didn't want to go to a bar, either—I'd probably never leave. So I drove. I went through poor parts of the city I had never seen before.

Then I went back to Drake & Sweeney. I went up in Mister's elevator again, walked along the hall of my office, and sat down at my desk.

For the first time I wondered how much everything in my office had cost—the expensive old desk, the red leather armchairs, and the Persian carpets. Weren't we just chasing money, here in this building? Why did we work so hard to buy a more expensive carpet or an older desk? Was that a good reason to work? Was this the life I wanted?

In my expensive room, I thought of Mordecai Green, giving his time to help people who had nothing.

I had about ten pink telephone messages from clients on my desk and none of them interested me. I didn't like this work. My clients were big companies, and I worked on their lawsuits against other big companies. The lawsuits continued for years. Maybe a hundred lawyers worked on each one, all sending paper to each other.

Polly came in and brought me cookies. She put them on the table with a big smile before she left for home for the day. A couple of lawyers came in, said "How you doin'?" and left again. They were probably on their way home too.

Alone in the office again, I picked up one big file and then another one. Which lawsuit did I want to work on today? I didn't want to work

on any of them. I couldn't do it. It didn't make any sense to me now.

I went to my computer and began searching our client files. RiverOaks was started in 1977 in Hagerstown, Maryland. It was a private company, so it was difficult to get information about it.

RiverOaks was the client of a Drake & Sweeney lawyer called Braden Chance. I didn't know the name but I looked again in our computer files. Braden Chance was a partner in real estate, on the fourth floor. He was forty-four years old, married, and went to law school at Duke.

There were forty-two files for RiverOaks. Four were about evictions. RiverOaks had bought a warehouse on Florida Avenue. On January 27, some squatters were evicted from the warehouse—one of them, as I now knew, was DeVon Hardy. The file on the eviction itself had a number next to it. The number meant that only Braden Chance could open file. I wrote down the file's name and number and walked down to the fourth floor.

When I got there, I saw a legal assistant and asked him where Braden Chances' office was. He pointed to an open door across the hall. Although it was late, Chance was at his desk looking busy.

He didn't like me just walking in from the hall. At Drake & Sweeney, you phone first and made an appointment. But that didn't worry me very much.

Chance didn't ask me to sit down, but I did and he didn't like that either.

"You were next to the guy when he got shot," he said unpleasantly, after I said DeVon Hardy's name.

"Yes," I said.

"Terrible for you, huh?"

"It's over. Mr Hardy, who's now dead, was evicted from a warehouse. Was it one of our evictions?"

"It was," said Chance, but he didn't look at me as he spoke. I guessed that Arthur Jacobs had looked at the file with him, earlier in the day. "What about it?" added Chance.

"Was he a squatter?"

"Of course he was. They're all squatters, aren't they? Our client just got them out of the warehouse."

"Are you sure he was a squatter? Not a tenant?"

Chance looked angry. "What do you want?"

"Could I see the file?"

"No".

"Why not?"

"I'm very busy, Will you please leave?"

"If he was a squatter, there's no problem. Why can't I see the file?"

"Because it's mine, and I said no. How's that?"

"Maybe that's not good enough."

He stood, his hands shaking as he pointed to the door. I smile at him and left.

The legal assistant from the hall had heard everything and we exchange looks and smiles as I passed his desk. "The man's fool," he said, very quietly. I smiled again. "Yes".

But what was Chance hiding? There was something wrong and it was in that file. I had to get it. I went back to my office to think. The phone rang. It was Claire.

"Why are you at the office?" She spoke very slowly and her voice as colder than the snow outside.

I looked at my watch. I remembered we had arranged to have dinner together at the apartment. "I,uh, well, a client called from the West Coast." I had used this lie before. It didn't matter.

"I'm waiting, Michael. Should I start to eat?"

"Could I see the file?"

"No, I'll be back at the apartment as fast as I can."

I ran from the building into the snowstorm, but I didn't really care that another evening together had been ruined.

A few hours later, Claire and I were having our coffee by the kitchen window. The snow had finally stopped. I had an idea.

"Let's go to Florida," I said.

She gave me a cold look. "Florida?"

"OK, the Bahamas. We can leave tomorrow."

"It's impossible."

"Not at all. I don't have to work for a few days..."

"Why not?"

"Because I'm going crazy, and at Drake & Sweeney if you go crazy, then you get a few days off."

"You *are* going crazy."

"I know. It's fun, actually. People are nice to you. They smile. Polly brought me cookies today. I like it."

The cold look returned and she said, "I can't."

And that was the end of that. I knew she couldn't do it. She was a doctor, people had appointments with her. But also, she didn't want to go with me.

"OK," I said. "Then I'm going to Memphis for a couple of days to see my parents."

"Oh really," she said. She didn't even sound interested.

"I need to see my parents. It's been almost a year. And this is a good time, I think. I don't like the snow and I don't feel like working. Like I said, I'm going crazy."

Claire got up and went to bed. "Well, call me," she said over her shoulder. I knew that was the end of my marriage. And I hated to have to tell my mother.

My parents were in their early sixties and trying to enjoy not working for the first time in their lives. Mom had been a bank manager. Dad had been a lawyer in Atlanta. They had worked hard, saved hard, and given me the best of everything. Dad always wanted me to be a lawyer, like him.

I rented a car at Memphis airport and drove east to the rich part of the city where the white

people live. The blacks had the center of the city and the whites the area outside. Sometimes the blacks moved out from the center into a white area and then the whites moved further out.

My parents lived on a golf course in a new glass house. You could see the golf course from every window. I had called from the airport, so Mom knew I was coming.

"What's wrong?" she asked when she saw me.

"Nothing. I'm fine."

"Where's Claire? You guys never call us, you know. I haven't heard her voice in two months."

"Claire's fine, Mom. We're both alive and healthy and working very hard."

"Are you spending enough time together?"

"No".

"Are you spending any time together?"

"Not much." I saw the tears in her eyes. "I'm sorry, Mom. It's luck we don't have kids."

To talk about something else, I told her the story of Mister.

"Are you all right?" she asked, a look of shock on her face.

"Of course. I'm here, aren't I? The company wanted me to take a couple of day's holiday, so I came home."

"You poor thing. Claire, and now this."

Later that afternoon, my dad and I played golf.

"Dad, I'm not very happy at Drake & Sweeney," I said. "I don't like what I'm doing."

"Welcome to the world, son. You think the guys in factory jobs like what they're doing? You're getting rich, they aren't. Be happy."

He was happy. He was winning at the golf. Ten minutes later he said, "Are you changing jobs?"

"I'm thinking about it."

"Why don't you just say what you're trying to say?"

As usual I felt weak and like I was running away from something.

"I'm thinking about working for the homeless," I said. "As a lawyer," I added quickly.

Dad didn't stop playing. He hit a ball into the distance. "I'd hate to see you throw it all away, son," he said. "You'll be a partner in a few years." We walked after his ball. "A street guy's killed in front of you and you have to change the world? You just need a few days away from work."

Is that all?

Chapter 5

Lontae Burton

Of course the apartment was empty when I returned Friday night, but there was a note in the kitchen. Just like me, Claire had gone home to her parents in Providence for a couple of days. I knew Claire wanted to end the marriage too I just didn't know how badly.

I went for a long walk. It was very cold outside, with a strong wind. I passed beautiful homes with families in them, eating and laughing and enjoying the warmth.

Then I moved onto M Street. Friday night on M was always fun time; the bars and coffee shops were full, and people were waiting in line to get into the restaurants.

I stopped at the window of a music club, listening to sad music with snow over my feet, watching the young couples drink and dance. For the first time in my life, I didn't feel young. I was thirty-two, but in the last five years I had worked more than most people do in twenty. I was tired. Those pretty girls in there would never look at me now.

I went back to the apartment. At some time after nine, the phone rang. It was Mordecai Green. "Are you busy?" he asked.

"To do what?"

"To work. The shelters are full. We don't have enough helpers."

"I've... never done that kind of work."

"Can you put butter on bread?"

"I think so."

"Then you're the man for us. We're at a church on 13th and Euclid."

"I'll be there in twenty minutes."

I changed into the oldest clothes I had, jeans and an old blue jacket, and took most of my money out of my wallet. As I closed the apartment door behind me, I was excited and I didn't exactly know why.

I parked the Lexus opposite the church. The attack I half expected didn't happen. No gangs.

The snow kept the streets empty and safe, for now. I went into the church, down into a big room below it, and entered the world of the homeless.

It was unbelievable how many people were in that room. Volunteers were giving out blankets and apples. Mordecai was pouring fruit juice into paper cups and talking all the time. A line waited patiently for food at a table.

I went to Mordecai and he said hello like I was an old friend. "It's crazy," he said. "One big snowstorm and we work all night." He showed me the bread, the butter, the meat, and the cheese. "It's real complicated. You do ten with meat and then ten with cheese. OK?"

"Yeah."

"You learn fast." Then he disappeared.

I made ten sandwiches quickly, then I slowed and watched all the people. Most of the homeless looked down at the floor. Most of them said "thank you" to the volunteers when they got the food. Then they ate slowly. Even the children were careful with their food.

Mordecai came back and started making sandwiches next to me "Where does the food come from?" I asked him.

"Food bank. People give it. Tonight we're lucky because we have chicken—usually it's just vegetables."

"How many shelters like this are there in the city?"

"This isn't actually a shelter. The church kindly opens its doors when the weather's bad. When the doors close, they go out again."

I tried to understand this. "Then where do these people live?"

"Some are squatters. They're the lucky ones. Some live on the streets, some in parks, some in bus stations, some under bridges. Usually it's OK, but they can stay out in the open tonight. It's too cold. They have to go to one of shelters."

"How many shelters are there?"

"About twenty. Two are closing soon. No money."

"How many beds?"

"About five thousand."

"And how many homeless?"

"Good question. They's a difficult group to count. Maybe ten thousand."

I thought about that. Then I asked Mordecai about himself. "You have a family?"

"Yes. A wife. Three sons. One's in college, one's in the army. And ... and we lost our third boy on the streets ten years ago. He was killed. Gangs. What about you?"

"Married. No kids."

Mordecai disappeared again. A helper brought cookies. I took four of them and walked to a corner where a young mother was asleep with a baby under her arm and two small children half asleep under blankets.

The oldest boy's eyes opened wide when he saw the cookies in my hand. I gave him one. His eyes shone as he took it and ate all of it. Then he wanted another one. He was small and thin, no more than four years old. The mother woke up, saw the cookies and smiled.

"What's your name?" I said to the boy. After two cookies he was my friend for life.

"Ontario."

"How old are you?"

He showed me four fingers.

"Four?" I said.

He said yes and put his hand out for another cookie, which I gladly gave him. I wanted to give him things. Anything he wanted.

"Where do you live?" I whispered.

After two cookies he was my friend for life.

"In a car," he whispered back. "You got more apple juice?"

"Sure," I went to the kitchen and got him a cup a of apple juice and more cookies.

The mother was sleeping again. Like many homeless people, she moved a lot in her sleep. She was cold. I took my jacket off and put it over her. Then the baby cried and woke her. Without thinking, I took the baby, smiling at the mother all the time. She was happy to let me hold it so she could get some sleep. I stayed there until three in the morning.

The next day was Saturday. Since Tuesday, when I met Mister, I hadn't worked even one hour for Drake & Sweeney. I lay in bed. I hated the work at Drake & Sweeney. I didn't want to go back. Ever.

I had breakfast at a cafe on M and wondered what Ontario was having for breakfast. Then I went shopping. Candy and small toys for the kids, soap for them all, warm clothes in lots of children's sizes. I had never had so much fun spending two hundred dollars. And I wanted to spend more. I wanted to put that family in a hotel for

a month. I wanted to start a lawsuit against the person who had made them homeless. I couldn't wait to have Ontario's family as my clients.

I went back to the church, leaving all the toys and clothes in the car, but Ontario's family weren't there. I asked Mordecai where they were.

"Who knows? The homeless go from kitchen to kitchen, shelter to shelter."

Next morning, Sunday, I had the small television in the kitchen on while I ate breakfast. But the TV news stopped me from eating. I heard the words, but I didn't want to believe them. I walked toward the television. My feet were heavy, my heart was cold, my mouth was open in shock and disbelief.

Sometime around 11 P.M., Washington police found a small car near Fort Totten Park, in a gang area in the northeast of the city. It was parked on the street. Inside were a young mother and her children, all dead. The mother had started the engine of the old car and left it running to keep the family warm. The air in the car poisoned them while they slept.

They gave the mothers' name. It was Lontae Burton. The baby was Temeko. The other children were Alonzo and Ontario.

Their candy and toys and soap and clothes were still in my car.

Chapter 6

A New Person

I was at the 14th Street Law Center. "How much would a funeral cost?" I asked Mordecai.

"I don't know. Are you interested?"

"I want them to have a good funeral."

"OK, then. Let's arrange it now."

We got into Mordecai's old Ford Taurus. The Burton family's bodies were in the morgue of the General Hospital. Mordecai entered like he owned the place.

"I'm Mordecai Green, lawyer for the Burton family," he informed an anxious young man behind the desk.

A doctor from the hospital arrived and Mordecai pushed open the big metal door. Inside the white room were lines of bodies, covered in sheets. Their names were on little pieces of paper tied to their toes.

We stopped in a corner. "Lontae Burton," said the doctor, and pulled the sheet down to her waist. It was Ontario's mother all right, in a white dress. She looked the same as when I saw her alive a few days ago. She looked like she was sleeping. I couldn't stop staring at her.

"That's her," said Mordecai in a confident and loud voice, like he'd known her for years.

Only one sheet covered the children. They were lying in a line with their hands by their sides like little soldiers. I wanted to touch Ontario. I wanted to tell him I was sorry. I wanted to wake him up, take him home, give him some food, give him everything he could ever want.

"That's them," said Mordecai.

I looked up to heaven and I heard a voice in my head say, "Don't let it happen again."

The doctor took us to an office. We helped the assistant make a list of everything that had been found with the family. My old blue jacket was the best thing they owned.

"Do you want it back?" Mordecai asked me.
"No."

I waited outside in the car while Mordecai arranged the funeral in another office. He told me the price would go up if they saw my expensive clothes. In less than a week I had seen five dead street people. First Mister had changed my life, now Ontario had broken my heart.

There was a knock on the car window. I jumped. "It's five thousand dollars, all four," Mordecai shouted through the closed car window.

"Yeah, yeah," I said, and he disappeared back into the hospital.

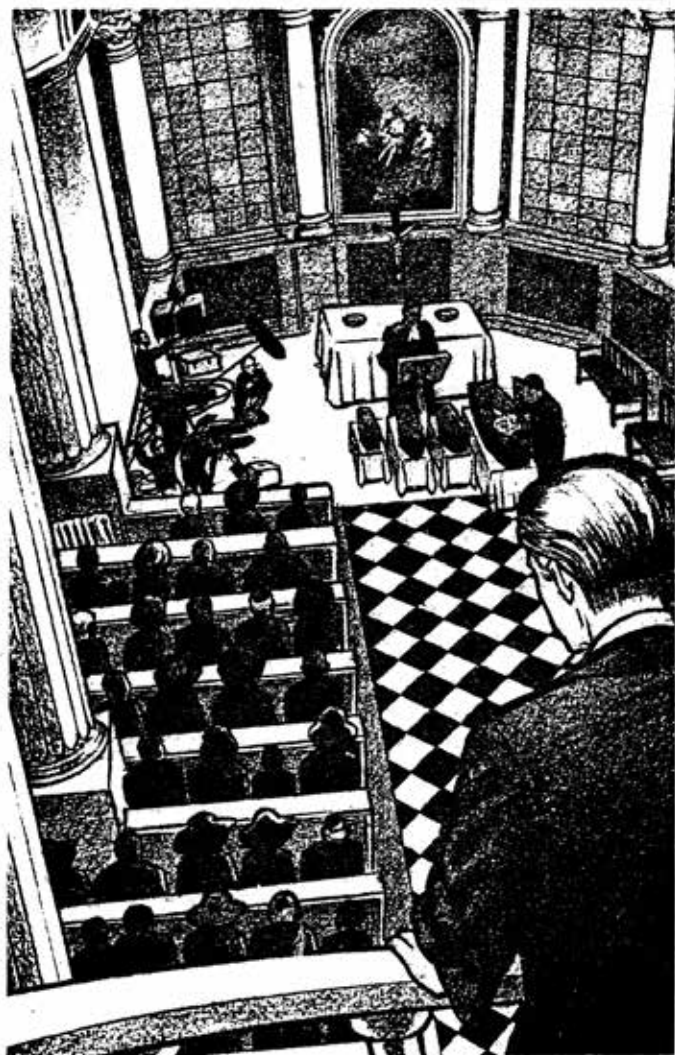
Soon he was back, driving fast. "The funeral will be Tuesday at the church here at the hospital. The newspapers will be there. And television. It's a big story."

"Thanks, Mordecai," I said.

"After the funeral, there's going to be a march, a march to the government buildings on Capitol Hill for the Burton family. Television is going to film it, the newspapers are going to write about it ... Are you OK?"

"No."

It was a very nice church.

I called in sick Tuesday. At ten I left for the funeral. It was a very nice church. Beautiful. It didn't open its doors to the homeless and I could understand why. I sat alone. I could see Mordecai with two people I didn't know. The TV people were in one corner.

I could also see the coffins. The baby's coffin was very small. Ontario's coffin and his brother's were bigger, but not much bigger. Lontae Burton's parents were dead, but her grandmother was there. She put flowers on the coffins and for a terrible second I thought she was going to open them. I had never been to a black funeral before and I didn't know what to expect. But I had seen old film of coffins open at funerals.

After the funeral, there was the march to Capitol Hill. There were big photos of Lontae Burton everywhere, and under her face the words "WHO KILLED LONTAE?"

On Capitol Hill Mordecai spoke to the people. He didn't talk about the homeless. He talked about the last hours of the Burton family. He talked about the baby's last meal, in the church. He talked about the cookies the boys had eaten.

He described how the little family left the church and went back onto the streets, into the

snowstorm where Lontae and her children lived only a few more hours. Mordecai described things he didn't actually know had happened, but I didn't care and the crowd didn't either. When he described the family trying to get warm before they died, I heard women crying around me. If this man, Mordecai Green, could make a crowd cry like this, he must be a great lawyer.

When Mordecai finished we marched to the Capitol, the government building, carrying the coffins. I had never been on a march like this before. Rich people don't march; their world is safe and clean and there are laws to keep them happy. But now I, too, carried my photograph of a 22-year-old black mother who had died for nothing in a car. I wasn't the same person as I had been before Mister and Ontario came into my life, and I could never be that person again.

So I accepted when Mordecai Green phoned me a few days later and invited me to a restaurant near Dupont Circle. And when he invited me to join the 14th Street Law Center, I accepted his offer of a job, too.

"We can pay you thirty thousand dollars a year," smiled Mordecai. "You'll be a partner. Let's see Drake & Sweeney beat that."

I smiled too. I nearly told him about the file I needed from Drake & Sweeney, the file that would give us story of DeVon Hardy's eviction. But I didn't.

That night, I told Claire my news. It was almost ten and we were sitting in our favourite chairs with glasses of wine. After a few minutes I said, "We need to talk."

"What is it?" she asked, unworried.

"I'm thinking of leaving Drake & Sweeney."

"Oh, really." She either expected this or wanted to seem calm. I had told her all about Lontae Burton and her family.

"Yes, I can't go back there."

"Why not?"

"The work's boring and unimportant. I want to do something to help people. I told you about Mordecai Green. His Law Center has offered me a job. I'm starting Monday."

"How much did he offer you?"

"Thirty thousand a year."

"That's ninety thousand dollars a year less than you earn now."

"You don't do work for the homeless for the money."

As young law and medical students we had wanted to help people. We told ourselves then that money was not important. And now?

"I'm tired," she said. She finished her wine and went to the bedroom.

The next day, she visited a divorce lawyer. I promised to leave the apartment by the weekend.

Chapter 7

Braden Chance and RiverOaks

I went back to Drake & Sweeney for my last day. They didn't want me to leave. There was a lot of work and they didn't want to find someone new. I was invited to breakfast with Arthur Jacobs in the partner's private dining room on the eighth floor. How could I turn my back on a world of breakfasts in the partner's dining room? That was the idea.

Over breakfast, Arthur suggested that I could stop working at Drake & Sweeney for a year and work *pro bono** at the Law Center. He said that

* *Pro bono* work : work that lawyers do for no money to help people, usually the very poor.

Drake & Sweeney should do more pro bono work. He offered to pay the difference between the Law Center's thirty thousand a year and what I earned at Drake & Sweeney.

I smiled. I would be Drake & Sweeney's *pro bono* boy for a year and they could all feel good about themselves. During that year a partner would take my clients. I would return after a year, happy, and take my clients back.

Actually, I didn't say no immediately. They had at least tried. Arthur often talked about pro bono work, though clients and their paid hours always came first. But I thought about the offer and then I said no. By now I hated my old work too much to go back to it. I didn't like the old me that had done the work very much, either.

I was trying to explain to Arthur that I was a different man now, when Braden Chance sat down at a table not far from ours.

He didn't see me at first, but then I saw him staring at me.

"Good morning, Braden," I said loudly.

Arthur turned around to see who I was talking to "You know him?" He asked quietly.

"We've met," I said.

"He's a fool," said Arthur, very quietly. It was the same word the legal assistant had used about Chance.

When I got back to my office, there were two files on my desk. They hadn't been there before my breakfast with Arthur. In the first one there was a list of names headed "People Evicted: RiverOaks." Number four was DeVon Hardy. Number ten was Lontae Burton and three children.

I sat there for two or three minutes in silence. Why would anyone put something like this on my desk if the information wasn't true? At the bottom of the page someone had written a few words in pencil: *The eviction was wrong.*

I opened the second file. There were two keys in it and a typed note. The note read, "Top key is to Chance's door. Bottom key is to the file drawer under the window."

I put the file away. I had to do some work. I also had a working lunch that day. "Working lunch" meant that the client was paying. But the law had never seemed so unimportant and boring. I got through the day only because I know it was my last at Drake & Sweeney.

It was almost five before I got a few minutes alone. I said goodbye to Polly and locked the

office door from the inside. I took the files out again and began to think and make notes. I had an idea who had sent the files: the young legal assistant who had called Chance a fool. Legal assistants did the evictions, and it was his job to put documents in the file.

I phoned another legal assistant and asked him for the name of Chance's assistant. The guy was called Hector Palma. He had been with Drake & Sweeney about three years, all in real estate.

We met in the library on the third floor. Hector Palma was very nervous.

"Did you put those files on my desk?" I asked him. There was no time to play games.

"What files?" His eyes went around and around the room looking at everything except me.

"The RiverOaks eviction. You were there, right?"

"Yeah," he said.

"What's in the RiverOaks file?"

"Bad stuff."

"Tell me."

"I have a wife and four kids. I need this job."

"You'll be OK."

"You're leaving. What do you care?"

I wasn't surprised he knew. People talked. I was news. "So, before I leave, you want me to

go into Chance's office and take a file. And I can't be sure what's in it?"

"Do what you want." And he ran out of the library.

I went back to my office and made some more notes. I would lose my job if I was caught taking the file, but I was already leaving. It would be much worse if I was caught in Chance's office with a key that wasn't mine. I didn't like the idea at all.

Then there was the problem of copying the file. Some Drake & Sweeney files were very thick. I would have to stand in front of a photocopier for a long time. And also, our photocopiers worked from a plastic card that had our names on it. Drake & Sweeney knew exactly who copied what.

I could use a photocopier somewhere else, but it was illegal to take the file from the building. And I was a lawyer. But couldn't I just borrow the file? I only needed it for half an hour to photocopy it. I could take it to the 14th Street Law Center, photocopy it, and bring it back immediately. That made me a little less of a thief.

It was now getting late, this Friday night. I was starting work with Mordecai on Monday. I was now or never. But I hadn't got a key to the

14th Street Law Center. I looked at my watch. It was half-past six. I drove to 14th Street.

My partners were still there. Sofia actually smiled at me, but only for a second.

"Welcome to your new job," said Mordecai seriously, like I needed all the luck in the world. "How about this," he said, pointing to my new office. "The best office in the area."

"Beautiful," I said, stepping inside. My new office was about half the size of the one I had just left. My Drake & Sweeney desk would be too big to go in there. There was no phone.

"I like it," I said. And I did.

"I'll get you a phone tomorrow," said Mordecai.

It was dark and Sofia wanted to leave. Mordecai and I ate some sandwiches he had bought. He made us both coffee. I looked at the copier. It was about ten years old but I knew it worked.

"What time are you leaving tonight?" I asked Mordecai, with my mouth full of sandwich.

"I don't know. In an hour maybe. Why?"

"I'm going back to Drake & Sweeney for a couple of hours. I have some last minute stuff they want me to finish. Then I'd like to come back here late. Would that be possible?"

Mordecai was eating his sandwich. He reached into a drawer and threw me a key. "Come and go as you please," he said.

"Will it be safe?"

"No. So be careful. Park as close to the door as you can. Walk fast. Then lock yourself in."

I walked fast to my car at seven-thirty. The sidewalk was empty. My Lexus was fine. Maybe I would be OK on the streets.

The drive back to Drake & Sweeney took eleven minutes. If it took thirty minutes to copy Chance's file, then it would be out of his office about an hour. And he would never know.

Real estate was empty. I knocked on Chance's door. No answer. I used the key to his door and went in. Should I turn on the light? It was dark—I would have to. I locked the door, turned on the light, went to the bottom file drawer under the window and unlocked it with the second key.

I found the RiverOaks file and was reading through it when a voice outside shouted "Hey!" and I jumped. A conversation started outside. Two guys were talking baseball. I turned off the lights, listening to their talk. Then I sat on Chance's sofa for ten minutes.

I could put the file back. If they saw me leaving Chance's office, nothing would be done.

It was my last day. But if they saw me taking a file, that was very different. "Be patient," I told myself. After baseball, they started talking about girls. I think they were a couple of young legal assistants, working late. Then, finally it was quite.

I locked the drawer in the dark, opened the door, and went out. "Hey!" shouted someone behind me. I ran. I ran to the back of the building, got into the Lexus, and drove off. "That was stupid," I thought. "Why did I run? Why didn't I talk to the guy?" I still worked at Drake & Sweeney, didn't I?

That was my last thought before the Lexus was hit by a Jaguar speeding down 18th Street. I remember a voice saying, "I don't see any blood." And then I remember Claire sitting by my bed at the George Washington University Medical Center.

Chapter 8

Hector Palma

I woke up at seven in the morning and a nurse gave me a note from Claire. It was a really sweet note. It said that she had to go to work and that she had spoken to my doctors and I probably wouldn't die. Claire and I must look like a happily married couple to the doctors and nurses. Why were we getting a divorce?

My left arm was blue. My chest hurt when I breathed. I looked at my face in the bathroom. There were some small cuts, but nothing that wouldn't disappear over the weekend. A nurse told me the Jaguar had been driven by a gang member who sold drugs. "Welcome to the streets," I thought, as I tried not to breathe too much.

I found the RiverOaks file.

The doctor came at seven-thirty. No bones were broken.

They wanted me to stay in hospital for one more day, just to be safe, but I said no.

I had to find a new apartment. The first real estate office sent me to an apartment at Adams-Morgan, north of Dupont Circle. It was three little rooms at the top of a house. Everything in the bathroom worked, the floor was clean, there was a view over the streets. I took it.

That evening I went back to my old apartment to see Claire. We ate a Chinese carryout. Our first ever meal together had been a carryout. And this was our last meal together as husband and wife. Claire had the divorce papers waiting for me on the table and I signed them. In six months I would be single.

“Do you know someone called Hector Palma?” She asked, halfway through the Chinese dinner.

My eyes opened wide. “Yes.”

“He called an hour ago. Said he had to talk to you. Who is he?”

“A legal assistant with Dark & Sweeney. He wants me to help him. He has a problem.”

“Must be a big one. He wants to meet with you at nine tonight, at Nathan’s on M Street.”

"Why a bar?" I said, half to myself, half to Claire.

"He didn't say. He sounded strange on the phone."

Suddenly, I wasn't hungry. I finished the meal only because I didn't want to look worried in front of Claire. But it wasn't necessary. She wasn't even looking at me.

I walked to M Street. Parking is impossible on a Saturday night. It was raining and my chest hurt. As I walked, I thought about what to say. I thought of lies I could tell. After taking the file, it seemed easier to lie. Hector might be there for Drake & Sweeney. He might be wired to record what I said. I would listen carefully and say little.

Nathan's was only half-full. I was ten minutes early but he was there, waiting for me at a table in the corner. As I came in, he jumped up from his seat and put his hand out. "You must be Michael. I'm Hector Palma from real estate. Nice to meet you." Huh? Didn't we meet in the library?

We sat down. He started kicking me under the table. I understood. He was wired and they were watching. A waiter came. I ordered black coffee and Hector asked for a beer.

"I'm a legal assistant in real estate," Hector explained as the drinks arrived. "You've met Braden Chance, one of our partners?"

"Yes," I said. As they were recording everything I said, I would say as little as possible.

"I work mainly for him. You and I spoke for a minute one day last week when you visited his office."

"If you say so. I don't remember seeing you."

He smiled and I kicked him back under the table. We both understood the situation now.

"Listen. I asked you to meet me because a file is missing from Bradens' office."

"And you think I took it?"

"Well, no, but, it could be you. You asked for that file when you went into his office last week."

"So you *do* think I took it?" I said, angrily. "Well, go to the police."

Hector Palma drank some of his beer. "Drake & Sweeney have already gone to the police," he said. "The police found an empty file in your desk with a note about two keys. One to the door, the other to a file drawer. They also found your fingerprints on the file drawer."

I hadn't thought about fingerprints. Drake & Sweeney took everybody's fingerprints when they joined the company. But that was five years ago and I had forgotten about it.

"We might want to speak to you about all this again later," said Hector Palma.

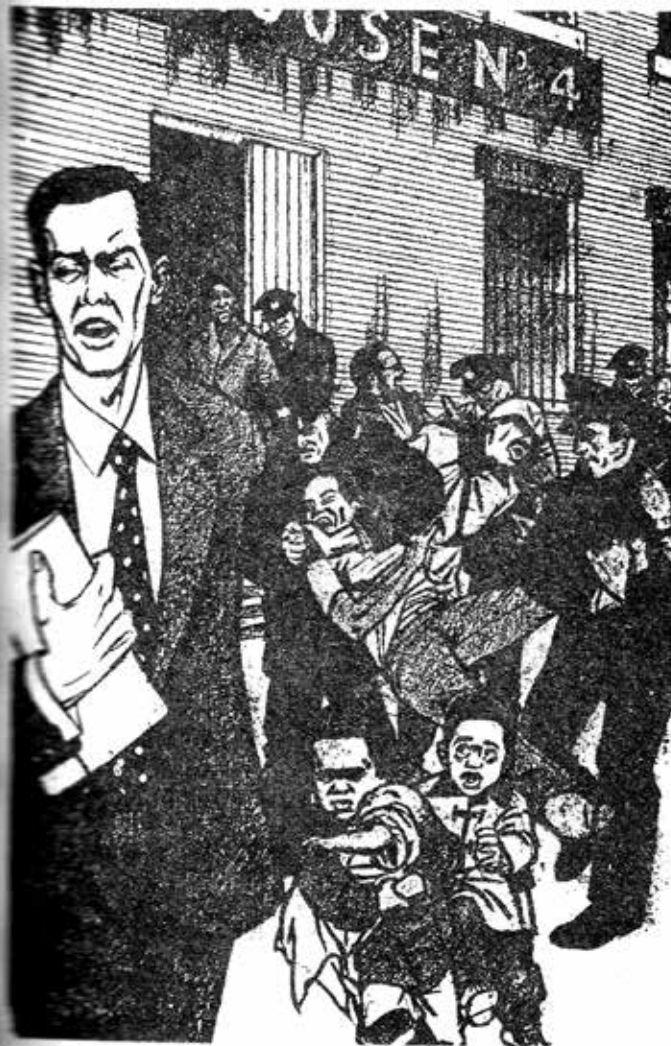
I picked up my coat and left.

I spent my first working day at the 14th Street Law Center getting the file back from the wreck of the Lexus. Mordecai helped me. We had to go to Georgia Avenue, where the police keep wrecked cars. I told Mordecai that the file was important but not what was in it.

Back home in my new apartment, I looked at the file. RiverOaks was a real estate company. They wanted to build a new mail office for the Washington Post Office and then rent the building to them. They had bought the warehouse where DeVon Hardy and Lontae Burton lived and they wanted to pull it down and start rebuilding.

They were in a hurry. They wanted to start pulling the warehouse down in February. On January 27, Hector Palma visited the warehouse. His note about that visit was on the list of documents

The eviction had taken three hours.

in the file, but it wasn't actually in the file. Somebody had taken it out, almost certainly Chance, after Mister had visited us.

On Friday, January 31, Hector Palma returned to the warehouse, with the police, and evicted the people who were living there. The eviction had taken three hours. Hector Palma's noted about it was two pages long. Although he tried to hide what he felt, it was clear that he disliked being part of the eviction.

He described how Lontae Burton had fought with the police. My heart stopped when I read: *The mother had three children, one a baby. She lived in a two-room apartment with no bathroom. They slept on the floor. She fought with the policemen while her children watched. In the end she was carried out of the building.*

I drove to 14th Street and copied the file. Then I went back to my old apartment. Claire was the hospital. I took my sleeping bag, a few suits, my radio, the small TV from the kitchen, my CD player and a few CDs, a coffeepot, a hair dryer, and three blue towels.

I left a note telling her I was gone. I didn't know what I felt. I had never moved out before; I wasn't sure how it was done. As drove away,

I didn't feel happy to be single again. Claire and I had both lost.

Back at the 14th Street Law Center, my first visitor was my old friend Barry Nuzzo. He sat down carefully in the chair opposite my desk—he didn't want to get dirt on his expensive suit. Was he wired, like Hector Palma? Maybe they had sent Barry because he was my friend and also one of Mister's guests that Tuesday afternoon.

"So you're here for the money?" He said. Joke.

"Of course."

"You're crazy. They're going to come after you, Michael. You can't take a file."

"You mean a criminal lawsuit for theft?"

"Probably. And they talked to the Bar Association.* Rafter's working on it. Michael, you won't be a lawyer when they've finished—not here, not anywhere. You're going to lose your license."

I wasn't ready for that. "I have the file. The file has plenty to information about Drake & Sweeney in it."

* Bar Association : a professional group for lawyers which gives lawyers their license.

"You can't use the file, Michael. You can't use it in a lawsuit because you took it from our offices and that's theft."

I said nothing. I didn't know what I was going to do. But I knew I couldn't given the file back now. I had nothing else in the fight against Drake & Sweeney. Barry stood up to leave.

"Will you phone me some time, Michael?" he said, at the door.

"Sure."

Chapter 9

The Homeless

The building had been a department store, many years ago. Now the sign on it said SAMARITAN HOUSE.

"It's a private shelter," Mordecai said "Ninety beds. The food's OK. Some churches in Arlington got together and they pay for everything. We've been coming here for six years."

Inside we used a bedroom as an office. "This is a good office," Mordecai said. "We can be private here."

"What about a bathroom?" I asked.

"They're in the back. You don't get your own bathroom in a shelter."

I could hear radios. People were getting up. It was Monday morning and they had jobs to go to.

"Is it easy to get a room here?" I asked Mordecai, although I already knew the answer.

"Nearly impossible. There's a long waiting list."

"How long do they stay?"

"Maybe three months. This is one of the nicer shelters, so they're safe here. After three months the shelter tries to find them an apartment."

"And our clients all come from shelters?" I asked.

"Half come from the shelters," Mordecai said. "The other half from the streets."

"We take anybody?"

"Anybody who's homeless. The people here at this shelter have jobs, but they don't earn enough to pay rent for an apartment. So when they get one, they lose it again. One missed paycheck and they lose their homes."

My first client was called Waylene, age twenty-seven, two children, no husband. Her problem wasn't complicated. She had worked in a fast-food restaurant. She started to tell us why she left her job, but Mordecai said that the reason didn't matter. She hadn't had her last two paychecks.

Because she had no address, the restaurant had sent the checks to the wrong place. The checks had disappeared, and nobody at the restaurant cared.

"Will you be here next week?" Mordecai asked.

Waylene wasn't sure. Maybe here, maybe there. She was looking for a job, she might move in with someone. Or get her own apartment.

"We'll get your money and we'll have the checks sent to our office," said Mordecai. He gave her the address of the 14th Street Law Center. She said "thanks" and left.

"Call the fast-food restaurant," Mordecai told me. "Tell them you're Waylene's lawyer. Be nice at first. If they don't send the checks, stop being nice. If necessary, go there and get the checks yourself."

I wrote down everything Mordecai said, like it was complicated. Waylene's paychecks were for two hundred and ten dollars. My last client at Drake & Sweeney was trying to get nine hundred million dollars. But I was happy enough when I got home at the end of the day.

My new apartment now had some old chairs in it, and the TV was on a box. I smiled at my furniture. My mother had called. I listened to her voice on the answerphone. She and Dad wanted to visit me.

That evening I watched basketball on TV and had a few beers. At eleven-thirty I called Claire. We hadn't talked in four days. Why shouldn't we talk? We were actually still married. I thought maybe we could have dinner soon.

The phone rang and then a voice said, "Hello?" It was a man. I couldn't speak. I had been gone less than a week and Claire had a man in the apartment at eleven-thirty. I almost put the phone down, but then I said, "I'd like to speak to Claire, please."

"Who's calling?"

"Michael, her husband."

"She's in the shower," he said. He sounded pleased with himself.

"Tell her I called," I said.

I walked around the room until midnight, then I went for a walk in the cold. Why did our marriage go wrong? Who was that guy? Was he someone she had known for years and I didn't know about him? I told myself it didn't matter. We weren't divorcing because of other people.

We were divorcing because of us. And if she was free to find another guy, then I was free to find someone too. Yeah, right.

At 2 A.M. I was walking around Dupont Circle, stepping over people sleeping in the street. It was dangerous, but I didn't care. After a couple of hours, I went home and got some sleep. Then I wanted to work. I got to 14th Street before eight that morning, ready to start.

As I walked through the snow, making my way to the Law Center, I thought of my clients. By now I had a few. There was Waylene and her paychecks. There was also Marvis. Like me, Marvis wanted a divorce. His wife was on drugs. She had taken everything he had, including their two children. Marvis wanted them back.

"How long will a divorce take?" Marvis had asked me.

"Six months," I told him.

Marvis was clean, he didn't drink, and he was looking for work. I enjoyed the half hour I spent with him and I wanted to help him.

Another client was a 58-year-old woman. Her husband was dead and the government was sending her money to the wrong place. I could get all her money back and then get it sent to the right place.

A lot of my clients had problems like that. They were just not getting money, often from the government, that should be theirs.

When I reached the Law Center, a little woman was sitting against our door. The office was still locked. It was below freezing in the streets. When she saw me, she jumped to her feet and said, "Good morning, are you a lawyer?"

"Yes, I am."

"For people like me?"

She looked like she was homeless. "Sure. Come in." I opened the door. It was colder inside than outside. I made some coffee and found some old cookies. I offered them to her and she quickly ate one.

"What's your name?" I asked. We were sitting in the front office, next to Sofia's desk, waiting for the coffee and for the office to get a little warmer.

"Ruby," she said.

"I'm Michael. Where do you live, Ruby?"

"Here and there." She was between thirty and forty, dressed in a lot of old clothes. She was very thin.

"Tell me," I said, "I need to know. Do you live in a shelter?"

"Not now," she said. "I live in a car. I sleep in the back."

I poured two large paper cups full of coffee and we went into my office. "What can I do for you?" I asked.

With both hands on the coffee cup, to keep warm, and without looking at me, she told me her story. She and her son Terence lived in a small apartment. When Terence was about ten, she went to prison for four months for selling drugs. Terence lived with her sister those four months, but when Ruby came out of prison they had lost the apartment. She and Terence slept in cars, warehouses, and under bridges in warm weather. When it was cold, they went to the shelters. She couldn't stop taking drugs.

A few years back she had worked for a couple called Rowlands. Their children were grown and away from home. Ruby offered to pay Mr. and Mrs. Rowlands fifty dollars a month if Terence could stay with them. The Rowlands weren't sure at first, but in the end they agreed.

Terence had a small bedroom at the Rowlands' house. He started to get good grades at school. The Rowlands were good people. Ruby was allowed to visit Terence for an hour each night. With

great difficulty, she managed to pay each month as agreed. She was pleased with herself.

Until she went to prison again. She couldn't stop taking drugs. And now Terence didn't want to talk to her. He wanted to join the army—Mr Rowlands was an army man. One night Ruby took some drugs and then went to the Rowlands' house. She screamed and shouted and the Rowlands and Terence threw her out.

The next day the Rowlands' started a lawsuit. They wanted Terence to become their son. Ruby wasn't allowed to visit him until she stopped taking drugs.

"I want to see my son," she said. "I miss him so bad."

"You won't see Terence until you stop the drugs," I said, trying to say it nicely. I had to get her onto a drugs program.

Sofia knew where Ruby should go. Sofia knew everything and everybody. She made a phone call and then Ruby and I were on our way to Naomi's Women's Center on 10th Street. It opened at seven, closed at four, and between those hours helped women with a drug problem.

I spoke with Megan, the young woman in charge of Naomi's. We had a long talk. It was the first long talk I had had with anyone in a long time.

Chapter 10

Chicago

I was sleeping on the floor at the apartment. I liked it down there and it helped me understand my new clients. In the middle of the night, the phone rang. It was Claire. The police were in her apartment, wanting to search it for the file. I looked at my watch. It was 1 A.M. "I'll be right there."

The door was open and I ran in. There were three policemen in there and I shouted at the nearest one. "I'm Michael Brock. Who are you?"

"Lieutenant Gasko," said the policeman, not very nicely.

"Claire," I shouted. "Get the video camera. There's going to be a lawsuit, Lieutenant Gasko."

Lieutenant Gasko showed me a document.

Lieutenant Gasko showed me a document. "It's signed by a judge," he said. "And it says we can search for the file." But he knew I was a lawyer and he didn't look very happy.

"The file's not here because I don't live here," I said. "Now give me your names and then go."

Claire was filming it all with the video camera. Their document was fine and I knew that. But the three policemen gave me their names and then left.

"Can they come back?" asked Claire.

"No."

"That's good."

"Did you tell them where I live?" I asked her.

"Michael, I don't know where you live. You just gave me a phone number."

I said goodnight without touching or kissing her. I knew that was what she wanted.

I thought hard. Now I had to tell Mordecai everything. It was possible that the police would come to the Law Center, looking for the file.

Next morning I tried to phone Hector Palma from the Law Center. His secretary said he had left the Washington office. I put the phone down. Now what? I stared at the ceiling.

Mordecai came into my office. I started my story: "My wife and I aren't together. I moved out of our apartment."

"I'm sorry," said Mordecai. What else could he say?

"Don't be. Early this morning, the police tried to search the apartment where I used to live. They were looking for a file that I took when I left Drake & Sweeney."

"What kind of file?"

"The DeVon Hardy and Lontae Burton file."

"I'm listening."

"I don't think that DeVon Hardy and Lontae Burton and the others were squatters. I think they were tenants. And if they were tenants, the eviction was illegal."

"It sure was. Can't evict tenants without warning. But do you know? Or are you guessing?"

I told Mordecai the story of the RiverOaks file. I told him that something, probably a note dated January 27, was missing from the file.

"And what do you think is in this note? he asked.

"I can't be sure. But I think it's a note from Hector Palma. I think he knew they were tenants and he said that in the note. But RiverOaks wanted them out quickly so they could start pulling the warehouse down. They wanted to start the new building for the Post Office in February. I think Hector Palma's note of January 27 was removed from the file so Drake & Sweeney could evict DeVon Hardy and Lontae Burton and the other as squatters."

"Good, said Mordecai. "So we start a lawsuit for the family of Lontae Burton and the other people who were evicted."

"Yes," I said. "That way, Hector Palma has to tell the judge what he knows."

"I'll contact Lontae Burton's parents," Mordecai said. "They would be our clients in the lawsuit."

"Her parents are dead. But she has a grandmother."

"Fine. She'll be our client. But first we need to find Hector Palma."

"I think Drake & Sweeney will keep him in the company. If he leaves the company, they lose control of him. But they want him out of Washington. I think he's working for Drake & Sweeney

in another city. Probably a new job with more money."

"Sofia!" shouted Mordecai, loud enough to be heard on Capitol Hill. "Sofia, we're looking for someone."

Sofia came in with paper and a pencil. "I know," she said. "I heard." She turned to me. "I can help. Tell me everything you know about this person."

I told Sofia Hector Palma's name, address, and job. I described him and said he had a wife and four kids.

"Age?"

"Maybe thirty."

"How much did he get a month at Drake & Sweeney?"

"As a legal assistant? Three thousand."

"He has four kids, so one or more will be in school. He can't send kids to a private school on thirty-five thousands. We'll start with the schools. Then the churches."

She went back to her desk and she was on the phone for an hour. Each time she said hello in English, asked for the person she wanted, and then the conversation was in Spanish.

An hour later she came back into my office. "They moved to Chicago. Do you need an address?"

"But how did you...?"

"Don't ask. A friend of a friend in their church. They moved to Chicago last weekend. I can get you an address but it will take longer."

"I don't need an address. I've been to Drake & Sweeney's Chicago office a couple of times."

Two days later I was there again. But I hadn't flown first class, as in the old days. I waited outside the Drake & Sweeney building from seven in the morning while 106 lawyers—the third highest number after Washington and New York—arrived for work.

At 8:20, Hector Palma arrived and I followed him into the building. He got off on floor number fifty-one. There was a phone there. I phoned Mordecai and told him about my progress. Then I phoned Megan at Naomi's Women's Center. Ruby was still there, doing OK. Hector Palma wasn't going anywhere for the next ten hours, so I had another long talk with Megan.

There was a list of partner's names on each floor. I chose one. "I have an appointment with Dick Heile," I said loudly as I passed the desk. And then I walked past the desk, down the hall.

Hector had his own office in Chicago.

"Hello, Hector," I said as I walked in. "So how's Chicago?"

"What... What are you doing here?"

I sat on Hector's desk. "There's going to be a lawsuit, Hector," I said. "Against Drake & Sweeney. You can't hide from that."

I didn't feel as confident as I tried to sound.

"And who's starting this lawsuit?"

"Lontae Burton's grandmother. And later the other people who were evicted, when we find them."

Hector just looked at me.

"You remember Lontae, don't you. Hector? She was the young mother who fought with policemen when you were evicting everyone. You felt bad about it because you knew she was a tenant. So you wrote that in a note, dated January 27 and you put that in the file. But Braden Chance took your note out again. That's why I'm here, Hector. I want a copy of that note."

"Why would I have a copy?"

"Because you're smart, Hector. You knew that Drake & Sweeney's evictions were illegal. You knew how important your note was. Maybe you even guessed Braden Chance would remove it."

Hector thought about that. I guessed he wouldn't be happy hiding in Chicago. The evictions were wrong and he knew it. He had tried to help me once before. "Meet me at twelve in front of the building," he said.

He was there on time. "I have four children, please protect me." He said, as he gave me an envelope. I thanked him, got a taxi and opened the envelope.

The note was dated January 27. It said that the tenants were paying one hundred dollars a month rent on the fifteenth of every month to man called Johnny. There was even a copy of a receipt signed by Johnny, saying that he had received one hundred dollars rent from Lontae Burton on January 15. It couldn't be any clearer. They were tenants. The eviction was illegal.

At Chicago O' Hare airport I faxed copies of the note and the receipt to Mordecai. Then I caught the next plane back to Washington. A taxi from the airport took me back to 14th Street, where Mordecai and Sofia weren't looking as

happy as I had expected. Lieutenant Gasko was in the office, waiting for me.

As he took me out to the police car, Sofia was phoning fast and talking fast, first in English, then in Spanish. But she and Mordecai couldn't stop Lieutenant Gasko taking me to Central Police Station like any other criminal. Drake & Sweeney said I had taken their file, and that was theft.

Chapter 11

Megan

It was Friday afternoon. I knew Mordecai could get me out on bail, but some very bad things could happen to a good-looking white boy in prison over the weekend.

In the police car to Central, I tried to think about all the great people who had spent some time in **prison**—like Martin Luther King. But then I thought of my parents. Their son in prison would be the end of their world. My friends already thought I had ruined my life. I **didn't** know what Claire would think, especially as she had a new man now.

The cell door closed behind me.

At Central, Gasko led me like a lost dog. They took everything I had in my pockets and I signed for it. Then my photograph and fingerprints were taken. There were police everywhere but only one other white face—a man who was very drunk.

We were walking to the cells. I was scared. “Can I get bail? I asked.

“I think your lawyer’s working on it,” Gasko said.

The cell door closed behind me. There were five other prisoners in the cell with me, all black, all much younger than me. I sat on the floor.

In the cell opposite, I could see the drunk white guy and hear him shouting. Two large black men had him in a corner of the cell. They were hitting his head. Minutes passed. One of the young guys in my cell walked over to me. This was the end.

“Nice jacket,” he said, touching my jacket with his foot as I sat on the floor.

“Thanks,” I said, trying to sound like I meant it.

He was eighteen or nineteen. Thin. Probably a gang member who had spent his life on the streets. “I could use a jacket like that,” he said, giving me a kick with his foot.

"You shouldn't be a low-life street gang member then," I thought. "Would you like to borrow the jacket?" I asked. I wasn't going to fight back. If I did, the other would help the first one.

"What did you say?"

"I said, 'Would you like to borrow...'"

The kick caught me in the head and I shouted from the shock.

"My friend said he could use a jacket like that," said one of the other four. "A gift would be nice."

I quickly took off my jacket and held it toward the young gang member who had kicked me.

"Is this a gift?" he said, taking it.

"It's whatever you want it to be."

He kicked me again, hard in the head. "Is this a gift?"

"Yes."

"Thanks, man."

I sat in a ball on the floor. My face hurt. The floor was getting cold. What would happen when I needed the toilet?

"Nice shoes," said a voice above me. I gave them to him.

Mordecai got me out on bail at 7 P.M. My bail was ten thousand dollars.

My friends at Drake & Sweeney had told the newspaper about my stay in prison. *Lawyer out on bail. Was it theft?* I read, the next day. They took a photo of me when I first joined Drake & Sweeney and that was there too. They were trying to ruin my life. I wondered which client was paying for all the hours Rafter and Arthur Jacobs were spending on me. A client was definitely paying. A client paid for every hour of every lawyer's time. RiverOaks probably.

I went in to work at 14th Street. Ruby was asleep in front of the door.

"Why are you sleeping here?" I asked. She didn't answer. She was hungry. I unlocked the door, made coffee, and went to find the cookies.

The phone rang. It was Megan. Ruby had left Naomi's.

"Are you taking drugs again?" I asked Ruby. She didn't look at me. "No," she said.

"Yes, you are. Don't lie to me, Ruby. I'm your friend and your lawyer and I'll help you see Terence. But I can't help if you lie to me. Now will you go back to Naomi's?"

"Yes."

"Good. I'll take you."

"OK." She took another cookie, her fourth.

On the way back to Naomi's, she said, "You were in prison."

"How did you know?"

"You hear stuff on the street."

When we arrived, Megan took Ruby into the women's group and then asked me to stay for coffee. She threw a *Washington Post* to me. "Bad night, huh?" she said with a smile.

There was my photo again. "It wasn't too bad."

"What's this?" she asked, pointing at my face.

"A guy in my cell wanted my shoes. He took them."

She looked at my shoes. Old Nikes. "Those?"

"Yes. Good shoes, aren't they?"

"How long were you in there?"

"A couple of hours. Then I got my life together. I'm a new man now."

She smiled again, a perfect smile. Her eyes held mine for a second and I thought, "No wedding ring on her finger." She was tall and a little too thin. Her hair was dark red and short and well-cut. Her eyes were light brown, very big and round, and nice to look at. She was very attractive and I wondered why I hadn't noticed it before.

I told her about me. She told me about herself. He father was in the church in Maryland. He liked baseball and he loved Washington. As a teenager, Megan had decided to work with the poor. It was a job—but a job she liked.

I told her the story of Mister and how I had started working with the homeless. She was very interested and asked lots of questions. Then she asked me to come back later for lunch. If the sun was shining, we could eat outside. I liked that. I thought it was romantic. You can find love anywhere, even in a shelter for homeless women.

Chapter 12

The Washington Post

The file was thick; Rafter had worked very hard. It was my copy of Drake & Sweeney's complaint to the Bar Association. In one sentence: I had stolen their file, so now I should lose my license.

But it was a shock. Drake & Sweeney wanted blood, my blood. It was frightening. Since I had started law school ten years earlier, I had never thought of any other kind of work. What would I do without a law license?

But there was one thing Drake & Sweeney didn't know yet. Tomorrow morning at nine o'clock, Mordecai and I were starting a four million

dollars lawsuit against them for the death of the Burton family.

I went into Mordecai's office. "What do I do?" I said.

He smiled. "Same as they did. Call the *Washington Post*. I was at college with Tim Claussen. He's one of their best journalists."

Next morning we told Tim Claussen about the lawsuit against Drake & Sweeney. The Burton story was already big as a result of the march and my night in prison, and this made it even bigger. He asked us a lot of questions and I was happy to answer. Drake & Sweeney went to the newspapers first.

The story was in the newspaper the next day. For an old law company like Drake & Sweeney, it was the worst thing in the world. Arthur Jacobs's photo appeared next to DeVon Hardy's. There were also photographs of Lontae Burton taken from the march. You didn't even have to read the story; the photographs said it all. Because of Drake & Sweeney, these poor people were dead.

The next day it got even worse for Drake & Sweeney. The Post Office didn't like all these stories in the newspapers and they didn't want

RiverOaks as their real estate company. That left RiverOaks with nothing. RiverOaks told the *Washington Post* they didn't know the evictions were illegal. A million dollar lawsuit for lost business by RiverOaks against Drake & Sweeney was becoming possible.

Arthur Jacobs phoned Mordecai at the Law Center. He wanted to meet Mordecai at Drake & Sweeney's offices to talk about the lawsuit. Without me. Mordecai smiled at me. "This could be the meeting," he said.

"Maybe," I replied.

My future could depend on Mordecai's talk with Arthur Jacobs. That night I couldn't sleep. Mordecai was enjoying himself. He told me afterward that he couldn't believe Arthur Jacobs was nearly eighty.

The old man told Mordecai immediately that Braden Chance was gone. He didn't choose to leave Drake & Sweeney. They told him to go. Chance had been the only one who knew those people were tenants. I believed that.

Mordecai showed Arthur Jacobs the missing note from the file, and the receipt. Rafter was

Washington Post

SUIT AGAINST

Devon Hardy

Arthur Jacobs

The story was in the newspaper the next day.

at the meeting too, with some other lawyers, and for a long time none of them said a word.

Then Arthur Jacobs made a suggestion: he said he wanted to meet with us and a judge. With the judge there, we could decide everything on one day—the Burton lawsuit, the theft of the file lawsuit, and the Bar Association complaint. The judge would be Judge DeOrio, who Mordecai knew was a fair judge.

“What do you think?” Mordecai asked me.

“What do *you* think?”

“I say we do it. I’ll call Judge DeOrio and arrange a time.”

Chapter 13

Burton Against Drake & Sweeney

We were in Judge DeOrio’s room, but this wasn’t a court. There were two lawyers from RiverOaks. From Drake & Sweeney there was Arthur Jacobs, Rafter, Nathan Malamud, and Barry Nuzzo. Why Malamud and Nuzzo, who were not going to speak for Drake & Sweeney? Then I understood. Malamud and Nuzzo had gone back to work after that Tuesday with Mister. They were fine. So why wasn’t I?

Judge DeOrio said good morning and then gave Mordecai five minutes to make the complaint against Drake & Sweeney in the Burton lawsuit. Mordecai needed just two minutes. He explained clearly how Drake & Sweeney’s illegal

eviction led to the deaths of Lontae Burton and her children.

Arthur Jacobs spoke for Drake & Sweeney. He didn't disagree with Mordecai about what had happened to Lontae and her children. But he said it was, in part, her own fault.

"There were places for her to go," Arthur said. "There were shelters open. She spent the night before in a church, with many other people. Why did she leave? Her grandmother has an apartment in Northeast. Why didn't this mother do more to protect her little family?"

"Why was she in the street at all?" DeOrio asked, and I almost smiled.

Arthur stayed clam. "The eviction was wrong," he said. "We are not arguing with Mr. Green about that. We are saying that events after the eviction were partly the mother's fault."

"How much of its was her fault?" asked Judge DeOrio.

"At least half."

"That's too high."

"We don't agree, Judge DeOrio."

"Mr. Green?"

Mordecai stood, shaking his head in disbelief, like Arthur was a fist-year law student. "These people have nowhere to live, Mr. Jacobs. That's

"These people have nowhere to live, Mr. Jacobs."

why they're called homeless. You put this family on the street. You've told us you did. And that's where they died. We could go to court. Would you say the same thing there? Stand up in court, Mr. Jacobs: Say, 'It was the mother's fault her family died.'

Arthur and the rest of the Drake & Sweeney lawyers looked scared enough at the idea of telling a court full of black people that the Burton family's death was, in part, Lontae's fault.

"Drake & Sweeney are guilty of an illegal eviction," said Judge DeOrio. "That's clear. I wouldn't advise you to blame the mother in a court."

Mordecai and Arthur sat down. We had won the Burton lawsuit without going to court. Now we would discuss how much Drake & Sweeney should pay. Rafter stood up. He talked about how much money you usually got for dead children in lawsuits. He had read a lot of these lawsuits across the US. He offered fifty thousand dollars for each child. He became boring. He started to discuss the amount of money Lontae had lost because she died and so she didn't go to work. That was added to the money you usually got for dead children. In total, he offered seven hundred and seventy thousand dollars.

"Is that your final offer, Mr Rafter?" asked Judge DeOrio. He looked like he hoped it wasn't.

"No, sir," Rafter said.

"Mr. Green."

Mordecai stood again. "We do not accept their offer, Judge DeOrio. Sir, this talks of the value of each child means nothing to me. I know how much I can get if this comes to court and the people of Washington decide. And that is a lot more than Mr. Rafter is offering. These children were, of course, homeless *black* children. Mr. Rafter, you have a son at private school. Would you take fifty thousand dollars for him?"

Rafter looked down and didn't reply.

"I can walk into a Washington court and I can get a million dollars each for Lontae Burton's little children. That's the same as any child in an expensive school in Virginia or Maryland."

The defence team looked at each other. They all had kids in expensive schools in Virginia and Maryland. Mordecai then talked about the last hours of Lontae Burton and her family, as he had at Capitol Hill. He was a born storyteller and he had a good story to tell. His voice went up and then down in anger. At the end he pointed at the Drake & Sweeney lawyers, speaking for them. "Those people in that warehouse," he shouted.

"They're just a bunch of squatters. Throw them out!"

He asked for four million dollars. It was silent in the room when he finished. Judge DeOrio made some notes. The next thing to discuss was the file.

"Do you have the file?" Judge DeOrio asked me.

"Yes, sir."

"Will you give it to me?"

"Yes, sir."

Mordecai gave Judge DeOrio the file and we all sat and watched for ten minutes while the judge read it. When he had finished he said, "The file has been returned, Mr. Jacobs. There was a criminal lawsuit about its theft. What do you want to do now?"

"If we can agree on the Burton lawsuit, we will stop the criminal lawsuit against Mr. Brock for theft of the file."

"Mr. Brock? Is that acceptable to you?"

Yes! "Yes, sir. It is."

"Next, we have the complaint to the Bar Association by Drake & Sweeney against Michael Brock. Mr. Jacobs?"

Arthur stood up again. He talked about why it was wrong for a lawyer to steal a file from his

own company. He didn't seem to be enjoying it, and he didn't take too long about it. But I had been one of them and then I had damaged them. They wouldn't forgive me for that. The complaint to the Bar Association wouldn't be stopped.

I wasn't a criminal. Arthur said, so they would stop the theft lawsuit. But I was a lawyer and a good one. And so the complaint should go to the Bar Association.

The lawyers from RiverOaks didn't speak, but it was clear they agreed. It was, of course, their client's file I had taken. And Arthur spoke so well that actually I agreed with him too.

"Mr. Brock?" said Judge DeOrio. "Do you have anything to say?"

I hadn't prepared anything, but I wasn't afraid to say what I felt. I looked Arthur in the eyes and said, "Mr Jacobs, I have always had a very high opinion of you, and I still do. I was wrong to take the file and I am sorry I did it. I was looking for information and I was going to put the file back, but all that is no excuse. I apologize to you, to Drake & Sweeney, and to your client, RiverOaks."

Mordecai told me afterwards that he knew immediately Drake & Sweeney would agree to his

next suggestion. The anger had gone out of the situation.

Mordecai suggested twenty-five thousand dollars each to all the people evicted by Drake & Sweeney, when we could find them. He suggested three million dollars for the Burton lawsuit, paid at three hundred thousand a year. And after a lot of talk, we agreed that I would lose my license for nine months only.

Chapter 14

A New Life

Early Friday I was happily helping homeless people at the 14th Street Law Center, though not, of course, speaking as a lawyers, when Arthur Jacobs suddenly appeared at my door. I said hello nicely, though I couldn't imagine what he wanted. He said no to coffee. He just wanted to talk.

Arthur said that the last few weeks had been the most difficult of his fifty-six years as a lawyer. Drake & Sweeney was OK again now, but he still couldn't sleep. He felt guilty about the deaths of Burton family and he would never forget it. And he was tired of chasing money. I was too surprised to say much, so I just listened. Arthur was suffering and I felt sorry for him.

He asked about the Law Center and the work we did. How long had the Center been there? How many people worked there? Where did the money come from? This gave me an opportunity and I took it. I told Arthur that because I couldn't work as a lawyer, I was starting a *pro bono* program. I was going to use lawyers from the big Washington law companies. These volunteer lawyers would work a few hours a week and I would tell them what to do. We could reach thousands of homeless people.

Arthur liked the idea. As we discussed it, the program grew larger. After a few minutes, he was talking about sending all 400 of his Washington lawyers to do *pro bono* work for a few hours a week.

"Would 400 lawyers be too many?" Arthur asked.

"No," I said. "But I'll need help from inside Drake & Sweeney. I know someone. He's at the Chicago office, but I'm sure you can get him back."

As I has guessed, Arthur knew nothing about Hector Palma or how he had helped me get the RiverOaks file. Hector would be back in Washington in a month, working with me.

Arthur stayed in my office for two hours. He was a much happier man when he left. He had a purpose in life. I walked him to his car and then ran to tell Mordecai the good news. We could help as many homeless people as we needed to.

Megan's uncle owned a house near Fenwick Island, right near the ocean, a perfect place for a weekend break.

We left Washington Friday afternoon. I drove and Megan told me where to go. And Ruby sat in the back seat, eating cookies, excited by the thought of spending a few day, outside the city. Megan had told me very clearly that there were three bedrooms in her uncle's house—one for each of us.

It rained Saturday—a cold shower that blew in from the ocean. Megan and I sat and watched it out of the window, sitting close together on the couch.

"Where's our client?" I asked.

"Ruby? Watching TV. What are you thinking?" she asked quietly.

"I'm thinking about my new life."

Everything and nothing. Thirty-two days earlier I had been married to another woman, living in a different apartment, and doing different work. I didn't even know the woman whose head was now on my shoulder. How could life change so much in a month?

"I'm thinking about my new life," I said.
And we both smiled.

ACTIVITIES

Chapters 1-2

Before you read

- 1 The book is called *The Street Lawyer*. Who do you think a street lawyer helps? How is a street lawyer's job different from the job of other lawyers?
- 2 Answer the questions. Find the words in *italics* in your dictionary. They are all in the story.
 - a Does a lawyer or a doctor have *clients*?
 - b Is the *director* of a company the boss or an assistant?
 - c Who can a man get a *divorce* from?
 - d Does *dynamite* cause explosions?
 - e If you are *evicted*, can you stay in your home?
 - f Who lives in a *shelter*: people who have homes, or homeless people?
 - g Can you go into a *warehouse* and buy things?

After you read

- 3 Who say these words? Who are they talking to? What is the situation?
 - a "Put that gun down."
 - b "Lock the door."
 - c "Michael! Are you OK?"

- d "I'm sorry."
- e "Are you hurt?"
- f "I called the hospital."
- g "How silly of me!"

- 4 Michael Brock says that "there wasn't much left" of his marriage to Claire. Discuss why.

Chapters 3-5

Before you read

- 5 Find these words in your dictionary. Then complete the sentences with the words.

*Avenue file golf golf course lawsuit
photocopier real estate squatter tenant
volunteer*

- a Their actions weren't legal, so we can start a
- b Some of our helpers don't get any money. They are
- c They live in that house but it isn't theirs and they don't pay any rent, so they're
- d Mr. and Mrs. Klein are my
- e I hate
- f Dad's always on the after work.
- g It's a well-organized office. All the papers are in different coloured
- h Take these documents to the and copy them, please.
- i She works for a company. She buys and sells expensive houses.
- j When you reach 42nd Street, Florida is on your left.

- 6 Discuss these questions with a partner. What will Michael do?

What should he do? Why?

- a Will he speak to Claire and save his marriage?
- b Will he visit Mordecai Green again?
- c Will he find out more about the eviction?

After you read

- 7 Put these events in the right order.
- a Michael discovers that RiverOaks was started in 1977.
 - b He meets Ontario.
 - c He tells Claire he is going to Memphis.
 - d He asks Braden Chance for a file.
 - e He sees a homeless man in the snow.
 - f He goes back to his apartment.
 - g He speaks to Sofia Mendoza.
 - h He tells his dad that he is thinking of leaving Drake & Sweeney.
 - i He discovers some information about the eviction.
 - j He goes to the fourth floor at Drake & Sweeney.
 - k He goes to a bar on M Street.
 - l He makes sandwiches.
 - m He discovers that Ontario is dead.

- 8 Work with a partner.

Student A: You are Michael. Tell your mother/father why you want to leave Drake & Sweeney.

Student B: You are Michael's father or mother. Tell Michael why he should stay in his job.

Chapters 6-8

Before you read

- 9 Find these words in your dictionary.

*coffin fingerprints funeral license
morgue theft wired wreck*

Find:

- a three words connected with death.
- b two words connected with criminal activities.
- c the result of a bad car accident.
- d something that a lawyer must have.
- e a word connected with secret recordings.

After you read

- 10 Are these statements true, false, or don't we know?
- a Michael arranges the Burton family's funeral.
 - b Michael doesn't want his blue jacket back because it reminds him of Ontario.
 - c The death of the Burton family is a big story because little children died in the cold.
 - d The death of Mister changes Michael's life.
 - e Mordecai is the best speaker at the march.
 - f \$ 30,000 a year is not a lot to earn in the US.
 - g Arthur Jacobs is not interested in *pro bono* work.
 - h Michael wants to keep the RiverOaks file.
 - i A man shouts "Hey!" because he knows that Michael has taken the file.
 - j Michael keeps the file because of the car crash.
 - k Hector Palma gets Michaels' home telephone number from Drake & Sweeney.
 - l Hector Palma doesn't remember his first meeting with Michael.

- m Hector Palma wants to help Drake & Sweeney against Michael.
- n Michael tells Mordecai about the file.
- o Barry Nuzzo is wired.

Chapters 9-11

Before you read

- 11 Find these words in your dictionary:

bail cell fax lieutenant receipt

Which word describes:

- a a room?
- b money?
- c a policeman?
- d a small document?
- e a message?

After you read

- 12 Answer the questions.
- a Why are the people at the shelter homeless?
 - b What is Waylene's problem?
 - c What is Ruby's problem?
 - d Why is Michael put in a cell?
 - e Why do Michael and Mordecai think that a lawsuit against Drake & Sweeney might be a success?
 - f Why do Michael and Mordecai need Hector Palma?
 - g Why is the receipt important?
 - h How does Michael get out of prison?
 - i Which person connects Michael and Megan?
 - j How does Michael know that Megan isn't married?

Chapters 12-14

Before you read

- 13 What do you think will happen about:
- a the criminal lawsuit against Michael for theft of the file?
 - b the complaint against Michael to the Bar Association?
 - c the lawsuit against Drake & Sweeney for illegal eviction?

After you read

- 14 Work with a partner. One of you is Mordecai Green and the other is Arthur Jacobs. Argue about:
- a the criminal lawsuit against Michael for theft of the file.
 - b the complaint against Michael to the Bar Association.
 - c the lawsuit against Drake & Sweeney for illegal eviction.

Writing

- 15 Write the note that Hector Palma wrote on January 27.
- 16 Write the part of Claire's divorce statement saying why she wants to divorce Michael.
- 17 Write about the problems that a homeless person has.
- 18 Draw a plan of Michael's new apartment and write a description of it.
- 19 Write a description of Mordecai Green. Give your opinion of him and his work.
- 20 You are Megan. Write a letter to a friend from your uncles' house near Fenwick Island. Describe your holiday with Michael and Ruby. Give your opinion of Michael.

The Street Lawyer

JOHN GRISHAM

လမ်းပေါ်က ရှေ့နေ

Retold by Michael Dean

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်။

အခန်း (၁)

မစ္စတာ

အသက်ကြီးပိုင်း ကပ္ပလီလူကြီးတစ်ယောက်သည် ဓာတ်
လှေကား အတွင်းသို့ ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်၍ ဝင်လာခဲ့၏။ သူ
ကိုယ်မှ ဆေးလိပ်နဲ့ အပေါစား ပိုင်အရက်အနံ့နှင့် ရေကို ကောင်းစွာ
မချိုးရဘဲ လမ်းပေါ်တွင် နေထိုင်ရသော ဘဝ၏ အနံ့အသက်များ
ထွက်နေပါသည်။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွှေးနှင့် ဆံပင်သည် တစ်ဝက်
တစ်ပျက် ဖြူဖွေးနေပြီး လွန်စွာ ညစ်ပတ်လျက်ရှိကြ၏။ သူသည်
နေကာမျက်မှန်တစ်လက်ကို တပ်ထားပြီး ညစ်ပေနေသော ကုတ်
အင်္ကျီအရှည်ကြီးသည် သူ၏ ဒူးအထိ တွဲလောင်းကျလျက် ရှိနေသည်။

သူသည် ပဖိုင်သော အသွင်ရှိ၏။ သူ၏ အင်္ကျီအဝတ်အစား
အားလုံးအား ထပ်၍ ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ကောင်း
ဖြစ်ပေမည်။ ဝါရှင်တန်တွင် ဆောင်းရာသီ၌ လမ်းပေါ်တွင် နေထိုင်
ကြသော လူများသည် သူတို့၏ ရှိသမျှ အဝတ်အစား အားလုံးအား
တစ်လျှောက်လုံး အထပ်ထပ် ဝတ်၍ ထားတတ်၏။ သူတို့တွင်
နေရာအိမ် မရှိကြသောကြောင့် အဝတ်အစားများကို အိမ်တွင်
ထားခဲ့၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ထိုလူကြီးသည် ဤနေရာနှင့် လားလားမျှမဆိုင်ပေ။ ဤနေရာတွင် အရာရာသည် တန်ဖိုးမှာ ကြီးမြင့်လှ၏။ ဤအဆောက်အအုံအတွင်းရှိ ဒရိတ်အင်ဆွီနေး ဥပဒေအကျိုးဆောင် အဖွဲ့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေသော ရှေ့နေပေါင်း လေးရာရှိပြီး သူတို့သည် မယုံကြည်နိုင်လောက်စရာ ဝင်ငွေပမာဏကို ရရှိကြ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဒရိတ်အင်ဆွီနေး ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအကြောင်းကို သိခြင်းဖြစ်သည်။

အထပ်ခြောက်ထပ် ရောက်သောအခါ ဓာတ်လှေကား ရပ်သွား၏။ ထိုလူက ဓာတ်လှေကား၏ တံခါး ခလုတ်ကို မဖွင့်ပေ။ ကျွန်တော်က ဓာတ်လှေကားမှ ထွက်၍ ညာဘက်ချိုးဝင်လိုက်သောအခါ သူသည် ကျွန်တော့် နောက်မှ ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။ အစည်းအဝေး ခန်းမကျယ်ကြီး၏ ထူထဲလေးလံလှသော သစ်သားတံခါးကို ကျွန်တော် တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ အခန်းအတွင်း စားပွဲတွင် ရှေ့နေ ရှစ်ယောက် ရှိနေပြီး သူတို့သည် အံ့အားသင့်နေကြဟန် ရှိသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်၏ နောက်ဘက်ကို ကြည့်နေကြလေရာ ကျွန်တော်က လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဓာတ်လှေကားဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သော ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကြီးသည် ထိုနေရာတွင် ရပ်လျက် ရှိနေပါသည်။ သူက ကျွန်တော့်အား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထား၏။

“သေနတ်ကို ချလိုက်စမ်း” ဟု စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ရှေ့နေတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။ သူ၏ နာမည်မှာ ရက်ဖတာ ဖြစ်၏။ သူသည် တရားရုံးတွင် မာရေကျောရေ ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်ပြီး ဒရိတ်အင်ဆွီနေး အဖွဲ့တွင် ရှိသမျှ ရှေ့နေများအနက် မာရေကျောရေ အရှိဆုံး ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ရုတ်တရက် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်သည် မျက်နှာကြက်ကို ထိမှန်သွားခဲ့၏။ ရက်ဖတာ၏ မျက်လုံးများ ပြူးသွားပြီး ပါးစပ် ပိတ်သွားခဲ့ပါသည်။

“တံခါးကို သော့ခတ်ပိတ်လိုက်ပါ” ဟု ထိုလူက ကျွန်တော့်အား ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်က အစည်းအဝေး ခန်းမတံခါးကို သော့ခတ်၍ ပိတ်လိုက်သည်။

“နံရံကို ကပ်ပြီး ရပ်နေကြစမ်း” ကျွန်တော်တို့အားလုံး နံရံကို ကပ်၍ ရပ်နေလိုက်ကြ၏။

ထိုလူက သူ၏ ညစ်ပေနေသော ကုတ်အင်္ကျီအား ချွတ်၍ အခန်းအလယ်ရှိ အဖိုးတန် စားပွဲကြီးပေါ်တွင် ဂရုတစိုက် တင်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ ခါးတွင် ပတ်ထားသော အနီရောင် အချောင်းငါးချောင်း၊ ခြောက်ချောင်းခန့် ရှိနေပြီး ကြီးဖြင့် စည်းနှောင်ထား၏။ ကျွန်တော်သည် ယခင်က ဒိုင်နမိုက်ခေါ် ယမ်းဘီလူးများကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ သို့သော် ယင်းအချောင်းများသည် ကျွန်တော့်အဖို့ ယမ်းဘီလူးများနှင့် တူနေ၏။

ကျွန်တော်သည် ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်နေပြီး ကျွန်တော့်အား သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်လျှင် လွဲချော်သွားစေရန် မျှော်လင့်နေမိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များသည် ရေကဲ့သို့ အရည်ပျော်နေခဲ့ကြ၏။ ရှေ့နေ တချို့သည် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် တုန်နေခဲ့ကြပြီး ကြောက်လန့်နေသော တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ အသံများ ထွက်လျက်ရှိ၏။

“တိတ်တိတ်နေကြပါ” ဟု ထိုလူက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောပါသည်။ ထို့နောက် သူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အဝါရောင် ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ဓားကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ “ခင်ဗျား... သူတို့ကို

ကြီးနဲ့ ချည်နှောင်လိုက်ပါ” ဟု သူက ကျွန်တော့်အား ပြောလိုက်ပါသည်။

ရက်ဖတာက ရှေ့သို့တိုးလိုက်၏။ “နားထောင်ပါ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လို့လဲ” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

ဒုတိယ ကျည်ဆန်သည် ရက်ဖတာ၏ နားရွက်နောက်ဘက် နံရံထဲ ဝင်ရောက်သွားခဲ့၏။

“ကျုပ်ကို ‘မိတ်ဆွေ’ လို့ မခေါ်ပါနဲ့” ဟု ထိုလူက ပြောပါသည်။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်လို ခေါ်စေချင်လို့လဲ” ကျွန်တော်က သူ့အား အေးအေးဆေးဆေး မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို ‘မစ္စတာ’ လို့ ခေါ်ပါ”

ကျွန်တော်က ရှေ့နေ ရှစ်ဦးအား အဝါရောင်ကြီးဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်ပါသည်။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဘာရီ နပ်ဇီသည် ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သက်တူရွယ်တူ သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်စီ ဖြစ်ကြပြီး ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့တွင် တစ်နေ့တည်းတွင် အလုပ် စတင်၍ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေများသည်သာ မတူညီကြပေ။ သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် အောင်မြင်သော အိမ်ထောင်ရေး တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ကမူ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ သူ့တွင် ကလေး သုံးယောက် ရနေပြီဖြစ်၏။ ကလေးရာနှင့် ကျွန်တော်တို့တွင်မူ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးချေ။ ကျွန်တော်က ဘာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ဘာရီ၏ ကလေးများအကြောင်း စဉ်းစားနေမိကြသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။ အပြင်ဘက်မှ ရဲကားများ၏ အသံနှင့် ရဲများ

အဆောက်အအုံအတွင်း ဝင်ရောက်လာသည့်အသံများကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ မစ္စတာက သူ၏ ခါးတွင် ပတ်ထားသော ဒိုင်းနမိုက်များကို ညှန်ပြလိုက်သည်။

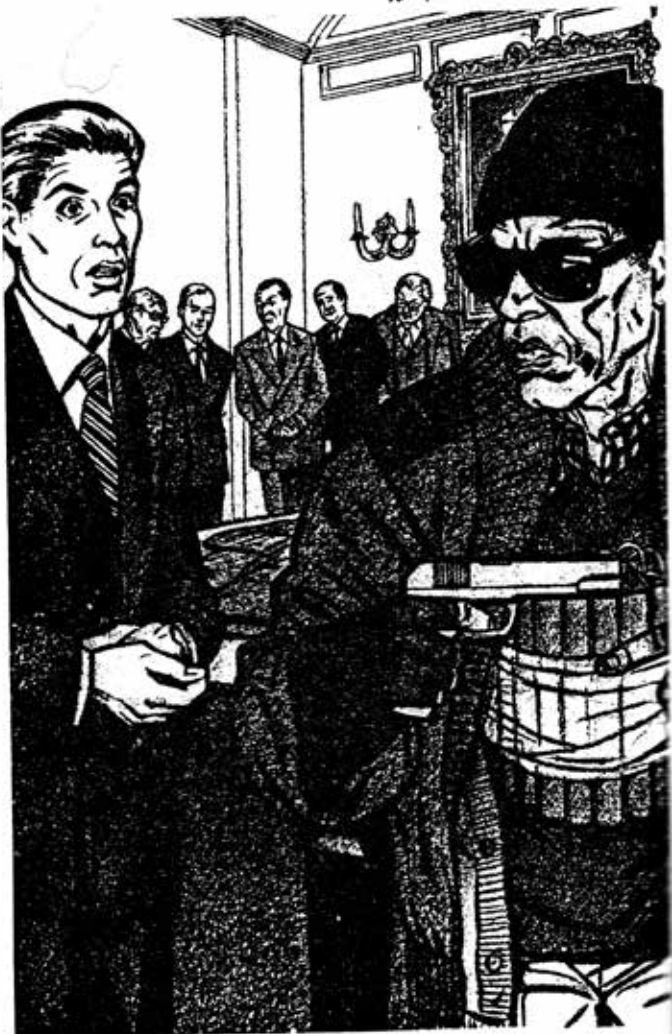
“ဒါကို ဆွဲလိုက်ရင် ကျုပ်တို့ သေပြီ” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

တစ်စက္ကန့်မျှ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ အားလုံးပေါင်း လူဖြူ ကိုးယောက်နှင့် ‘မစ္စတာ’။

သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရှုကြရသော ထိုကြောက်စရာ ကောင်းလှသည့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုများအကြောင်း တွေးလိုက်မိပါသည်။ ရူးသွပ်နေသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်သည် နေ့လယ်စာ စားပြီးနောက် အလုပ်ခွင်သို့ သေနတ်ဖြင့် ပြန်လာပြီး သူ၏ ရုံးခန်းထဲရှိ လူအားလုံးအား ပစ်သတ်တတ်၏။ အဆာပြေစားစရာ နှောင်းသော ဆိုင်များနှင့် ကစားကွင်းများတွင်လည်း သတ်ဖြတ်မှုများ ပြုခဲ့ဖူး၏။ ထို့ပြင် ထိုသေဆုံးခဲ့ကြရသော သူများမှာ ကလေးများ ဖြစ်ချင်ဖြစ် သို့မဟုတ်ပါက ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသော အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆရာ မည်သူက ဂရုစိုက်ပါမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့နေများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အချိန်သည် ကုန်ဆုံးလာခဲ့၏။

“ဒီနေ့ နေ့လယ်စာ ခင်ဗျား ဘာစားခဲ့သလဲ” ဟု မစ္စတာက ကျွန်တော်အား ကြာရှည်လှစွာ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို ဖျက်လိုက်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

မစ္စတာက သူ၏ ခါးတွင် ပတ်ထားသော ဒိုင်းနမိုက်များကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

သူက ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ပြောဆိုခဲ့ပေရာ သူ၏ လေသံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူသည် ကောင်းစွာ ပညာသင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် လမ်းပေါ်တွင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နေခဲ့ဟန် မတူပေ။

“ကျွန်တော် ကြက်သားနဲ့ အရွက်သုတ် စားခဲ့တယ်” ဟု ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်နေမိရင်း ပြောပြလိုက်၏။

“တစ်ယောက်ထဲလား?”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စာအတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ကျသလဲ”

“ဒေါ်လာ သုံးဆယ်ပါ”

မစ္စတာသည် ထိုကိစ္စကို သဘောမကျပေ။ “နှစ်ယောက်အတွက် ဒေါ်လာသုံးဆယ်တဲ့” သူက ထပ်၍ရွတ်လိုက်၏။ “ကျုပ် နေ့လယ်စာကို ဘာနဲ့ စားခဲ့သလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား”

“မသိပါဘူး”

“စွပ်ပြုတ်နဲ့စားခဲ့တယ်၊ ကုသိုလ်ဖြစ် ရိပ်သာကနေ အလကားရတဲ့ စွပ်ပြုတ်ပေါ့၊ နောက်ပြီး အဲဒီ စွပ်ပြုတ်တစ်ခွက်ရတာကိုပဲ တျှပ်မှာ ဝမ်းသာနေလှပြီ၊ ဒေါ်လာသုံးဆယ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ တစ်ရာလောက်ကို ကျွေးနိုင်တယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်၊ မစ္စတာ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ရှင်ကို ခေါ်လိုက်ပါ”

စားပွဲပေါ်တွင် တယ်လီဖုန်းရှိနေ၏။ ကျွန်တော်က အာသာဇူကော်စံထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးတွင် ဒရီတ်

အင်ဆွီနေ့ ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖွဲ့အတွက် ရှေ့နေပေါင်း ရှစ်ရာခန့် အလုပ်လုပ်ပေးနေကြ၏။ သို့သော် အသက် ခုနစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သော ဂျက်ကော့စ်သည် ဝါရှင်တန်ရှိ ဤရုံးတွင်မူ အသက် အကြီးဆုံး အစုစပ်ဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ တယ်လီဖုန်း စတင်မြည်လိုက်စဉ်မှာပင် သူက ပြန်ထူးခဲ့၏။

“မစ္စတာဂျက်ကော့စ်လား။”

“မိုက်ကယ်...မင်း အခြေအနေကောင်းတယ်မဟုတ်လား။”

“သိပ်ကောင်း” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ဆီက သူ ဘာလိုချင်သတဲ့လဲ”

ကျွန်တော်က ထိုလူနှင့် ပြောလိုက်၏။ “ခင်ဗျား ဘာလိုချင် တာလဲ မစ္စတာ”

“ပေါင်မုန့်နဲ့ စွပ်ပြုတ်” ထိုလူက ပြောပါသည်။

“အယ်လ်လမ်းနဲ့ (၁၇)လမ်းထောင့်မှာ ရှိတဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ် ရိပ်သာကနေ ယူပေးပါ။ အဲဒီက စွပ်ပြုတ်မှာ အသီးအရွက်တွေ အများကြီးပါတယ်”

“ပေါင်မုန့်နဲ့ စွပ်ပြုတ်တစ်ခွက်တဲ့” ဟု ကျွန်တော်က ဖုန်း ထဲသို့ ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့အားလုံးအတွက် ပေါင်မုန့်နဲ့ စွပ်ပြုတ် တွေး ယူခဲ့ပါ” ဟု ထိုလူက ပြောလိုက်ပါသည်။

“မစ္စတာ ဂျက်ကော့စ်...” ကျွန်တော်က စပြောလိုက်၏။

“ငါ ကြားလိုက်တယ်၊ သူ ပြောတာ ငါ ကြားနေရတယ်၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ရိပ်သာက လမ်းပေါ်က လူတွေ အတွက် စားစရာတွေ သယ်ဆောင်သွားတာ ခွင့်ပြုလို့လား။”

“မစ္စတာဂျက်ကော့စ်...အဲဒါကို အခု လုပ်ပေးလိုက်ပါဗျာ၊ သူ့မှာ သေနတ်နဲ့ ဒိုင်းနမိုက်တွေ ရှိနေတယ်” ကျွန်တော်က ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်၏။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား နာမည်က ဘာတဲ့လဲ” ဟု ထိုလူက ပြောလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော်အား ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

“မိုက်ကယ်ဘရော့စ်ပါ”

“မနှစ်က ခင်ဗျား ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရခဲ့သလဲ၊ မလိမ့်နဲ့”

ကျွန်တော်က ခပ်သွက်သွက် တွေးကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော် လိမ်ညာမပြောလိုက်ပေ။ “ဒေါ်လာ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းပါ”

ဒါကိုလည်း သူ သဘောမကျချေ။ “ဆင်းရဲသားတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပေးကမ်းခဲ့သလဲ”

“ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီးက ဒီလို ပေးကမ်းခဲ့တာပါ”

“ကျေးဇူးတင်တယ် မစ္စတာဘရော့စ်”

မစ္စတာက အခြားရှေ့နေများအား သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်၏။ သူက သူတို့အားလုံးအား အလားတူ မေးခွန်းများကို မေးခဲ့သည်။ နိတ်မဲလ်မဒ်သည် ဤအခန်းထဲတွင် ရှိသည့် တစ်ဦးတည်းသော အစုစပ်ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ တစ်သန်းကျော် ဝင်ငွေရှိ၏။

“တစ်သန်းကျော်ဟုတ်လား” မစ္စတာက သူ့အား ပြောလိုက် သည်။ “ကျုပ် ခင်ဗျားကို သိတယ်၊ ကျုပ် နံနက်တိုင်း လမ်းဘေး မှာ ထိုင်နေတိုင်း ခင်ဗျား ဖြတ်ဖြတ်သွားလေ့ ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ငွေဆိုလို့ မပေးကမ်းဖူးဘူး၊ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ နီးမဲ့အိမ်မဲ့ ဆင်းရဲသားတွေကို မကူညီနိုင်တာလဲ”

နိတ်သည် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် လူထွားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသည် ဒရိုက်အင်ဆွီနေးတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် ရှိပေပြီ။ သူသည် ယခုအခါတွင် အရှက်ရပြီး မျက်နှာ နီနေ၏။ “ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု သူက ပြောလိုက် ပါသည်။

“ဖယ်ရှားတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်သူလုပ်ခဲ့တာလဲ” ဟု မစ္စတာက ရုတ်တရက် မေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ထပ်၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။ “ဖယ်ရှားတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်သူ လုပ်ခဲ့တာလဲ”

မည်သူမျှ မပြောကြချေ။ သူ့စကားကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ကြပေ။ သို့သော် မစ္စတာသည် အဖြေရှာမနေချေ။ သူသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် တွေးတောစဉ်းစား နေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူသည် စိတ်ကူးအိပ်မက်၊ မက်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ အပြင်ဘက်ရှိ ရဲများကို စောင့်ကြည့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ပေါင်မုန့်နှင့် စွပ်ပြုတ် နာရီဝက်ခန့် ကြာပြီးနောက် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ ခဲ့ပြီး အပြင်ဘက်ရှိ တစ်ယောက်ယောက်က တံခါးကို ဖြတ်ကျော်၍ အော်ပြောခဲ့ပါသည်။ “ခင်ဗျားတို့အတွက် စားစရာတွေ ရောက်ပြီဗျို့”

မစ္စတာက ပြန်၍ အော်ပြောလိုက်၏။ “အဲဒီ အပြင်မှာ ရဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကျုပ်တွေ့ရရင် ဒီလူတွေကို သတ်ပစ်မယ်”

ထို့နောက် သူက ကျွန်တော်၏ ခေါင်းအား သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး တံခါးရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“တံခါးသော့ဖွင့်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်လိုက်ပါ” ဟု မစ္စတာ က ပြောလိုက်၏။

အပြင်ဘက်တွင် မည်သူမျှမရှိပေ။ စားစရာများသည် တံခါး အနီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်က အပြင်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး စားစရာများကို ယူရန် ငဲ့လိုက်စဉ်မှာပင် “ဆက်ပြီး ငဲ့နေ” ဟု အော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ရဲတစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းမှ အလျင်အမြန် ထွက်လာပြီး မစ္စတာအား ခေါင်းကို တည့်တည့် ပစ်ထည့်လိုက်ပါသည်။

မစ္စတာသည် အသံပင် မပြုနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် သွေးများဖြင့် ပေကျံသွားခဲ့၏။ မည်သူ၏ သွေးများနည်း။ မစ္စတာသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျလျက်ရှိနေ၏။ သူ၏ ဦးခေါင်းတစ်ခြမ်းမှာ မရှိတော့ပေ။ သို့သော် မျက်လုံးတစ်ဖက် ကမူ နေကာမျက်မှန်ဖုံးအုပ်နေဆဲ ရှိနေ၏။ သူ၏ လက်များသည် ဒိုင်းနမိုက်များအနီးတွင် ရှိမနေပါချေ။

ရုံးခန်းများမှ ရဲများ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ “ခင်ဗျားကို ထိမိသွားသေးလား” ဟု သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော် မသိပေ။ ကျွန်တော် မမြင်ရပါ။ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာနှင့် အင်္ကျီပေါ်တွင် သွေးများ ရှိနေ၏။ ထို့ပြင် စေးပျစ်ပျစ် အရည်များလည်း ရှိနေရာ နောက်ပိုင်းတွင်မှ ယင်းတို့မှာ မစ္စတာ၏ ဦးနှောက်များ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိရှိခဲ့ရပါသည်။

“ကလဲရာ ဘယ်ရောက်နေလဲ” ဟု ကျွန်တော်က သူမအား မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဆေးရုံကို ဖုန်းဆက်ခဲ့တယ်။ သူ အလုပ်လုပ်နေတယ်တဲ့”

အိမ်ထောင်ရေးသည် တွယ်တွယ်တာတာ သိပ်မရှိလှတော့ကြောင်း ပေါ်လီ သိလိုက်၏။

“ရှင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား” ဟု သူမက မေးလိုက်သည်။

“အဲ့သလိုပဲ ထင်တာပဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ အိမ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်ဟု တစ်ယောက်ယောက်က ပြောပြနေသဖြင့် ကျေနပ်မိ၏။ ကျွန်တော်၏ အတွေးများသည် ဦးခေါင်းအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရေအောက်တွင် ရောက်နေသည့်ပမာ ရှိနေခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ဘက်တံခါးမှ ဒရိတ်အင်ဆို့နေရုံး အဆောက်အအုံမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နေရာအနံ့ ရဲကားများ၊ သူနာတင်ယာဉ်များနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်ကူးသည့်ကားများ ရှိနေကြပြီး မီးသတ်ကားတစ်စီးပင်လျှင် ပါသေး၏။

“ငါ အသက်ရှင်ရက်ပဲ၊ ငါ မသေဘူး” ကျွန်တော်သည် သတိပြုမိလိုက်ပြီး ပထမဆုံးအကြိမ်ပြုံးနေမိသည်။ “ငါ အသက်ရှင်နေဘယ်” ကျွန်တော်က ကောင်းကင်ဘုံကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး အလွန်အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်မိပါသည်။ ဂျော့တောင်းပီသမ်းပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့၏ တိုက်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ထိုနေရာတွင် ကလဲရာ ရှိမနေပေ။

အခန်း (၂)

ဒီဗွန်ဟာဒီ

ရဲတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား အဆောက်အအုံ၏ ပထမထပ်သို့ ဦးဆောင်၍ ခေါ်ငင်သွားခဲ့၏။ ယင်းနေရာတွင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ၊ မိသားစုဝင်များနှင့် ဆရာဝန်များ စောင့်ဆိုင်းနေကြပါသည်။ ဆရာဝန်များသည် ပတ်ပတ်လည်တွင် အမြောက်အမြား ရှိနေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ဇနီး ဘယ်ရောက်နေပါသနည်း။ သေနတ်ကိုင်းထားသော လူတစ်ယောက်နှင့်အတူ အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ခြောက်နာရီကြာနေခဲ့ရ၏။ သူမသည် ကျွန်တော့်အား တွေ့ရန် ရောက်မလာခဲ့ပေ။ အမှန်ပင် ရယ်စရာကောင်းလှ၏။ အဘယ့်ကြောင့်မူ ကျွန်တော်၏ဇနီး ကလဲရာသည် ဝါရှင်တန်ရှိ အကြီးဆုံး ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံတွင် ကိုယ်တိုင်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် ဘာမျှ မဖြစ်ကြောင်း သေချာစေရန် ဆရာဝန်များက စစ်ဆေးကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်တွင် ဆယ်မိနစ်ခန့် လှဲနေခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ အတွင်းရေးမှူး ပေါ်လီရောက်လာပါသည်။ သူမက ကျွန်တော့်အား ပွေ့ဖက်ထားစဉ် သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်သည် ရှင်းနေသော အခန်းထဲတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး သူမ၏ အကြောင်း တွေးလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ပြီးနောက် သီတင်းပတ်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကောင်းတစ်ခု ရရှိထားပြီး ယေးလ်တက္ကသိုလ်မှ ထွက်လာခါစ ဖြစ်၏။ သူမသည် ရှေးအကျဆုံး အမေရိကန် မိသားစုတစ်စုမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မေတ္တာမျှခဲ့ကြပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ဒရိတ်အင်ဆွီနေးအဖွဲ့သည် ပထမနှစ်တွင် အလုပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်စေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် ခြောက်ရက်၊ တစ်ရက်တွင် ဆယ့်ငါးနာရီ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်အနေနှင့် ကလဲရာအား တနင်္ဂနွေနေ့များတွင်သာ တွေ့ရပြီး ကျွန်တော် သိပ်ပင်ပန်းမနေသောအခါများတွင် အတူတကွ အပြင်ထွက်ရတတ်၏။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်ကြာအောင် ကျွန်တော်သည် တစ်လတွင် နာရီပေါင်း နှစ်ရာခန့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီခန့်နှင့် ကျန် ခြောက်ရက်အား တစ်ရက်လျှင် ရှစ်နာရီ အလုပ်လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်... ဒရိတ်အင်ဆွီနေးရှိ ရှေ့နေပေါက်စများသည် နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် အလုပ်လုပ်ရသည်ကို စောဒကမတက်ကြပေ။ ဆယ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်ပျော့ပျော့ အစုစပ်ဝင် ပါတနာများ ဖြစ်လာတတ်ရာ လူတိုင်းပင် ထိုဆယ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်နေကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုတစ်ယောက်သည် တစ်နှစ်လျှင် အနည်းဆုံး ဒေါ်လာတစ်သန်း ဝင်ငွေရရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကလဲရာသည် ထိုအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ ပထမ လ၊ အနည်းငယ် ကြာအောင် လက်ခံနိုင်ခဲ့သေး၏။ သို့သော်လည်း အိမ်တွင် အမြဲ ရိုမနေတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ရထားခြင်းအား စိတ်ပျက်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် သူမအား အပြစ်မတင်ခဲ့ပေ။ ဒရိတ်အင်ဆွီနေးအဖွဲ့တွင် လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုများ အမြောက်အမြား ရှိနေပါသည်။ နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် လုပ်ရပြီး တစ်နာရီတိုင်းအတွက် အမှုသည်က ပေးရခြင်းသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေသော ဇနီးတစ်ယောက်ထက် ပို၍ အရေးကြီးလေသည်။

ပထမတစ်နှစ် အတူတကွ ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီးနောက် ကလဲရာသည် စိတ်မချမ်းမသာ ရှိနေခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့သည် အတူတူ စကားပြောဖြစ်သည်ဟူ၍ သိပ်မရှိလှတော့ချေ။ သူမက ဆေးကျောင်းတက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်ကလည်း အလွန်ကောင်းသည့် ခိတ်ကူးဟု ယူဆခဲ့၏။ ဒရိတ်အင်ဆွီနေးကမူ ကျွန်တော်သည် အနာဂတ်တွင် ဖြစ်နိုင်ချေ အလားအလာရှိသော ပါတနာတစ်ယောက်ဟု ပြောဆိုနေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် ပို၍ ကြိုးစားပြီး လုပ်ရုံပင်။ ကလဲရာ လေ့လာ သင်ကြားနေသောအခါ ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သိပ်အပြစ်ရှိလှသည်ဟု မခံစားခဲ့ရပေ။

သို့သော် ကလဲရာသည် လေ့လာနေခဲ့ရုံပင် မဟုတ်ပါချေ။ သူမသည် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။ သူမသည် အောင်မြင်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။ များမကြာမီမှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် “ငါက နင့်ထက် ပိုပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်

တယ်” ဟု ခေါ်သော ရူးသွပ်သွပ်ကစားနည်းဖြင့် ကစားနေခဲ့ကြ၏။
ထို့ပြင် “ငါက ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
အတွက် ငါ့ အလုပ်က နှင့်အလုပ်ထက် ပိုပြီး အရေးပါတယ်” ဟု
ခေါ်သည့် နောက်ထပ် ကစားနည်းကို ကစားခဲ့ကြပြန်သည်။

ကျွန်တော်၏ ဆရာ အာသာဂျက်ကော့စ်သည် အမှန်ပင်
ကျွန်တော်နှင့် တစ်ဂိုဏ်းတည်း ဖြစ်၏။ သူသည် အသက်သုံးဆယ်
အရွယ်တွင် ဒရိုက်အင်ဆွီနေ့တွင် အစုစပ်ဝင် ပါတနာတစ်ယောက်
ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပါတနာဖြစ်လာသူများတွင် အငယ်ဆုံး ဖြစ်၏။
ထို့ပြင် မကြာမီမှာပင် သူသည် အလုပ်လုပ်နေဆဲ ပါတနာဝင်များ
တွင် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်လာပေတော့မည်။ ဥပဒေရေးရာ ကိစ္စ
များသည် သူ၏ ဘဝဖြစ်သည်။ သူ ကွာရှင်းခဲ့သော ဇနီးသုံးယောက်
စလုံးကပင် ထိုအကြောင်းကို ပြောပြနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည်
တိုက်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး
ကလဲရာသည် ကျွန်တော့်နံဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေ
ပါသည်။

“ဒီနေ့ မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က
မေးလိုက်၏။

“ဆေးရုံမှာ”

“ဆေးရုံမှာ ဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့ ကိုးယောက်က အခန်း
တစ်ခန်းတည်းမှာ အရူးတစ်ယောက် သေနတ်တစ်လက်နဲ့ ခြောက်
နာရီ ကြာအောင် နေနေခဲ့ရတာ၊ ကိုယ်တို့ ကံကောင်းလို့ လွတ်
မြောက်လာခဲ့တာ၊ မိသားစု ရှစ်စုက သူတို့ရဲ့ အမျိုးအဆွေကို သူ

အသက်ရှင်ရက် ရှိသေးသလား၊ မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာ စိတ်ဝင်
စားတဲ့အတွက် လာကြည့်ကြတယ်၊ နောက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကို ဘယ်လို
ပြန်ရောက်လာခဲ့သလဲ ဟုတ်လား၊ ကိုယ်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးက ကိုယ့်ကို
အိမ်ပြန်ပို့ပေးရတယ်”

“ကျွန်မ အဲဒီကို မလာနိုင်ဘူး”

“အို... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တကယ်က မင်း... အဲဒီကို
မလာနိုင်ဘူးဘဲ၊ ကိုယ်က ရူးပါကွာ”

“ရဲက ဆရာဝန်တွေအားလုံး ဒရိုက်အင်ဆွီနေ့က အခြေအနေ
မပြီးဆုံးမချင်း သူတို့ရဲ့ဆေးရုံတွေမှာပဲ ဆက်နေရမယ်လို့ ပြောထား
လို့ ကျွန်မ အဲဒီကို ရောက်မလာနိုင်တာပါ၊ ပစ်တာခတ်တာတွေ
ရှိလာနိုင်တဲ့အခါမျိုးမှာ သူတို့က ဒီလိုပဲ လုပ်လေ့ရှိတာပဲ”

“အို... မင်း ဖုန်းဆက်ခဲ့ရဲ့လား”

“ကျွန်မ ကြီးစားကြည့်ခဲ့တယ်၊ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့
လူတွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ နံနက်စာ အတူတကွ
ချက်ပြုတ်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာပင် ရုပ်မြင်သံကြား
စက်ကလေးကို ကြည့်ရှင်း စားသောက်ခဲ့ကြသည်။ ခြောက်နာရီ
သတင်းက ဒရိုက်အင်ဆွီနေ့ အဆောက်အအုံကို ရိုက်ပြုထားပြီး
ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေသော မစ္စတာကို မြင်တွေ့
နေရ၏။

ရုပ်မြင်သံကြားသတင်းက ဒိုင်းနမိုက်များသည် အစစ်အမှန်
မဟုတ်ကြောင်း ကြေညာသွားခဲ့သည်။ ထိုအချောင်းများသည်

သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး မစ္စတာက ဆေးအနီရောင်သုတ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သေနတ်မှာမူ တကယ့် သေနတ်အစစ်ဖြစ်လေသည်။ ယင်းသေနတ်သည် ပွိုင့် (၄၄) အမျိုးအစား ခိုးယူထားသော သေနတ်ဖြစ်၏။ မစ္စတာ၏ နာမည်အစစ်အမှန်မှာ ဒီဗွန်ဟာဒီ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် လေးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်၏။ သူသည် ဗီယက်နမ်တွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူး၏။ သူသည် ခိုးမှုဖြင့် အကျဉ်းထောင်တွင် အချိန်အတန်ငယ်ကြာအောင် ကျခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူသည် အကြီးအကျယ် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါချေ။ ထို့ပြင် သူသည် သိကျွမ်းသူ အမျိုးအဆွေဟူ၍ မရှိဘဲ အိမ်မဲ့ယာမဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့နံနက် ဝါရှင်တန်ပို့စ်သတင်းစာတွင် ပို၍ အသေးစိတ်သတင်းပါလာခဲ့၏။

ဆယ့်လေးလမ်း ဥပဒေရေးရာအကြံပေး ဗဟိုဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူး မော်ဒီကေးဂရင်းဟု ခေါ်သူ၏ အဆိုအရ ဒီဗွန်ဟာဒီသည် မကြာသေးခင်ကမှ အလုပ်ပြုတ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုအခါတွင် သူသည် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူသည် ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံ အဟောင်းတစ်လုံးတွင် နေထိုင်ခဲ့၏။ ဤကိစ္စမှာ ဖြစ်နေကျပင်။ နေစရာ အိုးအိမ်မရှိကြသော လူအမြောက်အမြားပင် သူတို့ နေစရာအတွက် ပေးချေရန် ငွေမရှိကြသောကြောင့် လွတ်နေသော အဆောက်အအုံများအတွင်း ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်တတ်ကြပါသည်။

ဒီဗွန်ဟာဒီသည် လောလောလတ်လတ် သိုလှောင်ရုံမှ တရားမဝင် ကျူးကျော်နေထိုင်သူအဖြစ် နှင်ထုတ်ခြင်း ခံထားရ၏။ ထိုသို့

နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားခြင်းအတွက် ရှေ့နေများတွင် တာဝန်ရှိပေသည်။ “ရှင်းလင်းဖယ်ရှားတာကို ဘယ်သူ လုပ်ခဲ့တာလဲ” ဟု မစ္စတာက မေးခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေကို သိပြီးဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

ထို့ပြင် ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်လည်း ထိုအဖြေကို သိပေပြီ။ ဒရိုက်အင်ဆွီနေ့သည် မစ္စတာအား လမ်းပေါ်သို့ မောင်းထုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ရှင်...အဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရောက်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော်သည် ဂျော့တောင်းရပ်ကွက်ကို ပတ်မောင်းနေခဲ့၏။ ဘယ်နေရာကိုမျှ သွားသည် မဟုတ်ဘဲ လျှောက်မောင်းနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မိုးသားမိုးတိမ်တို့သည် မည်းမှောင်နေ၏။ နှင်းများ ထူထပ်စွာကျလာပေတော့မည်။ လူများသည် လူသွားလမ်းများပေါ်တွင် နှင်းတောကို ဖြတ်၍ ကသုတ်ကရက် သွားလာနေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရာ သူသည် ဒီဗွန်ဟာဒီကို သိများသိလေမလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။ နှင်းမုန်တိုင်းကျနေစဉ်အတွင်း လမ်းပေါ်တွင် နေသော လူများသည် ဘယ်သွားနေကြမည်နည်း။

ကျွန်တော်က ဆေးရုံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်၏။ ကလဲရာအား နေ့လယ်စာစားရန်၊ ကျွန်တော်နှင့်ဆုံရန် ပြောချင်၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆေးရုံမှ ကလဲရာသည် အလုပ်မအားကြောင်းနှင့် သူမအား အဆက်အသွယ် လုပ်၍ မရနိုင်ကြောင်း ပြောခဲ့၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ အတူစားကြသည့်အလေ့၏ နိဂုံးချုပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်က ကားကို ကွေ့လိုက်ပြီး အရှေ့မြောက်ဘက် လိုဂန်ဆာကယ်အပိုင်းကို ဖြတ်၍ မြို့တော်၏ လူဆိုးဂိုဏ်းများ ကြီးစိုးရာဒေသအတွင်းသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် (၁၄)လမ်း ဥပဒေအကျိုးဆောင်ဗဟိုဌာနကို တွေ့သည့်တိုင် မောင်းလာခဲ့၏။ ကျွန်တော်က ကားကို (၁၄) လမ်းနှင့် ကျူလမ်းထောင့်တွင် ရပ်ထားလိုက်သည်။ တန်ဖိုးကြီးလှသော လီဆပ်စ်ကားအား

အခန်း (၃)

မော်ဒီကေးဂရင်း

ကျွန်တော်က ပေါ်လီအား ယနေ့ အလုပ်ဆင်းမည်ဟု ပြောခဲ့၏။ မစ္စတာ ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့သည့်နေ့ နောက်တစ်နေ့တွင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အလုပ်ဆင်းရန် ကောင်းစွာ ကျန်းမာပါလျက်နှင့် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော် အလုပ်မဆင်းခဲ့ပေ။ နှင်းများ စတင်ကျဆင်းလာခိုက်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ပိုင် လီဆပ်စ်ကားပေါ် တက်လိုက်ပြီး ဝါရှင်တန်လမ်းများပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားခဲ့၏။ နှင်းများသည် ထူထပ်စွာ ကျသည်ထက် ကျလာခဲ့၏။ ကျွန်တော်က အကြောင်းမရှိ လျှောက်မောင်းနေခဲ့သည်။

ပေါ်လီ၏အသံ ကားဖုန်းမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူမ၏ အသံသည် စိုးရိမ်ဟန် ရှိနေပါသည်။ “ရှင် ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“ဘယ်သူက သိချင်တာလဲ”

“လူတွေ အများကြီးကပေါ့၊ အာသာဂျက်ကော့စ်က ရှင့်ကို တွေ့ချင်နေတယ်၊ ရှင့်ကို စောင့်နေတဲ့ အမှုသည်တွေလဲ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ် ပေါ်လီ၊ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးခန်းမှာ ရောက်နေတယ်လို့ အားလုံးကို ပြောလိုက်ပါ”

နောက်တစ်ဖန် ပြန်၍ တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာ လှ၏။

(၁၄) လမ်း ဥပဒေအကျိုးဆောင် အဖွဲ့သည် မြင့်မား၍ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော အုတ်တိုက်နီ အဆောက်အအုံတစ်ခု အတွင်းတွင် ရှိပါသည်။ ယင်းအဆောက်အအုံသည် တစ်ခါကမူ အတော် ကောင်းခဲ့ဟန် ရှိ၏။ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ပြတင်းပေါက်များ အား မှန်တံခါးများပေါ်မှ သစ်သားများဖြင့် ကာကွယ်ထားပါသည်။ တံခါးမကြီးအား သော့ခတ်မထားပေ။ ကျွန်တော်သည် အထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းဝင်လိုက်၏။ နှင်းတောမှ ထွက်၍ အခြားကမ္ဘာတစ်ခုသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်ပင် ဥပဒေအကျိုးဆောင်ရုံးခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဤနေရာတွင် ဒရိုက်အင်ဆွီနေ ရုံးခန်းများနှင့် မတူဘဲ အဖိုးတန် ပရိဘောဂ တစ်ခုမျှ ရှိမနေပါချေ။ ကျွန်တော်သည် အခန်း ကျယ်ကြီး တစ်ခန်းအတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်၏။ အခန်းထဲတွင် သံစားပွဲ သုံးလုံးရှိနေပြီး စားပွဲတိုင်းပေါ်တွင် ဖိုင်တွဲများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ကော်ဇောဟောင်းများပေါ်တွင် နောက်ထပ်ဖိုင်တွဲ များ ရှိနေကြသည်။ ကွန်ပျူတာနှင့် မိတ္တူကူးစက်သည် ဆယ်နှစ် သက်တမ်းခန့် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ နံရံပေါ်တွင် မာတင်လူသာကင်း၏ ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံကို ချိတ်ထားပါသည်။ ထိုရုံးခန်းသည် ရှုပ်ပွေ ညစ်ပတ်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း နေပေသည်။

“ရှင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာနေတာလား” စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးက မေးလိုက်၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ဆိုဖီယာ မင်းဒိုဇာ ဟူသော အမည်ကို ရေးထားပါသည်။ သူမသည် မက္ကဆီကန် လူမျိုးဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ သူမက ပြုံးမပြပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်က

ထိုရုံးခန်းသည် ရှုပ်ပွေညစ်ပတ်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းနေပေသည်။

ပြုံးပြလိုက်သည်။ ရယ်စရာကောင်းလှ၏။ ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့တွင် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက်အား ဤကဲ့သို့ မည်သူမျှ ပြောဆို ဆက်ဆံကြမည်မဟုတ်ပါချေ။ ထိုသို့ ဆက်ဆံလျှင်လည်း သူတို့ အလုပ်ပြုတ်သွားကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော်... များမကြာမီမှာပင် ဆိုဖီယာသည် (၁၄)လမ်း ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖွဲ့အတွက် မည်မျှ အရေးပါ အရာရောက်သည်ကို ကျွန်တော် လေ့လာသိရှိလိုက်ရပေ တော့သည်။

“ကျွန်တော်... မော်ဒီကေးဂရင်းကို ရှာနေတာပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်၏။ သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် သူသည် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဆိုဖီယာက သူ့အလုပ်ကို သူ ပြန်လုပ်နေခဲ့၏။

ဂရင်းသည် ဧရာမ လူမည်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး နှစ်မီတာခန့် အရပ်မြင့်ပြီး အတော်ထွားကျိုင်း၏။ သူ သည် အသက် ငါးဆယ်နီးပါး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ဖြူဖြူနှင့် ဖြစ်ပြီး အနီရောင် မျက်မှန်အဝိုင်းကို တပ်ထားပါသည်။ သူက ဖိုင်တွဲတစ်ခု နှင့် ပတ်သက်၍ ဆိုဖီယာအား လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ပါသလား”

“ဒီဗွန်ဟာဒီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့ ရုံးလိပ်စာကဒ်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။

သူက ကျွန်တော့်အား စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာအောင် ကြည့် နေခဲ့၏။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းထဲသို့ စပိန်ဘာသာဖြင့် သွက် လက်စွာ ပြောနေသော ဆိုဖီယာအား ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မော်ဒီကေးဂရင်းသည် သူ၏ ရုံးခန်းအတွင်း ပြန်ဝင်သွားခဲ့ရာ ကျွန်တော်သည် သူ့နောက်မှဝင်လိုက်သွားခဲ့၏။ ရုံးခန်းမှာ ပြတင်း ပေါက်များမပါရှိသော အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခန်းဖြစ်၏။ ထို့ပြင် စားပွဲနှင့် ကြမ်းပြင်တွင် ဖိုင်တွဲများ၊ ဥပဒေစာအုပ်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်း နေပါသည်။

“ထိုင်ပါ” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။ “ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ညစ်ပေကုန်နိုင်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည်။ “ဒီဗွန်ဟာဒီ ပစ်အသတ်ခံ လိုက်ရတုန်းက သူနဲ့အတူ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ “ဒီမနက်မှာ ကျွန်တော် တွေး လို့လဲ မရဘူး၊ အလုပ်ကိုလဲ မသွားချင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဒီကိုလာခဲ့တာပါ။ သူ အဲသလို လုပ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားများ သိမလားလို့ပါ”

“ရှင်းလင်းဖယ်ရှားခြင်း ခံရတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပေါ့” ဟု မော်ဒီကေးဂရင်းက ပြောပါသည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ လ၊အနည်းငယ် လောက်က သူဟာ ဖလော်ရီဒါ အဲဗင်နယူးလမ်းထောင့်မှာ ရှိတဲ့ သို့လှောင်ရုံအဟောင်းတစ်ခုထဲကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တယ်။ ဒီနေရာ ဟာ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့တစ်ယောက်အတွက် သိပ်ဆိုတဲ့ နေရာ တစ်နေရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမိုးရှိတယ်၊ ရေအိမ်တွေ ရှိတယ်၊ ရေလဲ ရတယ်”

“ဒီသို့လှောင်ရုံကို ဘယ်သူပိုင်သလဲ”

မော်ဒီကေးဂရင်းက သူ၏ စားပွဲပေါ်ရှိ ဖိုင်တွဲအပုံတစ်ပုံမှ ခပ်ပါးပါး ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ယင်းဖိုင်မှာ သူ လိုချင်သော ဖိုင်တွဲ အတိအကျပင် ဖြစ်နေသည်။ သူက မိနစ် အနည်းငယ်ကြာအောင် ဖိုင်တွဲကို ဖတ်ကြည့်နေခဲ့၏။

“ဒီသိုလှောင်ရုံကို ရေးဗားအုတ်စ်လို့ ခေါ်တဲ့ ကုမ္ပဏီက ပိုင်ပါတယ်”

“နောက်ပြီး ရေးဗားအုတ်စ်ကုမ္ပဏီရဲ့ ရှေ့နေတွေက ဒရိတ် အင်ဆွီနေ့ မဟုတ်လား”

“ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်”

“ဒါပဲလား”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီဗွန်ဟာဒီနဲ့ အခြားသူတွေဟာ ရှင်းလင်း ဖယ်ရှားမှုမှာ ကြိုတင် သတိပေးစာ မရခဲ့ကြဘူးလို့ ကျွန်တော် ကြားထားတယ်”

“ဒါပေမယ့်... တရားမဝင် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေထိုင် သူတွေကို ကြိုတင်သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ ဖယ်ရှားပစ်နိုင်တာပဲ”

“အို...ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တရားဝင်နေထိုင်တဲ့ သူ တွေကိုလဲ ကြိုတင်သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ ဖယ်ရှားပစ်လို့ မရဘူးလေ”

“ဒီဗွန်ဟာဒီဟာ တရားဝင်နေထိုင်သူလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေထိုင်သူလား”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကို စဉ်းစားမိလိုက်၏။

“ဒီဗွန်ဟာဒီက ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့အကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိခဲ့ တာလဲ”

“ဘယ်သူသိမလဲ၊ ဒါပေမယ့်လဲ သူဟာ ငတုံးတစ်ယောက် တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရူးချင်ရူးနေမယ်၊ မတုံးဘူး”

ကျွန်တော်သည် သူ၏ အချိန်ကို လုံလောက်အောင် ယူခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သူက နာရီကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ အပြန်အလှန်

တယ်လီဖုန်းနံပါတ်များ ပေးလိုက်ကြပြီး အစဉ်မပြတ် ဆက်သွယ် နေကြရန် ကတိပြုခဲ့ထားလိုက်ကြ၏။

မော်ဒီကေးဂရင်းသည် လိုလိုလားလား ဂရုတစိုက် အလေး ထားတတ်သောသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ အလုပ်သည် လမ်းများပေါ်တွင် ရှိပြီး အမည်မသိ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ အမှုသည် ရာပေါင်းများစွာအား အကာအကွယ်ပေးနေပေသည်။ သူသည်လူသားဆန်သော နှလုံးသား ရှိသူ ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာရာတွင် ဆိုဖီယာသည် တယ်လီဖုန်း ပြောနေရာမှ မော့မကြည့်ခဲ့ချေ။ လီဆပ်စ်ကားသည် ထိုနေရာတွင် ရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး နှင်းများ တစ်လက်မခန့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိနေ၏။

အခန်း (၄)

မေမေနှင့် ဖေဖေ

မော်ဒီကေးဂရင်း၏ ရုံးခန်းမှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျနေဆဲ အတွင်းမှာပင် မြို့ကို တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် ကားကို ပတ်၍ မောင်းနေမိ၏။ အမှုသည်က ပေးရမည့် အလုပ် လုပ်ရန် အချိန်များ ရှိနေသည့် ရှေ့နေတစ်ယောက် အနေနှင့် ကျွန်တော်သည် ဤကဲ့သို့သော ကိစ္စမျိုးကို မလုပ်ရပေ။ ဘယ်ကိုမှ အတိအကျသွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ယာဉ်ကြောအတိုင်း လျှောက်သွား နေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ယခုမူ ထိုအလုပ်ကို လုပ်နေမိ၏။

ကျွန်တော်အနေနှင့် ဘာမျှမရှိသော တိုက်ခန်းသို့ ပြန်မသွား ချင်။ အရက်ဆိုင်သို့လည်း မသွားချင်။ သွားခဲ့လျှင်လည်း ပြန်ထွက် နိုင်ကောင်းမှ ထွက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြင့် ကားကိုသာ မောင်း နေခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် ယခင်က မမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် မြို့၏ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များကို ဖြတ်၍ သွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် ဒရိတ်အင်ဆွီနေးသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် မစ္စတာ စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့သော ဓာတ်လှေကား

ဖြင့် တက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ရုံးခန်းရှိရာသို့ ခန်းမကို ဖြတ်၍ လျှောက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ပါသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းအတွင်းရှိ တန်ဖိုးကြီးမြင့်လှသော ရှေးဟောင်းစားပွဲ၊ အနီရောင် သားရေအုပ် ကုလားထိုင်၊ ပါရုန်းပြည်လုပ် ကော်ဇောများ စသည့် အရာအားလုံး ၏ တန်ဖိုး မည်မျှရှိမည်ကို တွေးကြည့်လိုက်မိ၏။ ဤနေရာ၊ ဤ အဆောက်အအုံအတွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ငွေ နောက်သို့ လိုက်နေကြခြင်း မဟုတ်ပါလော။ ပို၍အဖိုးထိုက်တန်သော ကော်ဇော တို့ဖြစ်စေ၊ ပို၍ရှေးကျသော စားပွဲကိုဖြစ်စေ ဝယ်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် အလုပ်ကို အသည်းအသန် လုပ်ခဲ့ကြရပါသလဲ။ ထိုအကြောင်းပြချက်သည် အလုပ်လုပ်ရခြင်း၏ ကောင်းမြတ်သော အကြောင်းတရား ဖြစ်လေသလော။ ဤသည် ၎င်းလျှင် ကျွန်တော် ဖြစ်စေလိုသော ဘဝပင် ဖြစ်လေသလော။

ကျွန်တော်၏ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် အခန်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း ကျွန်တော်သည် မော်ဒီကေးဂရင်းက သူ၏ အချိန်များကို ပေး၍ ဘာမျှမရှိရာသော လူများကို အကူအညီပေးနေသည်ကို တွေးနေမိ၏။

ကျွန်တော်၏ စားပွဲပေါ်တွင် အမှုသည်များထံမှ အကြောင်း ကြားခဲ့သည့် တယ်လီဖုန်းသတင်း မိတ္တူ ဆယ်စုခန့် ရှိနေပါသည်။ သင်းတို့အားလုံးအား ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။ ကျွန်တော် ၎င်းအလုပ်ကို မနှစ်မြို့တော့ချေ။ ကျွန်တော်၏ အမှုသည်များသည် ကုမ္ပဏီကြီးများဖြစ်ကြပြီး သူတို့၏ အခြားကုမ္ပဏီကြီးများအပေါ် အစားစွဲဆိုသည်ကို ကျွန်တော်က လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ပေးရ၏။ အစားစွဲဆိုမှုသည် နှစ်နှင့်ချီ၍ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ အမှုတစ်မှုချင်းပေါ်တွင် ရှေ့နေပေါင်း တစ်ရာခန့် အလုပ်အကိုင်

ကောင်းပြီး အားလုံးပင် တစ်ဦးထံတစ်ဦး စာရွက်စာတမ်းများ ပေးပို့ရင်းဖြင့် လုပ်ကိုင်နေကြ၏။

ပေါ်လီသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ထို့ပြင် ကျွန်တော် အတွက် ဘီစကွတ်မုန့်များ ယူလာပါသည်။ သူမက မုန့်များကို စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်ပြီး တစ်နေ့တာအတွက် အိမ်မပြန်မီ အားရ ပါးရ ပြုံးပြခဲ့၏။ ရှေ့နေ နှစ်ယောက် အခန်းတွင်း ဝင်လာခဲ့ပြီး “ဘယ်နယ်နေသေးလဲ” ဟု ဆိုကာ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ သည်လည်း အိမ်ပြန်ကြခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်ထဲ ရှိနေပြန်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်က မိုင်တွဲကြီးတစ်ဖိုင်ကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် နောက် တစ်ခုကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ယနေ့အဖို့ မည်သည့်အမှုကို ကျွန်တော် ကိုင်တွယ်လိုပါသလဲ။ ကျွန်တော် ယင်းတို့အနက်မှ မည်သည့် အမှုကိုမျှ ကိုင်တွယ်လိုစိတ် မရှိပေ။ ကျွန်တော် လုပ်၍ မရတော့။ ယခုအခါတွင် ယင်းအလုပ်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပေ။

ကျွန်တော်က ကွန်ပျူတာရှိရာသို့ သွား၍ ကျွန်တော်တို့၏ အမှုသည် စာရင်းဖိုင်ကို စ၍ ရှာကြည့်လိုက်၏။ ရေးဗားအုတ် ကုမ္ပဏီသည် မေရီလင်းပြည်နယ်၊ ဟက်ဂါးစတောင်းမြို့တွင် ၁၉၇၇-ခုနှစ်၌ စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းကုမ္ပဏီသည် ပုဂ္ဂလိက တစ်ဦးတည်းပိုင် ကုမ္ပဏီဖြစ်လေရာ ယင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်း အချက်အလက်များ ရရန်မှာ ခက်ခဲလှ၏။

ရေးဗားအုတ်ကုမ္ပဏီသည် ဘရက်ဒန်ချန်စ်ဟု ခေါ်သော ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့မှ ရှေ့နေတစ်ယောက်၏ အမှုသည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုရှေ့နေ၏ နာမည်ကို မသိကျွမ်းပေ။ သို့သော်

ကျွန်တော်က ကွန်ပျူတာ ဖိုင်များအတွင်း ထပ်ရှာကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ဘရက်ဒန်ချန်စ်သည် စတုတ္ထထပ်တွင် ရှိသော အိမ်၊ ခြံမြေလုပ်ငန်း တွင် အစုစပ်ဝင် ပါတနာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေသည်။ သူသည် အသက်လေးဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီ ဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်ရှိသည်။ ဒု.ကီ ဥပဒေကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့၏။

ရေးဗားအုတ်ကုမ္ပဏီနှင့်ဆိုင်သော ဖိုင်တွဲပေါင်း လေးဆယ့် နှစ်ခုရှိနေသည်။ ဖိုင်လေးခုသည် ကျူးကျော်နေထိုင်သူများအား ဖယ်ရှားပစ်ခြင်းနှင့် ဆိုင်သော ဖိုင်များဖြစ်၏။ ရေးဗားအုတ်သည် ဖလော်ရီဒါ အင်ဗင်းနူးလမ်းပေါ်မှ ကုန်လှောင်ရုံတစ်ခုကို ဝယ်ယူ ထားခဲ့၏။ ဇန်နဝါရီလ (၂၇) ရက်နေ့တွင် ယင်းကုန်လှောင်ရုံမှ ကျူးကျော်နေထိုင်သူများအား နှင်ထုတ်ပစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော် သိထား သည့်အတိုင်းပင် ယင်းတို့အနက်မှ တစ်ယောက်သည် ဒီဗွန်ဟာဒီ ဖြစ်၏။ ဖယ်ရှားနှင်ထုတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ဖိုင်နာမည်၏ ဘေးတွင် နံပါတ်တစ်ခု ရှိနေပါသည်။ ထိုနံပါတ်၏ သဘောမှာ မိုင်အား ဘရက်ဒန်ချန်စ်သည်သာလျှင် ထိုဖိုင်ကို ဖွင့်ကြည့်နိုင်သည့် သဘောဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်က ဖိုင်နာမည်နှင့် နံပါတ်ကို ရေးမှတ်လိုက်ပြီး စတုတ္ထထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

ကျွန်တော် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ဥပဒေရေးရာ လက်ထောက်ရှေ့နေတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရာ သူ့အား ဘရက် ဒန်ချန်စ်၏ ရုံးခန်းရှိရာသို့ မေးကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူက ခန်းမ တစ်ဘက်ရှိ ပွင့်နေသော တံခါးတစ်ပေါက်ကို ညွှန်ပြခဲ့၏။ အချိန် နှောင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း ချန်စ်သည် အလုပ်စားပွဲတွင်ပင် ရှိနေပြီး အလုပ်များနေဟန် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ခန်းမထဲမှ တန်း၍ ဝင်လာသည်ကို သူသည် သဘောမကျခဲ့ပေ။ ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့အဖို့

ကြီးတွင် ကြိုတင် ဖုန်းဆက်၍ ချိန်းဆိုကြရ၏။ သို့သော် သူက သဘောမကျခဲ့ခြင်းအား ကျွန်တော် သိပ်မပူလှပေ။

ချန်စ်က ကျွန်တော့်အား ထိုင်ရန် မပြောပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်က ထိုင်ချလိုက်၏။ ဒါကိုလည်း သူသည် သဘောမကျခဲ့ပေ။

“သူကို သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံလိုက်ရတုန်းက ခင်ဗျားဟာ ဒီငနဲဘေးမှာ ရှိနေတာပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ဒီဗွန်ဟာဒီ၏ နာမည်ကို ပြောပြလိုက်ပြီးနောက်တွင် သူက မနှစ်မြို့စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားအဖို့ အတော်ဆိုးတာပေါ့၊ ဟုတ်...”

“ဒါက ပြီးသွားပါပြီ၊ အခု သေသွားတဲ့ မစ္စတာ ဟာဒီဟာ ကုန်လောင်ရုံကနေ နှင်ထုတ်ခံလိုက်ရတယ်၊ ဒီနှင်ထုတ်တာဟာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့တာတွေထဲက တစ်ခုလား။”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ချန်စ်က ပြောခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် စကားပြောနေစဉ် ကျွန်တော့်အား မကြည့်ပေ။ အာသာဂျက်ကော့ဇ်သည် ယနေ့စောစောပိုင်းကပင် သူနှင့်အတူ ဖိုင်ကို ကြည့်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလိုက်နိုင်၏။ “ဒါက ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ချန်စ်က ထပ်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“သူဟာ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေထိုင်သူ တစ်ဦးလား။”

“သူက ကျူးကျော်နေထိုင်သူပဲ၊ သူတို့အားလုံး ကျူးကျော်နေထိုင်သူတွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမှုသည်က သူတို့ကို ကုန်လောင်ရုံကနေ မောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့ရပါ။”

“ကျွန်တော် ဖိုင်ကို ကြည့်လို့ရမလား။”

“သူဟာ ကျူးကျော်နေထိုင်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျား သေချာရဲ့လား၊ တရားဝင်နေထိုင်သူတစ်ဦး မဟုတ်ဘူးလား”

ချန်စ်သည် ဒေါပွသွားဟန် ပေါက်၏။ “ခင်ဗျား ဘာလို ချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဖိုင်ကို ကြည့်လို့ရမလား”

“မရဘူး”

“ဘာကြောင့် မရတာလဲ”

“ကျွန်တော် အလုပ်သိပ်များနေတယ်၊ ခင်ဗျား သွားတော့မယ် မဟုတ်လား”

“သူဟာ ကျူးကျော်နေထိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရင် ဘာ ပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ဖိုင်ကို မကြည့်နိုင်တာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီဖိုင်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဖိုင်ဖြစ်လို့ပဲ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က မကြည့်ရဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါဆိုရင်ရော ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ဒါဟာ လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူက ထရပ်လိုက်ပြီး တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်စဉ် လက်များသည် တုန်နေကြ၏။ ကျွန်တော်က သူ့အား ပြီးပြလိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ခန်းမထဲမှ ဥပဒေရေးရာလက်ထောက်သည် စကားအားလုံး ကို ကြားခဲ့ရရာ ကျွန်တော်က သူ၏ စားပွဲကို ဖြတ်သွားစဉ် ကျွန်တော်တို့ အကြည့်ခြင်း၊ အပြုံးခြင်း ဖလှယ်မိကြ၏။ “ဒီလူဟာ အရူးတစ်ယောက်ပဲ” ဟု သူက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ထပ်မံ၍ ပြုံးလိုက်မိ၏။ “ဟုတ်တယ်ဗျို့။”

သို့သော် ချန်စ်သည် ဘာကို ဖုံးကွယ်နေပါသနည်း။ တစ်ခုခု တော့ အမှားအယွင်းရှိနေ၏။ ထို့ပြင် ယင်းအမှားအယွင်းသည်လည်း ထိုဖိုင်တွဲထဲတွင် ရှိနေပေသည်။ ကျွန်တော် ထိုဖိုင်ကို ရမှဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်သည် စဉ်းစားနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ ပြန် လာခဲ့၏။ တယ်လီဖုန်းအသံ မြည်လာသည်။ ယင်းမှာ ကလဲရာက ဆက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ရုံးမှာ ရှိနေတာလဲ” သူမက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောခဲ့ပြီး သူမ၏ အသံသည် အပြင်ဘက်ရှိ နှင်းများထက် ပို၍ အေးတိအေးစက် ရှိနေပေသည်။

ကျွန်တော်က နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းမှာပင် ညစာ အတူစားကြရန် စီစဉ်ထားသည်ကို အမှတ်ရ သွားပါသည်။ “ကိုယ်...အာ...အင်း... ဝက်စ်ကို့စ်က အမှုသည် တစ်ယောက် ဖုန်းခေါ်နေလို့ပါ” ကျွန်တော် ယခင်က ဤကဲ့သို့ လိမ်ပြောနေကျဖြစ်သည်။ အကြောင်းမဟုတ်ပါချေ။

“ကျွန်မ စောင့်နေရတယ်၊ မိုက်ကယ်... ကျွန်မ စပြီး စား လိုက်ရတော့မလား”

“မစားနဲ့ဦး၊ ကိုယ် တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး တိုက်ခန်းကို ပြန်လာခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်သည် အဆောက်အအုံထဲမှ နှင်းမုန်တိုင်း အတွင်း သို့ ပြေးလာခဲ့၏။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် ညနေခင်း အတူတကွ ညစာစားခြင်း အလုပ်ပျက်သွားခြင်းအား ကျွန်တော်သည် တကယ် တမ်း ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါချေ။

နာရီအနည်းငယ်ခန့် ကြာပြီးနောက် ကလဲရာနှင့် ကျွန်တော်သည် စားဖိုဆောင် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ကော်ဖီသောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ နှင်းများသည် အဆုံး၌ အကျရပ်သွားခဲ့၏။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခု ရလိုက်၏။ “ဖလော်ရီဒါကို သွားကြရအောင်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

သူမက ကျွန်တော့်အား အေးတီအေးစက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ “ဖလော်ရီဒါကို ဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘဟားမားကို သွားကြတာပေါ့၊ ကိုယ်တို့ မနက်ဖြန် သွားလို့ရသားပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ရက်အနည်းငယ်လောက် ကိုယ့်မှာ လုပ်စရာ မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ် ရူးတော့မယ်၊ ဒီရိတ်အင် ဆွီနေ့မှာက မင်း ရူးသွားတော့မယ်ဆိုရင် ရက်အား အနည်းငယ် ယူရတယ်”

“ရှင်က ရူးတော့မယ်”

“ကိုယ် သိပါတယ်၊ တကယ်ကတော့ ရယ်စရာကြီးပါ၊ လူတွေက မင်းအပေါ်ကောင်းမယ်၊ သူတို့က ပြုံးပြကြမယ်၊ ပေါ်လီက ဒီနေ့ ကိုယ့်ကို ဘီစကွတ်မုန့်တွေ ယူလာပေးခဲ့တယ်၊ ကိုယ် ဒါကို သဘောကျပါတယ်”

အေးတီအေးစက် အပြုံး ပြန်ပေါ်လာပြီး သူမက “ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောခဲ့၏။

ထို့နောက်တွင် ထိုအကြောင်း ဆက်မပြောကြတော့ပေ။ သူမ မလုပ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သူမသည် ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လူများသည် သူမနှင့် တွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားခဲ့ ကြပြီးဖြစ်၏။ ထို့အတူ သူမသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ မလိုက် ချင်ပေ။

“ကောင်းပြီ” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ “ဒါဆိုရင် ကိုယ့် မိဘတွေကို တွေ့ဖို့ နှစ်ရက်လောက် မင်းဖစ်ကို သွားမယ်”

“အို...ကောင်းသားပဲ” ဟု သူမက ပြောလိုက်၏။ သို့သော် သူမသည် စိတ်ဝင်စားပုံပင် မပေါက်ပါချေ။

“ကိုယ့်မိဘတွေကို သွားတွေ့ဖို့ လိုတယ်၊ မတွေ့တာ တစ်နှစ် လောက် ရှိနေပြီ၊ နောက်ပြီး ဒီအချိန်ကလဲ သွားဖို့ အကောင်းဆုံး အချိန်ပဲလို့ ထင်တယ်၊ ကိုယ် နှင်းတွေကျနေတာကို သဘောမကျဘူး၊ နောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်လဲ မရှိဘူး၊ ကိုယ် ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ကိုယ် ရူးသွားလိမ့်မယ်”

ကလဲရာက ထ၍ အိပ်ရာဝင်သွားခဲ့၏။ “အင်းလေ... ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ပေါ့” ဟု သူမက ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ပြောလိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အိမ်ထောင်ရေး အဆုံးသတ်သွားပြီဖြစ် ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကျွန်တော့်မိခင်အား ပြောပြရမည်ကို ဝန်လေးနေမိပေသည်။

ကျွန်တော်၏ မိဘများသည် ခြောက်ဆယ်စွန်းရုံသာ ရှိကြပြီး သူတို့၏ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ပျော်မွေ့နေနိုင်ရန် အားထုတ်နေကြသည်။ မေမေသည် ဘဏ်မန်နေဂျာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဖေဖေသည် အတ္တလန်တာတွင် ရှေ့နေလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့သည် အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ် လုပ်ခဲ့ကြပြီး ကောင်းစွာ စုဆောင်းခဲ့ကြ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်အား အကောင်းဆုံး ဆိုသော အရာများကိုသာ ပေးအပ်ခဲ့ပေသည်။ ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်အား သူ့ကဲ့သို့ပင် ရှေ့နေတစ်ယောက်အဖြစ် ဖြစ်စေချင်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် မင်းဖစ်လေဆိပ်တွင် ကားတစ်စီးကို ငှားလိုက်ပြီး လူဖြူများ နေထိုင်ရာ မြို့၏ ချမ်းသာသော ရပ်ကွက်သို့ ဦးတည်၍ အရှေ့ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့၏။ လူမည်းများ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်သည် မြို့လယ်တွင်ရှိပြီး လူဖြူများ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်သည် မြို့ပြင်ဘက်တွင် ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လူမည်းများသည် မြို့လယ်မှ လူဖြူများ နေထိုင်ရာ ဧရိယာအတွင်းသို့ ရွှေ့လာတတ်၏။ ထိုအခါ လူဖြူများသည် ပို၍ ဝေးရာသို့ ရွှေ့ပြောင်း သွားတတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်၏ မိဘများသည် ဂေါက်ကွင်းပေါ်ရှိ မှန်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်သစ်တစ်လုံးတွင် နေထိုင်ကြ၏။ ပြတင်းပေါက်တိုင်းမှပင် ဂေါက်ကွင်းကို မြင်နေရပါသည်။ ကျွန်တော်က လေဆိပ်မှ ဖုန်းဆက်ထားခဲ့ရာ မေမေသည် ကျွန်တော် လာနေသည်ကို သိနေ၏။

“ဘာများ အမှားအယွင်းရှိလို့လဲ” ဟု သူမက ကျွန်တော့်အား တွေ့ရသောအခါ မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်”

“ကလဲရာက ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းတို့တွေက ငါတို့ဆီ ဖုန်းမဆက်ခဲ့ကြဘူး၊ နှစ်လအတွင်းမှာ ငါ သူ့အသံ မကြားခဲ့ရဘူး”

“ကလဲရာ နေကောင်းပါတယ် မေမေ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အလုပ်ကို ဖိပြီး လုပ်နေကြတာပါ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အတူတူတော့ လုံလောက်အောင်နေခဲ့ကြရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း...”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်အတူ နည်းနည်းပါးပါး နေခဲ့ကြရဲ့လား”

“သိပ်များများစားစားတော့ မရှိပါဘူး” သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရ၏။ “စိတ်မကောင်းပါဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ကလေးမရှိတာ ကံကောင်းတာပဲ”

အခြား အရာတစ်ခုခုကို ပြောရမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က မစွတ၏ ဇာတ်လမ်းကို သူမအား ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား” ဟု သူမက မေးခဲ့၏။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် တုန်လှုပ်သွားသော အကြည့် ရှိနေပါသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီမှာတောင် ရောက်နေပြီပဲ မဟုတ်လား၊ ကုမ္ပဏီက ကျွန်တော်ကို အားလပ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ယူစေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့တာ”

“သနားစရာကလေး၊ ကလဲရာ... နောက်ပြီးတော့ အခု ဒီကိစ္စဖြစ်ရပြန်ပြီ”

ထိုနေ့ မွန်းလွဲနောက်ပိုင်းတွင် ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဂေါက်ရိုက်ကစားခဲ့ကြ၏။

“ဖေဖေ... ကျွန်တော်တော့ ဒီရိတ်အင်ဆွီနေ့မှာ သိပ်မပျော်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်နေရတာတွေကို သဘောမကျမိဘူး”

“လောကကြီးက ကြိုဆိုနေပါတယ်၊ သား... စက်ရုံ အလုပ်ရုံတွေမှာ လုပ်နေရတဲ့ လူတွေကရော သူတို့ လုပ်နေရတာကို သဘောကျတယ်လို့ မင်း ထင်သလား၊ မင်းက ချမ်းသာလာနေပြီ၊ သူတို့က ချမ်းသာလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ”

သူကမူ ပျော်နေ၏။ သူသည် ဂေါက်ရိုက်ကစားရာတွင် အနိုင်ရနေပါသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာပြီးနောက် သူက... “မင်း အလုပ်ပြောင်းမလို့လား”

“ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားနေတယ်”

“မင်း ပြောဖို့ ကြိုးစားနေတာကို ဘာကြောင့် မပြောသေးတာလဲ”

ထုံးစံအတိုင်းပင် ကျွန်တော်သည် ပျော့ညံ့နေမိပြီး တစ်စုံတစ်ခုမှ ထွက်ပြေးနေမိသည့်ပမာ ခံစားနေရ၏။

“ကျွန်တော် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့တွေအတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ ကိစ္စ စဉ်းစားနေတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်၏။ “ရှေ့နေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ပေါ့” ဟု အလျင်အမြန် ထပ်ပြောလိုက်ပါသည်။

ဖေဖေသည် ကစားနေသည်ကို ရပ်မပြစ်ခဲ့ပေ။ သူ အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ဂေါက်သီးကို ရိုက်ထည့်လိုက်၏။ “မင်း အရာအားလုံးကို စွန့်လိုက်တာကို မြင်ရမှတော့ ဘဝင်မကျဘူး သား...” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။ “နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ မင်းဟာ

အစုစပ် ပါတနာတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့မှာ” ကျွန်တော်တို့ သူ ရိုက်လိုက်သော ဂေါက်သီးနောက်သို့ လျှောက်၍ လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ “လမ်းပေါ်က လူတစ်ယောက် မင်းရှေ့မှာ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းက ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်မှ ဖြစ်မယ်လား၊ မင်းအနေနဲ့ အလုပ်ကနေ ရက်အနည်းငယ်လောက် ကင်းကင်းနေဖို့ လိုအပ်နေတယ်”

“ဒါတင်ပဲလား”

အခန်း (၅)

လွန်တေးဘာတန်

သောကြာနေ့ ညတွင် ကျွန်တော်ပြန်လာသောအခါ တိုက်ခန်းတွင် မည်သူမျှ မရှိချေ။ သို့သော် စားဖိုခန်းထဲတွင် စာတိုကလေးတစ်စောင်ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်အတိုင်းပင် ကလဲရာသည် ပရိုဖိုက်ဒင့်စ်ရှိ သူမ၏မိဘများရှိရာ အိမ်သို့ နှစ်ရက်ခန့်ကြာအောင် ထွက်သွားခဲ့ပေသည်။ ကလဲရာသည်လည်း အိမ်ထောင်ရေးကို အဆုံးသတ်သွားစေချင်နေကြောင်း ကျွန်တော် သိနေပါသည်။ သို့သော် မည်မျှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆန္ဒရှိနေသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မသိတတ်ပါချေ။

ကျွန်တော် ခရီးအတော်ဝေးဝေးအထိ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့၏။ အပြင်ဘက်တွင် လေထန်နေပြီး အလွန်အေးနေပေသည်။ ကျွန်တော်သည် နွေးနွေးထွေးထွေးဖြင့် အရသာခံရင်း စားလိုက်ကြ၊ ရယ်မောလိုက်ကြ ရှိနေကြသည့် မိသားစုများ ရှိနေသော သာယာလှပသည့် အိမ်များကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အမ်လမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ပါသည်။ အမ်လမ်းတွင် သောကြာနေ့ညသည် အမြဲပင်ပျော်ရွှင်စရာ အချိန်ကာလများ ဖြစ်နေတတ်၏။ အရက်ဘားများ၊ ကော်ဖီဆိုင်

များသည် ပြည့်နေတတ်ပြီး လူများသည် စားသောက်ဆိုင်များအတွင်း ဝင်ရောက်နိုင်ရန် တန်းစီ၍ စောင့်နေရတတ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် တေးဂီတ ကလပ်တစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်ဝတွင် ရပ်၍ ခြေထောက်ပေါ်တွင် နှင်းများ စိုရွှဲလျက်ဖြင့်ပင် အလွမ်းသံစဉ်တစ်ခုကို နားထောင်ရင်း သောက်စား ကခုန်နေကြသော လူငယ်စုံတွဲများကို စောင့်ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော်၏ ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်နုပျိုသူအဖြစ် မခံစားခဲ့ရပေ။ ကျွန်တော်သည် အသက် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်၏။ သို့သော် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်အတွင်း လူအများစု နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် လုပ်ခဲ့ရသော အလုပ်ထက် ပို၍ လုပ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေပေပြီ။ ထိုကလပ်အတွင်း ရှိ ဤလှပချောမောကြသည့် မိန်းကလေးများသည် ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်အား လှည့်ကြည့်ကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် တိုက်ခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ကိုးနာရီကျော်ပြီးနောက်မှာပင် တယ်လီဖုန်း မြည်လာခဲ့သည်။ ယင်းမှာ မော်ဒီကေးဂရင်း ဖြစ်၏။ “ခင်ဗျား အလုပ်များနေသလား” ဟု သူက မေးပါသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အလုပ်လုပ်ဖို့ပေါ့၊ ဒုက္ခသည်တွေ ခိုနားစရာနေရာတွေဟာ လူပြည့်ကုန်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အကူအညီပေးမယ့် လူတွေ လုံလုံလောက်လောက် မရှိဘူး”

“ကျွန်တော်...ဒီ...ဒီလို အလုပ်မျိုး မလုပ်ဖူးဘူး”

“ခင်ဗျား ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

“တတ်တယ် ထင်တာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် လိုအပ်တဲ့လူဟာ ခင်ဗျားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ (၁၃) လမ်းနဲ့ ယူကလစ်လမ်းထောင့်က ဘုရားကျောင်း မှာ ရှိနေတယ်”

“ကျွန်တော် အဲဒီကို မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ ရောက်လာ ခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်တွင် ရှိသော အဟောင်းဆုံး အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အပြာရောင် ဂျာကင်အဟောင်းတစ်ထည်ဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအားလုံးကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တိုက်ခန်း တံခါးအား အပြင်ဘက်မှ ပိတ်လိုက်စဉ်မှာပင် စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွ နေမိပြီး ဘာကြောင့်ဟူ၍မူ တိတိကျကျ မပြောတတ်ပါချေ။

ကျွန်တော်က လီဆပ်စ်ကားကို ဘုရားကျောင်းနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင် ရပ်ထားလိုက်၏။ ကျွန်တော် မရေမရာ မျှော်လင့်ထား သော တိုက်ခိုက်မှုမျိုး ဖြစ်ပျက်မလာခဲ့ပါ။ မည်သည့် လူဆိုးဂိုဏ်းမျှ ရှိမနေပေ။ ယခုအဖို့ နှင်းများကြောင့် လမ်းများသည် လူသူရှင်း နေပြီး လုံခြုံစိတ်ချနေရ၏။ ကျွန်တော် ဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ယင်း၏ အောက်ဘက်ရှိ အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခု အတွင်း ဆင်းလိုက်ပြီး အိုးမဲ့အိမ်မဲ့တို့၏ ကမ္ဘာသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ ပါသည်။

ထိုအခန်းအတွင်းတွင် ထိုမျှ လူများ များပြားလှသည်မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာပင်။ ပရဟိတ လုပ်အားပေးများက စောင်များနှင့် ပန်းသီးများကို ဝေငှပေးနေကြ၏။ မော်ဒီကေးသည် စက္ကူခွက်တစ်စုံ

အတွင်း သစ်သီးဖျော်ရည်လောင်းထည့်ရင်း တစ်ချိန်လုံး စကားပြော နေပါသည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင်မူ လူတန်းတစ်တန်းသည် အစားအစာ အတွက် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

ကျွန်တော်က မော်ဒီကေးရှိရာသို့ သွားလိုက်ရာ ကျွန်တော် သည် မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည့်အလား “ဟယ်လို...” ဟု နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။

“ရူးသွားလောက်စရာပဲ” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။ “နှင်း မှန်တိုင်းကလဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျနေလေတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်နေရတယ်” သူက ကျွန်တော့်အား ပေါင်မုန့်၊ ထောပတ်၊ အသားနှင့် ဒိန်ခဲတို့ကို ညွှန်ပြလိုက်၏။ “တကယ့်ကို လက်ဝင်တဲ့ အလုပ်ပဲ၊ ခင်ဗျားက ဆယ်ယောက်ကို အသားပေး၊ နောက်ပြီး ဆယ်ယောက်ကို ဒိန်ခဲပေးပါ၊ ဟုတ်ပြီနော်...”

“ဟုတ်ပြီ”

“ခင်ဗျား တတ်လွယ်သားပဲ” ထို့နောက်တွင် သူ ပျောက်သွား ပါသည်။

ကျွန်တော်က အသားညှပ်မုန့် ဆယ်ခုကို ခပ်သွက်သွက် လုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက်တွင် ဖြည်းဖြည်းပင် လုပ်ကိုင်ရင်း လူ အားလုံးကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့အများစုမှာ ကြမ်းပြင် ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့အများစုကပင် လုပ်အားပေး များက စားစရာများ ပေးသောအခါတွင် “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက်တွင် သူတို့သည် ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးပင် စားသောက်ခဲ့ကြသည်။ ကလေးများသည်ပင် သူတို့၏ စားစရာ များကို ဂရုတစိုက် စားသောက်ခဲ့ကြ၏။

မော်ဒီကေး ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်၏ ဘေးတွင် အသားညှပ်မုန့်များကို စတင်၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ “စားစရာတွေ ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ”ဟု ကျွန်တော်က သူ့အား မေးလိုက်၏။

“အစားအသောက်လူ့ဒါန်းတဲ့ ဘဏ်ကပါ။ လူတွေက လူ့ဒါန်း ထားတာပါ။ ဒီနေ့ညတော့ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းပါတယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကြက်သားတွေ ဘာတွေပါ ရထား တယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ အသီးအရွက်တွေ သက်သက်ပဲ ရလေ့ရှိတယ်”

“ဖြိုထဲမှာ ဒီလို ခိုကိုးစရာနေရာတွေ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ”

“ဒီနေရာက တကယ်တမ်းတော့ ဒုက္ခသည်ဂေဟာ မဟုတ် ပါဘူး။ ရာသီဥတုဆိုးဝါးနေတုန်း ဘုရားကျောင်းက စာနာထောက် ထားပြီး တံခါးတွေကို ဖွင့်ပေးထားလိုက်တာပါ။ တံခါးတွေ ပိတ် လိုက်ရင် သူတို့တွေ ပြန်ထွက်သွားရပြန်ရော”

ကျွန်တော်က ဤကိစ္စကို နားလည်ရန် ကြိုးစားကြည့်လိုက် ပါသည်။ “ဒါဆိုရင် ဒီလူတွေက ဘယ်မှာ နေကြတာလဲ”

“တချို့ကတော့ ကျူးကျော်နေထိုင်သူတွေပါ။ သူတို့ကတော့ ကံကောင်းတဲ့သူတွေပါ။ တချို့က လမ်းတွေထဲမှာ၊ တချို့က ပန်းခြံ တွေထဲမှာ၊ တချို့က ဘတ်စ်ကားဂိတ်တွေမှာ၊ တချို့ကတော့ တံတား တွေ အောက်မှာပေါ့။ များသောအားဖြင့်တော့ အဆင်ပြေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ညမှာတော့ သူတို့တွေ ဟာလာဟင်းလင်းထဲမှာ ထွက်နေလို့ မရကြတော့ဘူး။ သိပ်အေးလွန်းနေတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ဒုက္ခသည်ဂေဟာတစ်ခုခုမှာ သွားနေမှဖြစ်မယ်”

“ဒုက္ခသည်ဂေဟာ ဘယ်နှစ်ခုလောက် ရှိသလဲ”

“နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတယ်။ နှစ်ခုက မကြာခင်ပိတ်တော့မယ်။ ငွေကြေး မရှိကြဘူး”

“အိပ်စရာ ဘယ်နှစ်ယောက်စာ ရှိသလဲ”

“ငါးထောင်လောက် ရှိတယ်”

“နောက်ပြီး အိုးမဲ့အိမ်မဲ့တွေက ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပဲ။ သူတို့တွေဟာ ရေတွက်ရနိုင်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့ အုပ်စုတစ်ခုပါ။ တစ်သောင်းလောက် ရှိနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်က ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးကြည့် လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က မော်ဒီကေးအား သူ့အကြောင်း ဆေးကြည့်လိုက်ပါသည်။ “ခင်ဗျားမှာ မိသားစုရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်။ မိန်းမက တစ်ယောက်၊ သားက သုံးယောက်၊ ဘစ်ယောက်က ကောလိပ်မှာ၊ တစ်ယောက်က စစ်တပ်ထဲမှာ၊ နောက်ပြီး...နောက်ပြီး တတိယကလေးကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် က လမ်းပေါ်မှာပဲ ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ သူက အသတ်ခံလိုက်ရတာ။ သူ့ဆိုးဂိုဏ်းတွေရဲ့ လက်ချက်ပေါ့။ ခင်ဗျားရဲ့အကြောင်းကရော”

“အိမ်ထောင်ရှိတယ်။ ကလေးမရှိဘူး”

မော်ဒီကေးသည် ထပ်မံ၍ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်၏။ သုပ်အားပေးတစ်ယောက်က ဘီစကွတ်မုန့်များ ယူလာပေးပါသည်။ ကျွန်တော်က လေးခုကို ယူလိုက်ပြီး ကလေးပေါက်စ၊ ကလေးအား ငင်ခွင်ပိုက်ထားကာ စောင်အောက်တွင် အိပ်မပျော်တပျော် ရှိနေ ကြသော ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အိပ်နေသော ငယ်ရွယ်သေး သည့် ကလေးအမေတစ်ဦးရှိရာ အခန်းထောင့်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

အကြီးဆုံးကောင်လေးသည် ကျွန်တော်လက်ထဲရှိ ဘီစကွတ် မုန့်များကို မြင်တွေ့သွားသောအခါ မျက်လုံးများ ပြူးနေအောင်

ဖွင့်ထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား မုန့်တစ်ခု ပေးလိုက်၏။ သူက မုန့်ကို ယူလိုက်စဉ် သူ၏မျက်လုံးများသည် တောက်ပသွားခဲ့ပြီး မုန့်ကို အကုန်စားပစ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် နောက်ထပ်တစ်ခု လိုချင်နေပြန်၏။ သူသည် ပိန်ပိန် သေးသေး ညက်ညက် ဖြစ်ပြီး လေးနှစ်အရွယ်ထက် ပိုမကြီးသေးပေ။ မိခင်ဖြစ်သူ အိပ်နေရာမှ နိုးသွားခဲ့ပြီး ဘီစကွတ်မုန့်များကို မြင်တွေ့သွားရာ ပြီးသွားပါသည်။

“မင်းရဲ့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ကောင်လေးအား မေးလိုက်၏။ မုန့်နှစ်ခု ထပ်ပေးလိုက်ပြီး နောက်တွင် သူသည် ကျွန်တော်၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပေါင်းလာခဲ့သည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

“အွန်တာရီယို”

“မင်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

သူက လက်လေးချောင်း ထောင်ပြခဲ့၏။

“လေးနှစ် ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

သူက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောခဲ့ပြီး နောက်ထပ် ဘီစကွတ်မုန့် ရရန်အတွက် လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပင် သူ့ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အား ပေးချင်ကမ်းချင်စိတ် ရှိနေ၏။ သူ အလိုရှိရာ မည်သည့် အရာကိုမဆို ပေးလိုနေမိသည်။

“မင်း ဘယ်မှာနေသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ကားထဲမှာပါ” ဟု သူကလည်း လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

“နောက်ထပ် ပန်းသီးဖျော်ရည် ရှိသေးလား”

မုန့်နှစ်ခု ထပ်ပေးလိုက်ပြီးနောက်တွင် သူသည် ကျွန်တော်၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပေါင်းလာခဲ့သည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

“သိပ်ရှိတာပေါ့” ကျွန်တော်က စားဖိုဆောင်ဘက် သွားလိုက်ပြီး ပန်းသီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်နှင့် နောက်ထပ် ဘီစကွတ်မုန့်များကို သူ့အား ပေးလိုက်ပါသည်။

မိခင်ဖြစ်သူသည် ပြန်လည်၍ အိပ်ပျော်နေခဲ့၏။ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ အများစုကဲ့သို့ပင် သူမသည် အိပ်ပျော်နေစဉ် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ရှိနေပါသည်။ သူမသည် အေးနေပေပြီ။ ကျွန်တော်က ဂျာကင် အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ပြီး သူမ အပေါ် ခြုံပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ကလေးလေးက ငိုလိုက်ရာ သူမအား အိပ်ရာမှ နိုးသွားစေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က တွေးမနေတော့ဘဲ ကလေးအမေကို တစ်လျှောက်လုံး ပြုံးပြရင်း ကလေးကို ချီထားလိုက်၏။ သူမသည် ကျွန်တော့်အား ချီထားခွင့်ပြုလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိနေလေရာ သူမသည် အတန်ကြာ အိပ်စက်လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာမှာပင် နံနက် သုံးနာရီထိုးသည့်တိုင် နေနေခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့သည် စနေနေ့ ဖြစ်သည်။ မစွတာအား ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သည့်အချိန် အင်္ဂါနေ့ကတည်းကပင် ကျွန်တော်သည် ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့အတွက် တစ်နာရီကြာအောင်ပင် အလုပ်လုပ်မပေးခဲ့တော့ပေ။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထက်တွင် လှဲနေခဲ့၏။ ကျွန်တော် ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့တွင် အလုပ်လုပ်ရသည်ကို မနှစ်မြို့နိုင်အောင်ပင် ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ပြန်မသွားချင်တော့ပေ။ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်မသွားချင်တော့။

ကျွန်တော်က အမ်လမ်းပေါ်ရှိ ကဖေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် နံနက်စာစားလိုက်ပြီး အွန်တိုရီယိုတစ်ယောက် နံနက်စာကို ဘာနှင့်

စားနေလိမ့်မည်နည်းဟု တွေးတောနေမိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့သည်။ သကြားလုံးများ၊ ကစားစရာကလေးများကို ကလေးများအတွက် ဝယ်လိုက်၏။ လူအားလုံးအတွက် ဆပ်ပြာနှင့် ကလေးဝတ် အနွေးထည် အမြောက်အမြားကိုလည်း ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်လာနှစ်ရာ ကုန်အောင် သုံးလိုက်ရသဖြင့် တစ်ခါဖူးမျှ ဤကဲ့သို့ မပျော်ခဲ့ဖူးပေ။ ထို့ပြင် ထို့ထက်ပင် ပို၍ သုံးစွဲချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေမိ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုမိသားစုအား ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တစ်လလောက် ကြာအောင် ပို့ထားလိုက်ချင်သည်။ သူတို့အား အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း စတင်၍ တရားစွဲချင်စိတ် ပေါက်နေမိ၏။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် အွန်တာရီယိုမိသားစုအား ကျွန်တော်၏ အမူသည်များအဖြစ် ရယူလိုစိတ်ကို တားမရအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ကစားစရာများနှင့် အနွေးထည်များကို ကားထဲတွင် ထားခဲ့ပြီး ဘုရားကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သို့သော် အွန်တာရီယိုတို့မိသားစုသည် ထိုနေရာတွင် မရှိတော့ချေ။ ကျွန်တော်က မော်ဒီကေးအား သူတို့ရှိရာ နေရာကို မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်သူ သိပါ့မလဲ၊ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့တွေဟာ စားဖိုဆောင် တစ်ခုကနေ နောက်စားဖိုဆောင်၊ ဒုက္ခသည် ဂေဟာတစ်ခုကနေ နောက်ဂေဟာတစ်ခုကို သွားနေကြတဲ့ဟာ”

နောက်တစ်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော် နံနက်စာစားနေစဉ် မီးဖိုချောင်ရှိ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကလေးအား ဖွင့်ထားခဲ့၏။ သို့သော် ရုပ်မြင်သံကြားသတင်း ကြေညာချက်က ကျွန်တော်

စားသောက်နေသည်ကို ရပ်တန့်သွားစေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ကြေညာသွားသော သတင်းကို ကြားလိုက်ရ၏။ သို့သော်... ထို အကြောင်းကို ယုံကြည်လိုစိတ် မရှိဘဲဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ရုပ်မြင်သံကြားစက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားမှုဖြင့် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များသည် လေးလံနေ၏။ ကျွန်တော်၏ နှလုံးသည် အေးစိမ့်ပြီး သွားခဲ့၏။ ကျွန်တော်၏ ပါးစပ်သည် ဖွင့်ဟသွားခဲ့ရ၏။

ည (၁၁) နာရီ ဝန်းကျင်လောက်တွင် ဝါရှင်တန် ရဲ့အဖွဲ့သည် မြို့တော်၏ အရှေ့မြောက်ဘက် လူဆိုးဂိုဏ်းများ သောင်းကျန်းရာ နေရာရှိ ဖို့တော့တန်ပတ်စ် ပန်းခြံအနီးတွင် ကားကလေးတစ်စီးကို တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ကားသည် လမ်းပေါ်တွင် ရပ်ထား၏။ ကား အတွင်းတွင်မူ မိခင်ပျိုတစ်ဦးနှင့် သူမ၏ ကလေးများ ရှိနေကြပြီး အားလုံး သေဆုံးနေကြပါသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက ကားအင်ဂျင်စက်ကို စက်နှိုးလိုက်ပြီး မိသားစု နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ရှိနေစေရန် ကား စက်နှိုးလျက်ပင် ထားခဲ့၏။ သူတို့ အိပ်ပျော်နေစဉ် ကားအတွင်းရှိ လေသည် အဆိပ်အတောက်ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့က မိခင်ဖြစ်သူ၏ နာမည်ကို ထုတ်ပြောခဲ့ကြ၏။ နာမည်မှာ လွန်တေးဘာတန် ဖြစ်သည်။ ကလေးပေါက်စကလေး သည် တစ်မိကို ဖြစ်သည်။ အခြားကလေးများမှာ အလွန်မိမိနှင့် အွန်တာရီယိုတို့ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့အတွက် ကစားစရာများ၊ သကြားလုံးများ၊ ဆပ်ပြာနှင့် အဝတ်အထည်များသည် ကျွန်တော်၏ ကားထဲတွင် ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပေ သည်။

အခန်း (၆)

လူသစ်စိတ်သစ်

(၁၄)လမ်းရှိ ဥပဒေအကျိုးဆောင်ရုံးတွင် ဖြစ်သည်။ “သဂြိုဟ် စရိတ်က ဘယ်လောက်ကုန်ကျမလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မော်ဒီကေး အား မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“သူတို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သဂြိုဟ်ချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် အခုပဲ စီစဉ်လိုက်ကြစို့”

ကျွန်တော်တို့ မော်ဒီကေး၏ ဖွဲ့ဒ်တောရပ်စ် ကားဟောင်းကြီး အတွင်း ဝင်လိုက်ကြ၏။ ဘာတန်မိသားစု၏ ရုပ်ကလာပ်များသည် အထွေထွေရောဂါကု ဆေးရုံကြီး၏ ရေခဲတိုက်ထဲတွင် ရှိနေကြသည်။ မော်ဒီကေးက သူပိုင် နေရာတစ်နေရာကို ဝင်သွားသကဲ့သို့ ဝင်ရောက် သွားခဲ့၏။

“ကျွန်တော်က ဘာတန်မိသားစုရဲ့ ရှေ့နေ မော်ဒီကေးဂရင်း ပါ” ဟု သူက စားပွဲနောက်ဘက်ရှိ သောက၊မကင်း ရှိနေသော လူငယ်အား သတင်းပို့လိုက်ပါသည်။

ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး မော်ဒီကေး သည် သံတ္တာတံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ အဖြူရောင် သုတ်ထားသော အခန်းထဲတွင် အလောင်းများအား တန်းစီ၍ အဝတ်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားပါသည်။ သူတို့၏ နာမည်များအား စာရွက်ကလေးများဖြင့် ရေး၍ ခြေမများတွင် ချည်နှောင်ထား၏။

ထောင့်တစ်ထောင့် ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ ရပ်လိုက်ကြသည်။ “လွန်တေးဘာတန်ပါ” ဟု ဆရာဝန်က ပြောလိုက်ပြီး ဖုံးထားသော အဝတ်အား ခါးအထိ ဆွဲလှန်လိုက်၏။ ယင်းမှာ အွန်တာရီယို၏ မိခင်ပင် အမှန်ဖြစ်ပြီး အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ သူမသည် လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်က အသက်ရှင်လျက် ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ရှိနေပါသည်။ သူမသည် အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ အသွင်ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်သည် သူမအား ကြည့်နေရာမှ မျက်လုံးမခွာနိုင်အောင် ရှိနေခဲ့ရသည်။

“ဟုတ်တယ် သူပဲ” ဟု မော်ဒီကေးက ယုံကြည်စိတ်ချဟန် အပြည့်ပါသော အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် သူသည် သူမအား နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် သိကျွမ်းခဲ့သည့်ပမာ ပြောလိုက်၏။

ကလေးများကိုမူ အဝတ်စတစ်ခုတည်းဖြင့်သာ ဖုံးအုပ်ပေးထားပါသည်။ သူတို့သည် စစ်သားပေါက်စ၊ ကလေးများပမာ လက်များကို ဘေးတွင် ချလျက်ဖြင့် တန်းစီ၍ လဲလျောင်းနေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် အွန်တာရီယိုကို ကိုင်ကြည့်ချင်နေမိ၏။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းကြောင်း သူ့အား ပြောပြချင်နေမိ၏။ သူ့အား နှိုး၍ အိမ်သို့ ခေါ်သွားပြီး စားစရာများကို ကျွေးမွေးပြီးနောက် သူလိုချင်တာ မှန်သမျှ ပေးလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေမိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့တွေပဲ” ဟု မော်ဒီကေးက ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ကောင်းကင်ဘုံကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ “ဒါမျိုး နောက်ထပ် ဖြစ်ခွင့်မပြုနဲ့” ဟူ၍ ပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုဆရာဝန်က ကျွန်တော်တို့အား ရုံးခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ထိုမိသားစုထဲမှ ရှာဖွေတွေ့ရှိရသော အရာအားလုံး၏ စာရင်းပြုစုရာတွင် ကျွန်တော်တို့က လက်ထောက် အမှုထမ်းအား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ကြ၏။ သူတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှတွင် ကျွန်တော်ပေးခဲ့သော အပြောရောင်ဂျာကင်အင်္ကျီအဟောင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်နေပေသည်။

“ဂျာကင်ကို ခင်ဗျား ပြန်လိုချင်သလား” ဟု မော်ဒီကေးက ကျွန်တော့်အား မေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း...”

မော်ဒီကေးက နောက် ရုံးခန်းတစ်ခန်းတွင် ဈာပနကိစ္စ စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် အပြင်ဘက်ရှိ ကားထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော်၏ အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို သူတို့ တွေ့မြင်သွားပါက ကုန်ကျစရိတ်ဈေးနှုန်း တိုးတက်သွားလိမ့်မည်ဟု သူက ကျွန်တော့်အား ပြောခဲ့သဖြင့် ဖြစ်သည်။ သီတင်းတစ်ပတ် မရှိတရှိမှာပင် ကျွန်တော်သည် သေဆုံးသွားသော အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ငါးယောက်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။ ပထမဦးစွာ မစ္စတာသည် ကျွန်တော်၏ဘဝအား ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့၏။ ယခုအခါ အွန်တာရီယိုသည် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားအား ကြေကွဲသွားစေခဲ့လေသည်။

ကားပြတင်းပေါက်ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ ထလိုက်မိ၏။ “လေးယောက်စလုံးအတွက် ဒေါ်လာ ငါးထောင်ကျတယ်” ဟု မော်ဒီကေးက ပိတ်ထားသော ကားပြတင်းပေါက်မှ ဖြတ်၍ အော်ပြောခဲ့ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရာ သူသည် ဆေးရုံအတွင်း ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြန်၏။

မကြာမီမှာပင် သူ ပြန်ရောက်လာပြီး ကားကို အမြန်မောင်းနေခဲ့သည်။ “ဈာပနကို ဆေးရုံက ဘုရားကျောင်းမှာပဲ အင်္ဂါနေ့မှာ ကျင်းပမယ်၊ သတင်းစာဆရာတွေလဲ အဲဒီမှာ ရောက်နေလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး ရုပ်သံက လူတွေလဲ ပါမယ်၊ တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ”

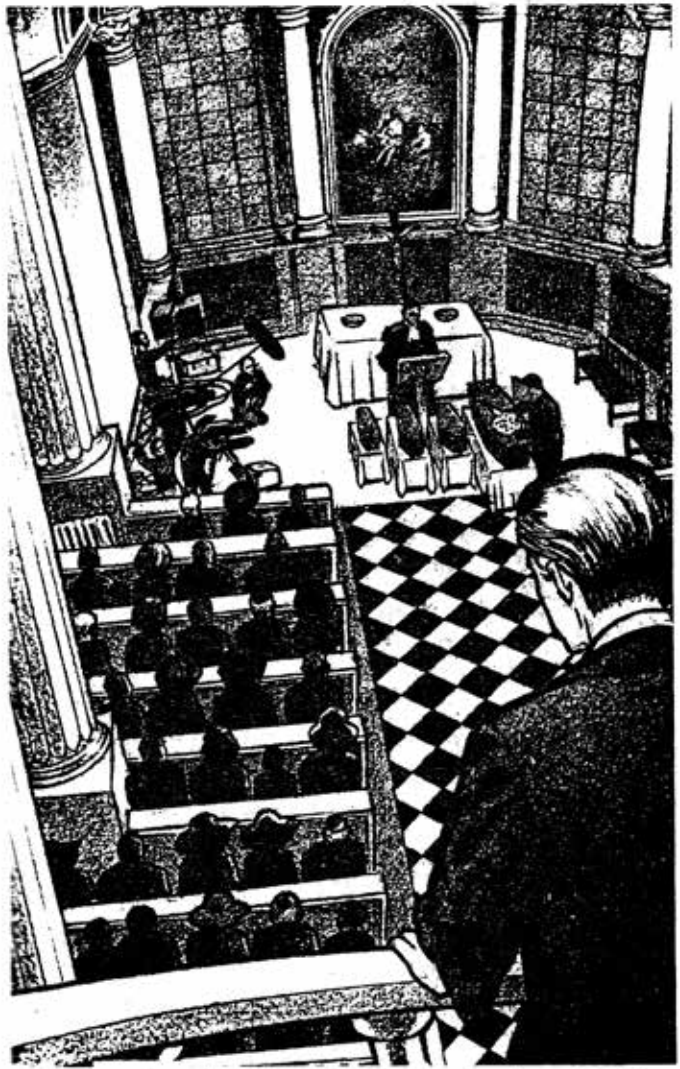
“ကျေးဇူးပဲ မော်ဒီကေး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဈာပနအခမ်းအနားပြီးရင် ဘာတန်မိသားစုအတွက် ကက်ပီ တိုဟီးလ်မှာ ရှိတဲ့ အစိုးရ အဆောက်အအုံတွေဆီကို ချီတက်ကြလိမ့်မယ်၊ ရုပ်သံအဖွဲ့ကလဲ အဲဒါကို ရုပ်သံရိုက်ကူးကြမယ်၊ သတင်းစာတွေကလဲ ဒီအကြောင်း ရေးကြလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား... ကျေနပ်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း...”

ကျွန်တော်က အင်္ဂါနေ့တွင် နေမကောင်းသဖြင့် အလုပ်မဆင်းနိုင်ကြောင်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်၏။ ဆယ်နာရီ ထိုးသောအခါ ဈာပနအခမ်းအနားသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘုရားကျောင်းသည် အလွန်ကောင်းသော ကျောင်းတစ်ကျောင်းဖြစ်၏။ လှလည်း လှသည်။ ယင်းကျောင်းသည် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့များအတွက်

ဘုရားကျောင်းသည် အလွန်ကောင်းသော ကျောင်းတစ်ကျောင်းဖြစ်၏။

ခိုကိုးခွင့် မပေးခဲ့ပေ။ ဘာကြောင့် မပေးခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေလိုက်၏။ ကျွန်တော် မသိသော လူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရှိနေသည့် မော်ဒီကေးကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။ ရုပ်သံအဖွဲ့ သားများသည် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ရောက်နေကြ၏။

ခေါင်းတလားများကို ကျွန်တော် မြင်နေရ၏။ ကလေး ပေါက်စကလေး၏ခေါင်းသည် သေးသေးကလေးဖြစ်သည်။ အွန်တာ ရီယို၏ ခေါင်းနှင့် သူညီလေး၏ ခေါင်းတို့သည် ပို၍ကြီးသော်လည်း သိပ်ကြီးလှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ လွန်တေးဘာတန်၏ မိဘများ သည် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ သို့သော် သူမ၏ ဘွားအေသည် ထိုနေရာတွင် ရောက်နေပါသည်။ သူမက ခေါင်းများ၏အပေါ်တွင် ပန်းများကို တင်လိုက်ရာ တစ်စက္ကန့်မျှ သူမသည် ခေါင်းများကို ဖွင့်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် ယခင်က လူမည်းများ၏ ဈာပနသို့ မတက်ခဲ့ဖူးရာ ဘာကို မျှော်လင့် ထားရမည်ကို မသိပါချေ။ သို့သော်... ဈာပန အခမ်းအနားတွင် ခေါင်းဖွင့်သည့် ရုပ်ရှင်ကားဟောင်းတစ်ကားကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ ဖူး၏။

ဈာပန အခမ်းအနား ကျင်းပပြီးနောက် ကက်ပီတိုဟီးလ်သို့ ချီတက်သွားခဲ့ကြသည်။ နေရာအနှံ့ လွန်တေးဘာတန်၏ ဓာတ်ပုံကြီး များရှိနေကြပြီး သူမ၏ မျက်နှာဖုံးအောက်ဘက်တွင် “လွန်တေးကို ဘယ်သူသတ်လိုက်သလဲ” ဟူသော စာလုံးများ ရှိနေ၏။

ကက်ပီတိုဟီးလ်ရောက်သောအခါ မော်ဒီကေးက လူထုအား မိန့်ခွန်းပြောခဲ့သည်။ သူက အိုးမဲ့အိမ်မဲ့များအကြောင်း မပြောခဲ့ပါ။ သူက ဘာတန်မိသားစု၏ နောက်ဆုံး အသက်ရှင်လျက် နေခဲ့သော

ကာလအပိုင်းအခြား အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့၏။ သူက ကလေး ပေါက်စကလေး ဘုရားကျောင်းတွင် နောက်ဆုံး စားခဲ့ရသည့် အစား အစာအကြောင်း ပြောပြခဲ့၏။ သူက ကောင်ကလေးများ စားခဲ့ ရသည့် ဘီစကွတ်မုန့်များ အကြောင်းပြောပြခဲ့၏။

သူက ထိုမိသားစုကလေးသည် ဘုရားကျောင်းမှ ထွက်လာ ခဲ့ပြီး လမ်းများပေါ်၊ နင်းမုန့်တိုင်းအတွင်း ပြန်ရောက်သွားခဲ့သည့် အကြောင်း၊ လွန်တေးနှင့် သူမ၏ကလေးများသည် ထိုနေရာတွင် နောက်ထပ် နာရီအနည်းငယ်သာ နေထိုင်ခဲ့ရကြောင်း ရှင်းပြခဲ့၏။ မော်ဒီကေးသည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဟု သူကိုယ်တိုင် အမှန်တကယ် မသိသော အကြောင်းများကို ရှင်းပြနေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်အနေနှင့် အရေးမထားပေ။ ထို့အတူ လူအုပ်ကြီးကလည်း အရေးဂရုမပြုပေ။ သူတို့မိသားစု မသေမီ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိစေရန် အားထုတ်ကြသည်ကို သူက ရှင်းလင်း၍ ပြောပြသောအခါတွင် ကျွန်တော်ပတ်လည်ရှိ အမျိုးသမီးများ ငိုကြွေးလိုက်သံကို ကြားလိုက် ရပါသည်။ အကယ်၍ ဤလူ မော်ဒီကေးဂရင်းသည် လူအုပ်ကြီးအား ဤကဲ့သို့ ငိုကြွေးအောင် လုပ်နိုင်သည်ဆိုပါက သူသည် တကယ် ကြီးကျယ်သော ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်ရပေမည်။

မော်ဒီကေး မိန့်ခွန်းပြောပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရ ရုံးအဆောက်အအုံဖြစ်သော မြို့တော်ခန်းမသို့ အခေါင်းများကို သယ်ဆောင်ပြီး ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ယခင်က ဤကဲ့သို့ ချီတက်ပွဲမျိုးတွင် မပါဝင်ခဲ့ဖူးပေ။ ချမ်းသာသော ပုဂ္ဂိုလ် များသည် ချီတက်ဆန္ဒပြလေ့မရှိချေ။ သူတို့၏ လောကသည် လုံခြုံ စိတ်ချရ၍ ကင်းကင်းသန့်သန့် ရှိနေပြီး သူတို့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ စေရန်အတွက် အကာအကွယ် ပေးထားသော တရားဥပဒေသည်

လည်း ရှိနေပေသည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည်လည်း ကားထဲတွင် အကျိုးမဲ့စွာ သေဆုံးသွားခဲ့ရသည့် အသက် နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်အရွယ် လူမည်း မိခင်တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကို သယ်ဆောင်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် မစ္စတာနှင့် အွန်တာရီယိုတို့ ကျွန်တော်၏ဘဝအတွင်း ဝင်ရောက်မလာခင်က ကျွန်တော်နှင့် မတူတော့ပေ။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး နောက်တစ်ဖန် ပြန်၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။

သို့ဖြင့် ရက်အနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် မော်ဒီကေးဂရင်းက ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်၍ ဒူးပွန်ဆာကယ် အပိုင်းကြီး အနီးရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ လာရောက်ရန် ဖိတ်ကြားသောအခါတွင် ကျွန်တော်က လက်ခံလိုက်ပါသည်။ ထို့ပြင် သူက (၁၄) လမ်း ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ရန် ဖိတ်ကြားသောအခါတွင် ကျွန်တော်သည် သူ၏ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော ကမ်းလှမ်းချက်ကိုလည်း လက်ခံလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို တစ်နှစ်မှာ ဒေါ်လာ သုံးသောင်း ပေးနိုင်ပါတယ်” ဟု မော်ဒီကေးက ပြုံး၍ ပြောသည်။ “ခင်ဗျားဟာ အစုစပ်ဝင် ပါတနာတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဒရိတ်အင်ဆွီနေက ဒါကို နိုင်အောင် လုပ်နိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်ကလည်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့အား ဒရိတ်အင်ဆွီနေမှ ကျွန်တော် လိုချင်နေသော ဖိုင်အကြောင်း ပြောပြလုနီးနီး ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုဖိုင်သည် ဒီဗွန်ဟာဒီ၏ အဖယ်ရှားခံ ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ဓာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်တို့အား ပြောပြပေးလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ပြောမပြခဲ့တော့ပေ။

ထိုညတွင် ကျွန်တော်က ကလဲရာအား ကျွန်တော်၏သတင်းကို ပြောပြလိုက်၏။ ဆယ်နာရီထိုးလုနေပြီ ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့သည် ဝိုင်အရက်ခွက်ကိုယ်စီဖြင့် ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်နေကြပါသည်။ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် ကျွန်တော်က “ကိုယ်တို့ စကားပြောကြဖို့ လိုပြီ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာအကြောင်းလဲ” ဟု သူမက စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမူ မရှိဘဲ မေးပါသည်။

“ကိုယ်... ဒရိတ်အင်ဆွီနေကနေ ထွက်ဖို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“အို... တကယ်...” သူမသည် ဤကိစ္စကို မျှော်လင့်ထားပြီးသားသော်လည်းကောင်း၊ ဘာမှ မဖြစ်ဟန် အထင်ရောက်စေလိုသဘောသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော်က လွန်တေးဘာတန်နှင့် သူမ၏ မိသားစုအကြောင်းအားလုံး ပြောပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် အဲဒီနေရာကို ပြန်မသွားနိုင်တော့ဘူး”
“ဘာကြောင့်လဲ”

“အလုပ်က ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းပြီး အရေးလဲ မပါဘူး၊ ကိုယ်က လူတွေကို ကူညီရတဲ့ဟာ တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်တယ်။ မော်ဒီကေးဂရင်းအကြောင်း မင်းကို ပြောပြခဲ့ပြီးပြီပဲ။ သူ့ရဲ့ ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖွဲ့က ကိုယ့်ကို အလုပ်တစ်နေရာ ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်။ တနင်္လာနေ့မှာ ကိုယ် အလုပ်စ၊ဝင်မယ်”

“သူက ရှင်ကို ဘယ်လောက်ပေးမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့သလဲ”
“တစ်နှစ်မှာ ဒေါ်လာ သုံးသောင်း”

“ဒါဟာ အခု ရှင် ဝင်နေတာထက် တစ်နှစ်မှာ ဒေါ်လာ ကိုးသောင်း နည်းတာပေါ့”

ဥပဒေကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသားပေါက်စ ဘဝက ကျွန်တော်တို့သည် ပြည်သူများအား အကူအညီပေးရန် ဆန္ဒပြင်းပြ ခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က ငွေသည် အရေးမပါကြောင်း ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းပြောခဲ့ကြပါသည်။ ထို့ထက် ယခုအခါတွင် ဆိုလျှင်ရော...

“ကျွန်မ ပင်ပန်းနေပြီ” ဟု သူမက ပြောပါသည်။ သူမက ပိုင်အရက်ခွက်ကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းသို့ ထွက်သွားခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူမက လင်မယား ကွာရှင်းပေးသည့် ရှေ့နေထံ သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က တိုက်ခန်းမှ သီတင်းပတ်အကုန်တွင် ထွက်ပေးမည်ဟု ကတိပြုလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၇)

ဘရက်ဒ်ချန့်စ်နှင့် ရေးဗားအုတ်ကုမ္ပဏီ

ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံး အလုပ်ဆင်းသည့် အနေနှင့် ဒရိုက်အင်ဆွီနေးသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သူတို့က ကျွန်တော့်အား အလုပ်မှ မထွက်စေချင်ကြပေ။ လုပ်စရာအလုပ် အမြောက်အမြား ရှိနေလေရာ သူတို့အနေနှင့် လူသစ်တစ်ယောက် ထပ်မရှာလိုကြချေ။ ရှစ်ထပ်ရှိ ပါတနာဝင် ရှေ့နေများ၏ ထမင်းစားခန်းတွင် အာသာဂျက်ကော့စ် နှင့်အတူ နံနက်စာ လာစားရန် ကျွန်တော့်အား ဖိတ်ကြားခဲ့၏။ ပါတနာဝင်များ၏ ထမင်းစားခန်းတွင် အလွန် ကြိုတောင့်ကြိုခဲ နံနက်စာ စားရမည်ကို ကျွန်တော် မည်ကဲ့သို့ ကျောခိုင်းသွားနိုင်ပါ မည်နည်း။ လုပ်ချက်က ကောင်းလှ၏။

နံနက်စာ စားသောက်ကြပြီးနောက် အာသာက ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဒရိုက်အင်ဆွီနေးတွင် တစ်နှစ်ခန့် အလုပ် နားထားလိုက်ပြီး ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖွဲ့တွင် များသောအားဖြင့် ဆင်းရဲသူများအား အခကြေးငွေမယူဘဲ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ကြောင်း အကြံပြုခဲ့ ပါသည်။ သူက ဒရိုက်အင်ဆွီနေးအဖွဲ့အနေနှင့် အများအကျိုးဆောင် သည့် လုပ်ငန်းကို ပို၍ လုပ်မှာ ဖြစ်သည်ဟု ပြောခဲ့၏။ ဥပဒေ

အကျိုးဆောင်အဖွဲ့က ပေးသော တစ်နှစ်တွင် ဒေါ်လာ သုံးသောင်းနှင့် ဒရိတ်အင်ဆွိုနေးတွင် ကျွန်တော် ရသော ဝင်ငွေအကြား ကွာခြားသော ငွေပမာဏကို ပေးမည့်အကြောင်း ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ပြီးလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်နှစ်ခန့် ဒရိတ်အင်ဆွိုနေး အများအကျိုးဆောင် ရှေ့နေကလေး ဖြစ်နေမည် ဖြစ်ပြီး သူတို့အားလုံးလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျေနပ်နေနိုင်ကြပေသည်။ ထိုနှစ်အတွင်းတွင် ပါတနာဝင် တစ်ယောက်က ကျွန်တော်၏ အမှုသည်များကို လွှဲယူထားမည် ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ် နောက်တွင် ကျွန်တော်သည် စိတ်ချမ်းသာ၊ လက်ချမ်းသာဖြင့် ပြန်လာပြီး ကျွန်တော်၏ အမှုသည်များကို ပြန်ယူရပေမည်။

အမှန်စင်စစ်တွင် ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း မငြင်းခဲ့ပေ။ သူတို့သည် အနည်းဆုံး ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ကြပေသည်။ အာသာသည် ပရဟိတ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းအကြောင်း မကြာမကြာ ပြောလေ့ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း အမှုသည်များနှင့် သူတို့က ပေးသော နာရီနှင့် တွက်ယူသည့် အခသည်သာ အမြဲလိုလို ရှေ့တန်းရောက်ခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ကမ်းလှမ်းချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားခဲ့ပြီးနောက် လက်မခံနိုင်ပါဟု ငြင်းလိုက်ပါသည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်ဟောင်းကို ပြန်မလုပ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေမိ၏။ ထို့အတူ ထိုအလုပ်ကို အသည်းအသန်လုပ်ခဲ့သော အရင်က ကျွန်တော့်ကိုပင် သဘောမကျနိုင်အောင် ရှိနေခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်က အာသာအား ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ယခင်ကနှင့် မတူတော့ကြောင်း ရှင်းပြနေစဉ် ဘရက်ဒန်ချန်စ်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် သိပ်မဝေးလှသော စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အစပထမတွင် သူသည် ကျွန်တော့်ကို မမြင်ခဲ့ပေ။ သို့သော်... ထို့နောက်တွင် သူက ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဥတ်မောနင်း... ဘရက်ဒန်” ဟု ကျွန်တော်က ခပ်ကျယ်ကျယ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

အာသာက ကျွန်တော် မည်သူ့အား ပြောနေသည်ကို သိရန် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ “ခင်ဗျား... သူ့ကို သိသလား” ဟု သူက တိုးတိုးမေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆုံဖူးတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“သူဟာ အရူးပဲ” ဟု အာသာက အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောပါသည်။ ယင်းမှာ ဥပဒေဆိုင်ရာ လက်ထောက်က ချန်စ်နှင့် ပတ်သက်၍ သုံးနှုန်းခဲ့သည့် စကားလုံးအတိုင်းပင်။

ကျွန်တော် ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စားပွဲပေါ်တွင် ဖိုင်တွဲနှစ်ခုရောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော် အာသာနှင့်အတူ နံနက်စာ သွားမစားခင်က ယင်းဖိုင်များ စားပွဲပေါ်တွင် ရှိမနေကြပါ။ ပထမဖိုင်ထဲတွင် ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပစ်သော သူများဟု ခေါင်းစဉ် တပ်ထားသည့် အမည်စာရင်းတစ်ခု ရှိနေ၏။ နံပါတ်စဉ် လေးသည် ဒီဗွန်ဟာဒီ ဖြစ်လေသည်။ နံပါတ်စဉ် တစ်ဆယ်သည် လွန်တေးဘာတန်နှင့် ကလေးသုံးယောက် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် သည် ထိုနေရာတွင် နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်ခန့် ကြာအောင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေမိ၏။ သတင်း အချက်အလက်များသည် အမှန်မဟုတ်ဟုဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော်၏စားပွဲပေါ်တွင် ဤကဲ့သို့သောအရာကို အဘယ်ကြောင့် လာဝံင်ထားပါမည်နည်း။ စာမျက်နှာ၏ အောက်ခြေတွင် တစ်စုံ

တစ်ဦးက ခဲတံဖြင့် “ရှင်းလင်းဖယ်ရှားခြင်းသည် နည်းလမ်းမကျ” ဟူသော စကားလုံးအချို့ကို ရေးထားပါသည်။

ကျွန်တော်က ဒုတိယ ဖိုင်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဖိုင်ထဲတွင် သော့နှစ်ချောင်းနှင့် လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသော စာတိုကလေး တစ်စောင် ပါရှိသည်။ စာက “အပေါ်ဆုံး သော့က ချန်စ်ရဲ့ တံခါး သော့ပါ။ အောက်ခြေ သော့က ပြတင်းပေါက် အောက်ဘက်က ဖိုင်အံဆွဲရဲ့ သော့ပါ” ဟု ရေးထား၏။

ကျွန်တော်က ဖိုင်တွဲများကို သိမ်းထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် လုပ်စရာအချို့ ရှိနေ၏။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် လုပ်စားသည့် နေ့လယ်စာကိုလည်း စားခဲ့သည်။ လုပ်စားသည့် နေ့လယ်စာဆိုသည်မှာ အမှုသည်က ငွေရှင်းပေးရသော နေ့လယ်စာ ကို ဆိုလိုပေသည်။ သို့သော် ဥပဒေဟူသည် သိပ်အရေးမပါလှဟု လည်းကောင်း၊ ငြီးငွေ့စရာကောင်းလှသည်ဟုလည်းကောင်း မထင် ကောင်းချေ။ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့တာသာ အချိန်ရတော့၏။ အကြောင်းမူ ထိုနေ့သည် ဒရိုက်အင်ဆွဲနေ့တွင် ကျွန်တော် နောက်ဆုံး အလုပ်လုပ်သောနေ့ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မိနစ်အနည်းငယ် အချိန် ရလိုက်သောအခါ ငါးနာရီထိုးလုနီးပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ပေါ်လီအား နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းတံခါးအား အတွင်းဘက်မှ သော့ခတ်ထားလိုက်၏။ ကျွန်တော်က ဖိုင်တွဲများကို ပြန်ထုတ် လိုက်ပြီး စတင်၍ စဉ်းစားလိုက်၊ မှတ်စုများ ထုတ်လိုက် ရှိနေ ခဲ့သည်။ ထိုဖိုင်များကို ပို့ခဲ့သူအား ကျွန်တော် စဉ်းစား၍ ရလိုက် ၏။ ချန်စ်အား အရူးဟု ခေါ်ခဲ့သော ဥပဒေရေးရာ လက်ထောက်

လူငယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဥပဒေရေးရာ လက်ထောက်သည် ရှင်းလင်း ဖယ်ရှားသည့် အလုပ်ကို လုပ်ရ၏။ ထို့ပြင် ဖိုင်ထဲတွင် မှတ်တမ်း မှတ်ရာများကို ရေးသွင်းရသည်မှာလည်း သူ၏ အလုပ်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က နောက်... ဥပဒေရေးရာ လက်ထောက် တစ်ယောက်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ချန်စ်၏ လက်ထောက်နာမည်ကို မေးကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုသူအား ဟက်တာပယ်လ်မာဟု ခေါ်ကြ ၏။ သူသည် ဒရိုက်အင်ဆွဲနေ့တွင် ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ သုံးနှစ်ရှိပြီ ဖြစ်ပြီး သုံးနှစ်လုံး အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ ဌာနတွင် လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့ တတိယထပ်ရှိ စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် ဆုံလိုက် ကြပါသည်။ ဟက်တာပယ်လ်မာသည် တုန်လှုပ်နေ၏။

“ဒီဖိုင်တွေကို ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ် ခင်ဗျား တင်ခဲ့တာလား” ဟု ကျွန်တော်က သူ့အား မေးလိုက်သည်။ လှည့်ပတ်ပြောနေဖို့ အချိန်မရှိတော့။

“ဘာဖိုင်တွေလဲ” သူ၏မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော်မှ လွဲ၍ ကျန်အခန်းထဲရှိ အရာအားလုံးအား လှည့်ပတ်၍ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေ၏။

“ရေးဗားအုတ်ကုမ္ပဏီရဲ့ ရှင်းလင်းဖယ်ရှားရေးနဲ့ ပတ်သက် တာတွေလေ၊ ခင်ဗျား အဲဒီမှာ ရှိနေခဲ့တယ်၊ မှန်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု သူက ပြောပါသည်။

“ရေးဗားအုတ် ဖိုင်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ”

“မဟုတ်မဟတ်ဟာတွေပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ”

“ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေး လေးယောက် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအလုပ် ရှိနေဖို့ လိုပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားက ထွက်တော့မှာကို ဘာဂရုစိုက်စရာလိုလဲ”

သူ သိနေသဖြင့် ကျွန်တော် မအံ့သြမိပေ။ လူဆိုတာ ပြောတတ်၏။ ကျွန်တော်သည် ပြောစရာသတင်း ဖြစ်နေပေပြီ “ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မထွက်ခင် ကျွန်တော့်ကို ချန့်စံရဲ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဖိုင်ကို ယူစေချင်တယ်ပေါ့၊ နောက်ပြီး... အဲဒီအထဲမှာ ပါတာတွေကိုရော ယုံရပါမလား”

“ခင်ဗျား လုပ်ချင်တာသာ လုပ်ပါ” ထို့နောက်တွင် သူသည် စာကြည့်တိုက်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး နောက်ထပ်မှတ်စုကို ထုတ်နုတ်မှတ်သားထားခဲ့၏။ ကျွန်တော် ထိုဖိုင် ယူနေသည်ကို မိသွားပါက ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်သွားပေမည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သည် အလုပ်ထွက်မည့်ဆဲ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မသက် ဆိုင်သော သော့နှင့်အတူ ချန့်စံ၏ အခန်းထဲတွင် မိသွားပါက ပို၍ပင် ဆိုးပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုစိတ်ကူးကို လုံးလုံး သဘောမကျမိပေ။

ထို့နောက် ဖိုင်တွဲကို မိတ္တူကူးရန်မှာလည်း ပြဿနာရှိပေ သည်။ တချို့သော ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့ ဖိုင်များသည် အတော်ထူထဲ လှ၏။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် မိတ္တူကူးစက်ဘေးတွင် အချိန်အတော် ကြာအောင် ရပ်၍ လုပ်ရပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့ သုံးရသော မိတ္တူကူးစက်များသည် ကျွန်တော်တို့နာမည် ပါသော ပလပ်စတစ်ကဒ်ပြားများကို သုံး၍ အလုပ်လုပ်ခိုင်းရ၏။ ဒရိတ်အင် ဆွီနေ့သည် ဘယ်သူက ဘာကို ကူးသွားသည်ကို အတိအကျ သိပေသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် အခြားတစ်နေရာရာရှိ မိတ္တူကူးစက် တစ်လုံးကို အသုံးပြုနိုင်ပါ၏။ သို့သော် အဆောက်အအုံအတွင်းမှ ဖိုင်ကို ထုတ်ယူသွားခြင်းသည် တရားဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရာ ရောက်ပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်သည် ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်အနေနှင့် ထိုဖိုင်ကို ခေတ္တငှားရမ်း ကြည့်ရှုနိုင်ပါသလား။ ထိုဖိုင်ကို မိတ္တူကူးရန်အတွက် နာရီဝက် ခန့်သာ အချိန်ရဖို့ လိုအပ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ယင်းဖိုင် အား (၁၄) လမ်း ဥပဒေအကျိုးဆောင် အဖွဲ့သို့ ယူဆောင်သွားပြီး မိတ္တူကူးထားနိုင်၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပြန်ယူလာနိုင်ပေသည်။ သို့မှသာ ကျွန်တော်သည် သူခိုးတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် နည်းနည်း ပိုလျော့သွားလောက်၏။

သောကြာနေ့၏ ညသည် တဖြည်းဖြည်း အချိန်နှောင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် တနင်္လာနေ့တွင် မော်ဒီကေးနှင့် အတူ အလုပ်စပေတော့မည်။ ယခု လုပ်ချင်လုပ်၊ မလုပ်လျှင် နောင် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သို့သော် ကျွန်တော့်တွင် (၁၄)လမ်း ဥပဒေအကျိုးဆောင် ရုံးခန်းသော့ရှိမနေပေ။ ကျွန်တော်က နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ အချိန်မှာ ခြောက်နာရီခွဲပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် (၁၄) လမ်းသို့ ကားဖြင့် လာခဲ့၏။

ကျွန်တော်၏ ပါတနာများသည် ထိုနေရာတွင် ရှိနေဆဲဖြစ် သည်။ ဆိုဖီယာက ကျွန်တော့်အား တကယ်ပြုံးပြခဲ့၏။ သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာပင်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်သစ်ကနေ ကြိုဆိုပါတယ်” ဟု မော်ဒီကေး က လောကအတွင်းရှိ ကုသိုလ်ကံအားလုံး ကျွန်တော် လိုအပ်နေ သည့်ပမာ အလေးအနက်ထား၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒီရုံးခန်း

ဘယ်နှယ့်လဲ” ဟု သူက ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းအသစ်အား ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်၏။ “ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာတော့ အကောင်းဆုံး ရုံးခန်းပဲ”

“ကောင်းပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က အထဲဝင်ရင်း ပြောလိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းအသစ်သည် ကျွန်တော် စွန့်ခွာ လာခဲ့သော ရုံးခန်း၏ တစ်ဝက်မျှသာ ကျယ်ဝန်း၏။ ကျွန်တော် ထိုင်ခဲ့သော ဒရိုက်အင်ဆွီနေးမှ စားပွဲသည် ထိုနေရာတွင် သွင်းရန် ဆိုလျှင် ကြီးလွန်းနေပေမည်။ တယ်လီဖုန်းလည်း မရှိပေ။

“ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြော လိုက်၏။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် တကယ်လည်း သဘောကျပါသည်။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ကျရင် ခင်ဗျားကို ဖုန်းတပ်ပေးမယ်” ဟု မော်ဒီကေးက ပြောပါသည်။

မှောင်နေပြီဖြစ်ရာ ဆိုဖီယာသည် ပြန်ချင်နေပြီ ဖြစ်၏။ မော်ဒီကေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ သူ ယူလာသော အသားညှပ်မုန့်များကို စားလိုက်ကြသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးအတွက် ကော်ဖီ ဖျော်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က မိတ္တူကူးစက်ကို ကြည့်လိုက် သည်။ စက်သည် ဆယ်နှစ်ခန့် သက်တမ်းရှိလောက်သော်လည်း အလုပ်ဖြစ်ဆဲဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်၏။

“ဒီနေ့ည ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်မှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပါးစပ်ထဲတွင် အသားညှပ်မုန့်များ ပလုတ်ပလောင်း ဖြင့် မော်ဒီကေးအား မေးလိုက်ပါသည်။

“မပြောတတ်ဘူး၊ တစ်နာရီအတွင်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ”

“ကျွန်တော် နှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ဒရိုက်အင်ဆွီနေးကို ပြန်သွားရမယ်၊ သူတို့က လက်စသတ်ပေးစေချင်တဲ့ နောက်ဆုံး

လုပ်ပေးစရာ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးတွေ ရှိနေတယ်၊ အဲဒီနောက် ကျွန်တော် ဒီကို နောက်ကျပြီး ပြန်လာချင်လို့ပါ၊ ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

မော်ဒီကေးက သူ၏ အသားညှပ်မုန့်ကို စားနေ၏။ သူက အံ့ဆွဲအတွင်း လက်နှိုက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်အား သော့တစ်ချောင်း ပစ်ပေးလိုက်ပါသည်။ “ခင်ဗျား ကြိုက်သလို လာပါ၊ သွားပါ” ဟု သူက ပြောခဲ့၏။

“ညဘက် လာလို့ စိတ်ချရတယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်မချရဘူး၊ ဒါကြောင့် ဂရုစိုက်ပါ၊ တံခါးနဲ့ ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်ပြီး ကားကို ရပ်ထားပါ၊ မြန်မြန်လျှောက်၊ အဲဒီနောက် အတွင်း ကနေ တံခါးသော့ခတ်ထားပေတော့”

ည ခုနစ်နာရီခွဲတွင် ကျွန်တော် ကားရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့၏။ လူသွားလမ်းသည် လူသူရှင်းလျက် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ လီဆပ်စ်ကားကလေးသည် အရာမယွင်းဘဲ ရှိနေလျက် ရှိ၏။ လမ်းများပေါ် ရောက်သွားလျှင်လည်း ကျွန်တော် ဘာမျှ မဖြစ်လောက်ပေ။

ဒရိုက်အင်ဆွီနေးသို့ ပြန်မောင်းလာသော ခရီးသည် ဆယ်တစ် မိနစ်ကြာ၏။ အကယ်၍ ချန့်စ်၏ဖိုင်ကို မိတ္တူဆွဲရန် မိနစ်သုံးဆယ် ကြာလျှင် ထိုဖိုင်သည် သူ၏ ရုံးအပြင်ဘက်တွင် တစ်နာရီခန့်သာ ကြာအောင် ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် သူသည်လည်း ဘယ်သော အခါမှ သိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

အိမ်၊ ခြံ၊ မြေဌာနသည် လူသူကင်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က ချန့်စ်၏တံခါးကို ခေါက်လိုက်ပါသည်။ ပြန်ထူးသံ ထွက်မလာပေ။ ကျွန်တော်က တံခါးကို သော့ဖြင့် ဖွင့်လိုက်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်

လိုက်၏။ ကျွန်တော် မီးဖွင့်သင့်သလား။ အထဲတွင် မှောင်နေ၏။ မီးဖွင့်မှ ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော်က တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်ပြီး မီးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက် အောက်ဘက်ရှိ အောက်ဆုံးဖိုင် အံဆွဲရှိရာသို့ သွား၍ ဒုတိယ သော့ဖြင့် အံဆွဲကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် ရေးဗားအုတ်ဖိုင်ကို ရှာတွေ့လိုက်ပြီး ခပ်သွက် သွက် ဖတ်ကြည့်နေစဉ် အပြင်ဘက်မှ “ဟေး...” ဟု အော်သံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာရာ ကျွန်တော်သည် လန့်ဖျပ်သွားခဲ့၏။ အပြင်ဘက်မှ စကားစပြောသံကို ကြားနေရ၏။ အမျိုးသားနှစ်ယောက် ဘော်စ်ဘော အကြောင်း ပြောဆိုနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်က မီးကို ပိတ်လိုက်ပြီး သူတို့ ပြောနေသည်ကို နားထောင်နေခဲ့၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော် သည် ချန့်စ်၏ ဆိုဗာထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာအောင် ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့် ဖိုင်ကို ပြန်ထား၍ ရ၏။ အကယ်၍ ကျွန်တော် ချန့်စ်၏ ရုံးခန်းမှ ထွက်လာသည်ကို သူတို့ တွေ့ပါ ကလည်း ဘာမျှ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပေ။ ဒီကနေ့သည် ကျွန်တော့် အဖို့ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ဖိုင်ကို ယူသွား သည်ကို သူတို့ တွေ့မြင်သွားပါက ထိုကိစ္စသည် အလွန်ကွဲပြား သွားပေသည်။ “စိတ်ရှည်ရှည်ထားစမ်း” ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။ ဘော်စ်ဘောအကြောင်း ပြောကြပြီးနောက် သူတို့သည် ကောင်မလေးများအကြောင်း စပြောနေကြပြန်သည်။ သူတို့သည် အချိန်နှောင်းအောင် အလုပ်လုပ်နေကြသည့် ဥပဒေ ရေးရာ လက်ထောက်နှစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် အဆုံးတွင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ရေးဗားအုတ်ဖိုင်ကို ရှာတွေ့လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အမှောင်ထဲမှာပင် အံ့ဆွဲကို သော့ပြန်ခတ် လိုက်ပြီး တံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။ “ဟေး...” ဟု ကျွန်တော်၏ နောက်ဘက်မှ တစ်ယောက်ယောက်က အော်လိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော် ပြေးသွားလိုက်၏။ အဆောက်အအုံ၏ နောက် ဘက်သို့ ပြေးသွားလိုက်ပြီး လီဆပ်စ်ကားထဲ ဝင်၍ မောင်းထွက် လာခဲ့သည်။ “ဒါဟာ မိုက်မဲတာပဲ” ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိ၏။ “ငါ ဘာကြောင့် ပြေးသွားခဲ့ရတာလဲ၊ ဒီနေ့ကို ဘာကြောင့် ငါ စကားမပြောခဲ့ရတာလဲ” ကျွန်တော်သည် ဒရိုက်အင်ဆွီနေ့တွင် အလုပ်လုပ်နေဆဲ မဟုတ်ပါလော။

ထိုအတွေးသည် လီဆပ်စ်ကားအား (၁၈)လမ်းအတိုင်း အရှိန် ဖြင့် ဆင်းချလာသော ဂျက်ဂွါကားက မတိုက်လိုက်မီ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ “သွေးတွေ ဘာတွေ ထွက်တာတော့ မတွေ့ရပါဘူး” ဟူသော အသံကိုသာ ကျွန်တော် မှတ်မိလိုက်၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ဂျော့ဝါရှင်တန် တက္ကသိုလ်ဆေးရုံရှိ ကျွန်တော် ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်နေသော ကလဲရာကို ကျွန်တော် အမှတ်ရလိုက်လေသည်။

အခန်း (၈)

ဟက်တာပယ်လ်မာ

နံနက် ခုနစ်နာရီတွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ရာ သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်က ကလဲရာထံမှ စာတိုကလေးကို ကျွန်တော်အား ပေးခဲ့၏။ စာမှာ တကယ်ပင် နှစ်လို ချိုသာလှ ပေသည်။ စာက သူမအနေနှင့် အလုပ်ဆင်းရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း သူမသည် ကျွန်တော်အား ကုသနေသည့် ဆရာဝန်နှင့် စကားပြော ဆိုခဲ့ပြီး ကျွန်တော်အနေနှင့် မသေနိုင်ကြောင်း ရေးသားထား၏။ ကလဲရာနှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုဆရာဝန်များနှင့် သူနာပြုဆရာမ များအဖို့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ရှိနေသော ဇနီးမောင်နှံနှင့် တူနေ ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကွာရှင်းကြမည်နည်း။

ကျွန်တော်၏ ဘယ်လက်မောင်းသည် အညိုအမည်းစွဲနေ၏။ ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်သည် အသက်ရှူလိုက်သောအခါတွင် နာနေ ၏။ ကျွန်တော်က ကိုယ်လက်သန့်စင်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်မျက်နှာ ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကွဲရာ ရှရာကလေး တချို့မှအပ ဘာမျှ မဖြစ်ပေ။ ထိုကွဲရာ ရှရာများသည် သီတင်းပတ် ကုန်လွန်သည့် တိုင်အောင် ပျောက်သွားကြမည် မဟုတ်ချေ။ သူနာပြုဆရာမ

တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား ဂျက်ဂွါကားအား မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းချသော လူဆိုးဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးက မောင်းနှင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့၏။ “လမ်းတွေပေါ်ကတော့ ကြိုဆိုနေပြီ” ဟု ကျွန်တော် သည် အသက်ပြင်းပြင်း မရှုမိအောင် အားထုတ်ရင်း တွေးလိုက် မိပါသည်။

ဆရာဝန်သည် ခုနစ်နာရီခွဲတွင် ရောက်လာခဲ့၏။ မည်သည့် အရိုးမျှ မကျိုးခဲ့ပေ။

သူတို့က ကျွန်တော့်အား ဆေးရုံတွင် တစ်ရက် ဆက်နေစေ ချင်ကြ၏။ စိတ်ချသွားစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ငြင်းလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် တိုက်ခန်းအသစ် ရှာဖွေရပေဦးမည်။ ပထမ ဦးဆုံး တွေ့ရသော အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ အကျိုးဆောင်က ကျွန်တော့်အား ခူးပွန်ဆာကယ်အပိုင်း၏ မြောက်ဘက် အဒမ်မော်ဂန်ရှိ တိုက်ခန်း တစ်ခန်းသို့ လွှတ်လိုက်၏။ ယင်းအခန်းသည် အိမ်၏ အပေါ်ဆုံးတွင် ဖြစ်ပြီး အခန်းကလေး သုံးခန်း ပါရှိသည်။ ကိုယ်လက်သန့်စင်ခန်းရှိ အရာရာတိုင်း အလုပ်လုပ်၏။ ကြမ်းပြင်မှာလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိသည်။ လမ်းများပေါ် စီးကြည့်နိုင်သော မြင်ကွင်းလည်း ရှိ၏။ ကျွန်တော်က ထိုအခန်းကို ယူလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ ညဦးပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ကလဲရာနှင့် တွေ့ရန် တိုက်ခန်းဟောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်မှ အသင့်ဝယ်လာသော တရုတ်အစားအစာများကို စားလိုက်ကြပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့အတူတကွ ပထမဆုံးစားခဲ့ကြသည်မှာလည်း အသင့်ဝယ်ယူလာသော စားစရာများသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် ဤတစ်ကြိမ်သည်မူ ကျွန်တော်တို့ လင်နှင့်မယားအဖြစ် အတူတကွ

နောက်ဆုံး စားခြင်းဖြစ်၏။ ကလဲရာတွင် ကွာရှင်းခွင့် စာရွက် စာတမ်းများ ရရှိထားပြီး ကျွန်တော့်အတွက် စားပွဲပေါ်တွင် အသင့် ရှိနေရာ ကျွန်တော်က စာရွက်စာတမ်းများကို လက်မှတ်ထိုးပေး လိုက်ပါသည်။ ခြောက်လအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် လူလွတ် တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

“ဟက်တာပယ်လ်မာလို ခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှင် သိလား” ဟု တရုတ်စာ ညစာကို စားနေစဉ် တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာပင် သူမက မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော် မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။ “သိတယ်” “သူက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ဖုန်းဆက်ခဲ့တယ်။ သူက ရှင်နဲ့ စကားပြောရမှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဒရိုက်အင်ဆွီနေးမှာ လုပ်နေတဲ့ ဥပဒေရေးရာလက်ထောက် တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို ကိုယ်က အကူအညီပေးစေချင်နေတယ်။ သူ့မှာ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ”

“တကယ့်ပြဿနာဖြစ်ရမယ်။ သူက ရှင်နဲ့ ဒီနေ့ည ကိုးနာရီ မှာ အိမ်လမ်းပေါ်က နာသန်ရဲ့ဆိုင်မှာ တွေ့ချင်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အရက်ဘားမှာ ချိန်းရတာလဲ” ဟု ကျွန်တော့်က ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြောသလို၊ ကလဲရာအား ပြောသလိုဖြင့် ပြောလိုက် ပါသည်။

“သူကတော့ ပြောမပြခဲ့ဘူး။ သူ့အသံက တယ်လီဖုန်းထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ရုတ်ချည်းပင် ကျွန်တော်သည် စားချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ ကျွန်တော်က စားစရာတစ်မျိုးကိုသာ အပြီးသတ်စားလိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့်မူ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကလဲရာ၏ ရှေ့တွင် စိုးရိမ်ပူပန်ပုံ ပေါက်မနေစေလို၍ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့လုပ်ရန် မလိုအပ်ပေ။ သူမသည် ကျွန်တော့်အား ကြည့်၍ပင် မနေပါချေ။

ကျွန်တော် အမ်လမ်းသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။ စနေနေ့ညမျိုးတွင် ကားကို ရပ်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ မိုးရွာနေပြီး ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်နာကျင်နေ၏။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်လာစဉ် ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်ကို စဉ်းစားလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ပြော၍ ဖြစ်နိုင်မည့် လိမ်စရာညာစရာများကို စဉ်းစားလာခဲ့၏။ ဖိုင်တွဲကို ယူခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် လိမ်ညာပြောရန်မှာ ပို၍ လွယ်ကူလာသည် ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ဟက်တာသည် ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့အတွက် ထိုနေရာသို့ လာခြင်းဖြစ်နိုင်၏။ သူ့တွင် ကျွန်တော် ပြောပြသည်ကို အသံဖမ်းထားရန် တပ်ဆင်ထားနိုင်၏။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် သတိထား၍ နားထောင်ပြီး နည်းနည်းသာ ပြောရပေလိမ့်မည်။

နာသန်၏ ဆိုင်သည် တစ်ဝက်လောက်သာ လူရှိနေ၏။ ကျွန်တော် ဆယ်မိနစ် စောရောက်သော်လည်း သူသည် ထိုနေရာတွင် ရောက်ရှိနေနှင့်ပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ကျွန်တော့်အား စောင့်နေပါသည်။ ကျွန်တော် အထဲဝင်လိုက်စဉ် တွင်ပင် သူသည် ခုံမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။ “ခင်ဗျားက မိုက်ကယ် ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်က အိမ်ခြံမြေ ဌာနက ဟက်တာပယ်လ်မာပါ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ့ ဟုတ်... ကျွန်တော်တို့ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ မတွေ့ခဲ့ကြဖူးလား”

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ သူက ကျွန်တော့်အား စားပွဲအောက်မှနေ၍ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ သူ့အား အသံဖမ်းရန် တပ်ဆင်

ထားပြီး သူတို့သည် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ဘလက်ကော်ဖီကို မှာလိုက်ပြီး ဟက်တာက ဘီယာအား မှာလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ ဌာနက ဥပဒေရေးရာ လက်ထောက်တစ်ယောက်ပါ” ဟု ဟက်တာက သောက်စရာများ ရောက်လာစဉ်တွင် ပြောပါသည်။ “ပါတနာအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဘရက်ဒန်ချန်စ်ကို ခင်ဗျား သွားတွေ့ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ သူတို့ အနေနှင့် ကျွန်တော် ပြောဆိုသမျှကို အသံဖမ်းထားကြမည် ဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော် စကားကို နည်းနိုင့်သမျှ နည်းနည်းသာ ပြောရပေမည်။

“ကျွန်တော်က အဓိကအားဖြင့် သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ် တစ်နေ့မှာ ခင်ဗျား သူ့ရုံးခန်းကို လာတုန်းက ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တစ်မိနစ်လောက် ဆုံမိခဲ့ကြသေးတာပဲ”

“ခင်ဗျားပြောလိုသာပါ။ ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားကို တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ မမှတ်မိတော့ဘူး”

သူက ပြုံးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က စားပွဲအောက်မှ သူ့အား ခြေထောက်ဖြင့် တို့လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးပင် သခုအခါ အခြေအနေကို နားလည် သဘောပေါက်ထားကြ၏။

“နားထောင်ပါဦး၊ ဘရက်ဒန်ချန်စ်ရဲ့ ရုံးကနေ ဖိုင်တွဲတစ်ခု ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့ဖို့ ခင်ဗျားကို မှာလိုက်တာပါ”

“နောက်ပြီး ဒီဖိုင်ကို ကျွန်တော် ယူသွားတယ်လို့ ခင်ဗျားက သင်တယ်ပေါ့”

“အင်း...မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က သူ့ရဲ့ ရုံးခန်းကို ခင်ဗျားလာတုန်းက ဒီဖိုင်ကို တောင်းခဲ့တယ်လေ”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ယူသွားတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်တယ်ပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “ကောင်းပြီ... ရဲကို သွားတိုင်လေ”

ဟက်တာပယ်လ်မာက သူ၏ဘီယာကို သောက်လိုက်၏။ “ဒရိတ်အင်ဆွီနေဟာ ရဲကို တိုင်ပြီးပါပြီ” ဟု သူက ပြောပါသည်။ “ရဲက ခင်ဗျား စားပွဲထဲမှာ သော့နှစ်ချောင်းအကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာတိုကလေးနဲ့အတူ ဘာမှ မရှိတော့တဲ့ ဖိုင်အလွတ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သော့တစ်ချောင်းက တံခါးသော့ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ချောင်းကတော့ ဖိုင်အံ့ဆွဲသော့ပါ။ သူတို့တွေက ဖိုင်အံ့ဆွဲပေါ်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဗွေရာတွေကိုလဲ ရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် လက်ဗွေကိစ္စကို မစဉ်းစားမိခဲ့ပေ။ ဒရိတ်အင်ဆွီနေသည် လူတိုင်း၏လက်ဗွေပုံစံအား ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ဝင်စဉ်က ယူထားခဲ့၏။ သို့သော်... ငါးနှစ်ခန့် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော် ထိုအကြောင်းကို မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ပိုင်းကျရင် ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ထပ်စကားပြောလိုလားနိုင်ပါတယ်” ဟု ဟက်တာပယ်လ်မာက ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ထွက်ချလာခဲ့၏။

(၁၄) လမ်း ဥပဒေအကျိုးဆောင် အဖွဲ့တွင် ကျွန်တော် ပထမဆုံး အလုပ်ဆင်းသော နေ့သည် ပျက်စီးသော လီဆပ်စ်ကား ထဲမှ ထိုဖိုင်ကို ပြန်၍ယူခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ မော်ဒီကေးက ကျွန်တော့်အား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ ဂျော်ဂျီယာ ရိပ်သာလမ်းသို့ သွားခဲ့ကြရသည်။ ထိုနေရာတွင် ရဲက ပျက်စီးသွားသော ကားများကို ထိန်းသိမ်းထား၏။ ကျွန်တော်က မော်ဒီကေးအား ထိုဖိုင်သည် အရေးကြီးကြောင်း ပြောပြထားခဲ့သော်လည်း ဖိုင်တွဲထဲတွင် ပါသည့်အရာများကိုမူ မပြောခဲ့ပေ။

ကျွန်တော်၏ တိုက်ခန်းသစ်သို့ ပြန်၍ရောက်ရှိသောအခါ ကျွန်တော်က ဖိုင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ရေးဗားအုတ်သည် အိမ်ခြံမြေ အကျိုးဆောင် ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့က ဝါရှင်တန် စာတိုက်ဌာနအတွက် စာတိုက်အဆောက်အအုံတစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ပေးပြီးနောက် အဆောက်အအုံအား အငှားချထားလိုနေကြ၏။ သူတို့က ဒီဗွန်ဟာဒီနှင့် လွန်တေးဘာတန်တို့ နေထိုင်ရာ ကုန်လှောင်ရုံကို ဝယ်ယူခဲ့ကြပြီး အဆောက်အအုံဟောင်းကို ဖြိုချကာ ပြန်လည်၍ စတင် တည်ဆောက်ချင်ခဲ့ကြသည်။

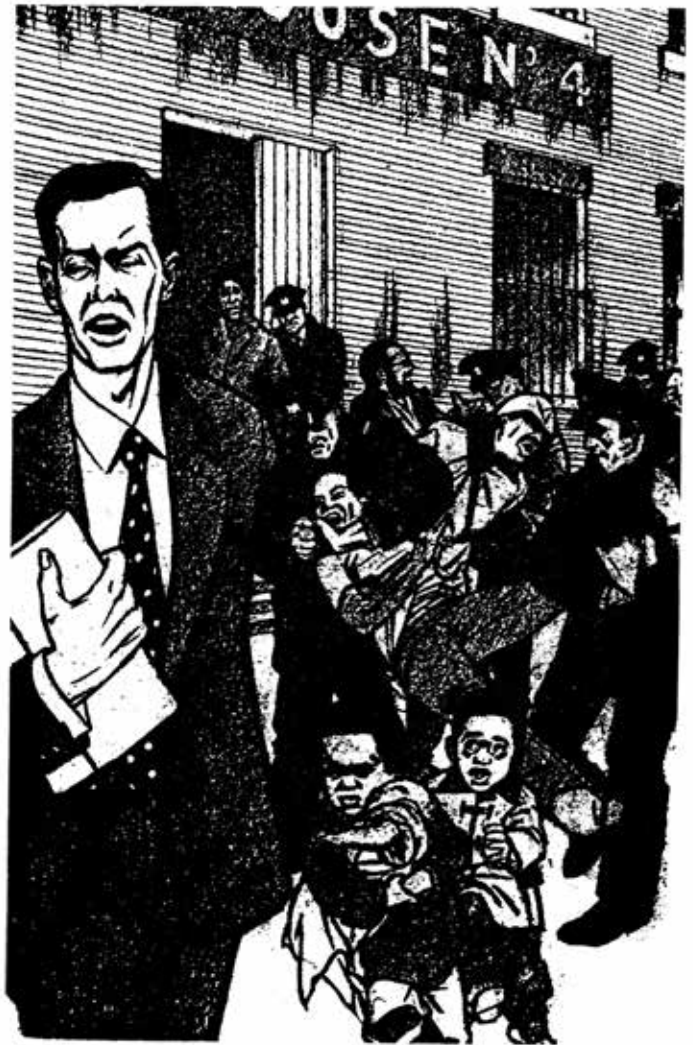
သူတို့သည် အလောတကြီး ဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့က ဖေဖော်ဝါရီလထဲတွင် ကုန်လှောင်ရုံအား စတင်၍ ဖြိုဖျက်ပစ်ချင်ခဲ့ကြသည်။ ဇန်နဝါရီလ (၂၇) ရက်နေ့တွင် ဟက်တာပယ်လ်မာသည် ကုန်လှောင်ရုံသို့ သွားရောက်ခဲ့၏။ ထိုသွားရောက်ခဲ့ခြင်းနှင့် ဆိုင်သော သူ၏ မှတ်စုကလေးသည် ဖိုင်ထဲရှိ မှတ်တမ်းများ စာရင်းတွင် ပါရှိသည်။ သို့သော် ယင်းမှတ်စုသည် ဖိုင်ထဲတွင် အမှန်တကယ် ရှိမနေပေ။ မစ္စတာတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်လာပြီး နောက်တွင်

တစ်စုံတစ်ယောက်က ထုတ်ယူသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသူမှာလည်း ချန်စ်ဖြစ်ရန် သေချာသလောက်နီးနီး ရှိ၏။

ဇန်နဝါရီလ (၃၁) ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် ဟက်တာ ပယ်လ်မာသည် ကုန်လှောင်ရုံသို့ ရဲများနှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာပြီး ထိုနေရာတွင် နေထိုင်နေကြသော လူများအား နှင်ထုတ်ပစ်ခဲ့၏။ နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားသော အလုပ်သည် သုံးနာရီ ကြာညောင်းခဲ့သည်။ ဟက်တာပယ်လ်မာက ထိုအကြောင်းရေးသားထားသော မှတ်စုသည် နှစ်မျက်နှာရှည်လျား၏။ သူ၏ခံစားချက်ကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစား ထားသော်လည်း ဖယ်ရှားသည့် အလုပ်တွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေ ရသည့်အဖြစ်ကို သူ မနှစ်မြို့သည်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပေါ်နေ ပါသည်။

သူသည် လွန်တေးဘာတန်က ရဲနှင့် အကြောက်အကန် လုပ်ခဲ့သည်ကို ရှင်းပြထားခဲ့၏။ ကျွန်တော် ဤကဲ့သို့ ရေးသားထား သည်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရသောအခါ နှလုံးခုန် ရပ်သွားမိပါသည်။ မိခင်ဖြစ်သူတွင် ကလေးသုံးယောက်ရှိ၏။ တစ်ယောက်မှာ ကလေး ပေါက်စကလေး ဖြစ်သည်။ သူမသည် ကိုယ်လက်သန်စင်ခန်း မပါသော အခန်းနှစ်ခန်းပါ တိုက်ခန်းတွင် နေထိုင်၏။ သူတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ပင် အိပ်စက်ကြသည်။ သူမသည် ကလေးများအား စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရဲများကို အကြောက်အကန် တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူမအား အဆောက်အအုံအတွင်းမှ သယ်ထုတ်သွား ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်က (၁၄) လမ်းသို့ ကားဖြင့် ပြန်လာခဲ့ပြီး ထို ဖိုင်ကို မိတ္တူကူးလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ယခင်

နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားသော အလုပ်သည် သုံးနာရီ ကြာညောင်းခဲ့သည်။

နေခဲ့ရာ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကလဲရာသည် ဆေးရုံတွင် ရောက်နေ၏။ ကျွန်တော်က အိပ်ရာလိပ်၊ ဝတ်စုံ အနည်းငယ်၊ ရေဒီယို၊ မီးဖိုဆောင်မှ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကလေး၊ စီဒီဖွင့်စက်နှင့် စီဒီဓာတ်ပြား အနည်းငယ်၊ ကော်ဖီအိုး၊ ဆံပင် အခြောက်ခံစက်၊ ထို့ပြင် အပြာရောင် သဘက် သုံးထည်တို့ကို ယူဆောင်လာ ခဲ့၏။

ကျွန်တော်ထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း စာတိုကလေးတစ်စောင် ရေးထားခဲ့လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မည်ကဲ့သို့ ခံစားရသည်ကို မပြောတတ်ပေ။ ကျွန်တော်သည် ယခင်က အိမ်မှ ဆင်းမသွားခဲ့ ဖူးချေ။ မည်ကဲ့သို့လုပ်ရသည်ကို ကျွန်တော် ရေရေရာရာ မသိပေ။ ကျွန်တော် ကားမောင်း၍ ထွက်လာစဉ် လူလွတ်တစ်ယောက် ပြန် ဖြစ်လာသဖြင့် မပျော်ရွှင်မိချေ။ ကလဲရာနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး စလုံးပင် ဆုံးရှုံးကြရပေပြီ။

(၁၄) လမ်း ဥပဒေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းသို့ ပြန်ရောက် သောအခါ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသော ပထမဆုံး ဧည့်သည်မှာ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ဘာရီနာမို့ ဖြစ်နေ၏။ သူက ကျွန်တော့်စားပွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် သတိထား၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူသည် သူ၏ အဖိုးတန် ဝတ်စုံအား ဖုံများ ပေသွားမည်ကို မလိုလားပေ။ သူ့အား ဟက်တာပယ်လ်မာကဲ့သို့ပင် အသံဖမ်းစက် တပ်ဆင်ပေးလိုက်လေသလား။ သူတို့က ဘာရီအား လွတ်လိုက်သည်မှာ သူသည် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး ထိုအင်္ဂါနေ့ မွန်းလွဲက မစွတာ၏ ဧည့်သည်တော်များအနက် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ငွေကြေးအတွက်ကြောင့် ဒီကို ရောက်နေ တာပေါ့ ဟုတ်လား” ဟု သူက ပြောပါသည်။ ရယ်စရာပြောလိုက် ခြင်း ဖြစ်၏။

“အဟုတ်ပေါ့”

“ခင်ဗျား ရူးနေပြီ၊ သူတို့တစ်တွေက ခင်ဗျား နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ကြလိမ့်မယ်၊ မိုက်ကယ်...ခင်ဗျား ဒီဖိုင် ကို ယူသွားခွင့်မရှိဘူး”

“ခင်ဗျားက ခိုးယူတဲ့အတွက် ရာဇဝတ်ကြောင်းအရ တရားစွဲ နိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး သူတို့က ရှေ့နေများ အသင်းကို တင်ပြထားတယ်၊ ရက်ဖတာက ဒီကိစ္စကို ကိုင်တွယ် နေတယ်၊ မိုက်ကယ်...သူတို့ လုပ်ကိုင်ပြီးတဲ့ အခါကျရင် ခင်ဗျား ရှေ့နေလုပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီနေရာမှာလဲ မရဘူး၊ ဘယ်နေရာမှာမှလဲ လုပ်စားလို့ မရတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရှေ့နေ လိုင်စင် ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စအတွက် အသင့် ဖြစ်မနေပေ။ “ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီဖိုင် ရှိတယ်၊ ဖိုင်ထဲမှာ ဒရိုက်အင်ဆွီဇေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေ အမြောက်အမြားပါ တယ်”

“ခင်ဗျား ဒီဖိုင်ကို အသုံးချခွင့် မရှိဘူး မိုက်ကယ်၊ ခင်ဗျား အနေနဲ့ တရားစွဲဆိုရာမှာ ဒီဖိုင်ကို အသုံးချခွင့်မရှိဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီဖိုင်ကို ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ ရုံးကနေ ဒီနေ့ ယူလာ တာဖြစ်ပြီး ဒါဟာ ခိုးယူတာဖြစ်လို့ပဲ”

ကျွန်တော်က ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ပေ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်ကို ကျွန်တော် မသိချေ။ သို့သော် ယခု ဖိုင်ကို ပြန်ပေး၍ မဖြစ်သေးကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော် သိနေ၏။ ကျွန်တော် တွင် ဒရိုက်အင်ဆွိုနေ့ကို ခံတိုက်ရာတွင် အခြားဘာမှလည်း ရှိမနေပေ။ ဘာရီက ထွက်ခွာရန် ထရပ်လိုက်သည်။

“တစ်ချိန်ကျရင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်မှာလား မိုက်ကယ်” ဟု သူက တံခါးဝ အရောက်တွင် ပြောလိုက်၏။
“ဆက်ပါ့မယ်”

အခန်း (၉)

အိုးမဲ့အိမ်မဲ့များ

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ထိုအဆောက်အအုံသည် ကုန်ပဒေသာတိုက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ယခုတွင်မူ အဆောက်အအုံ ပေါ်တွင် ‘ဘမာရီတန်အိမ်ရာ’ ဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားလေသည်။

“ဒါက ပုဂ္ဂလိက ဖွင့်ထားတဲ့ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့တွေအတွက် ဂေဟာ တစ်ခုပေါ့” ဟု မော်ဒီကေးက ပြောပြလိုက်၏။ “အိပ်စရာ နေရာ ကိုးဆယ်ရှိတယ်။ အစားအသောက်လဲ အဆင်ပြေတယ်။ ဘာလင် တန်က ဘုရားကျောင်းတချို့က ပူးပေါင်းပါဝင်ထားတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့ကပဲ အရာအားလုံးအတွက် ငွေထောက်ပံ့ပေးထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကို လာနေကြတာ ခြောက်နှစ်တောင် ရှိပြီ”

အတွင်းဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့က အိပ်ခန်းတစ်ခန်းအား ရုံးခန်းအဖြစ် အသုံးချလိုက်ကြ၏။ “ဒီရုံးခန်းက ကောင်းတယ်” ဟု မော်ဒီကေးက ပြောပါသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ သီးသီး သန့်သန့် နေလို့ ရတာပေါ့”

“ကိုယ်လက်သန့်စင်ခန်းကရော” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက် ပါသည်။

“ကိုယ်လက်သန့်စင်ခန်းတွေက နောက်ဘက်မှာ ရှိပါတယ်၊ ဂေဟာတစ်ခုမှာ ခင်ဗျား ကိုယ်ပိုင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ခန်း မရနိုင်ပါဘူး။”

ကျွန်တော် ရေဒီယိုဖွင့်သံများကို ကြားလိုက်ရ၏။ လူတွေ အိပ်ရာမှ ထကြပေပြီ။ တနင်္လာနေ့ နံနက် ဖြစ်လေရာ သူတို့သည် အလုပ်သို့ သွားကြရပေမည်။

“ဒီနေရာမှာ အခန်းတစ်ခန်းရဖို့ဆိုတာ လွယ်ရဲ့လား” ဟု ကျွန်တော်က အဖြေကို သိနေပြီးဖြစ်သော်လည်း မော်ဒီကေးကို မေးကြည့်လိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်သလောက်ပါပဲ၊ စောင့်ဆိုင်းနေရတဲ့ စာရင်းက အရှည်ကြီး ဖြစ်နေပြီ”

“သူတို့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေရမလဲ”

“သုံးလလောက်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီနေရာက အတော် ပိုကောင်းတဲ့ ဂေဟာတွေထဲက တစ်ခုပါ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ဒီနေရာမှာ လုံခြုံစိတ်ချနေကြရတယ်၊ သုံးလကျော်ရင် ဂေဟာက သူတို့ကို ကြီးစားပြီး တိုက်ခန်းရှာပေးရတယ်”

“နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမှုသည်အားလုံးဟာ ဒီဂေဟာ တွေကနေ လာကြတာလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“တစ်ဝက်လောက်ကတော့ ဂေဟာတွေကနေ လာတာ” ဟု မော်ဒီကေးက ပြောပြခဲ့၏။ “နောက်တစ်ဝက်ကတော့ လမ်းတွေ ပေါ်ကနေပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့က လူတိုင်းကို လက်ခံတာပဲလား”

အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ လူတိုင်းကိုပါပဲ၊ ဒီဂေဟာမှာ ရှိတဲ့ သူတွေမှာ အလုပ်အကိုင်တွေ ရှိကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်တွေ

ဟာ တိုက်ခန်းငှားရမ်းခ ပေးနိုင်လောက်တဲ့ ဝင်ငွေ မရှိကြဘူး၊ ဒါကြောင့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ရပြီဆိုရင်လဲ ထပ်ပြီး လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးသွားရပြန်ရော၊ တစ်လခ မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် သူတို့ နေစရာအိမ် ဆုံးရှုံးသွားတော့တာပဲ”

ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံး အမှုသည်မှာ ဝေလင်းဟု ခေါ်ပြီး အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်၏။ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ယောက်ျားသားမရှိ။ သူမ၏ ပြဿနာမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မရှိ လှပ။ သူမသည် အမြန်မှာစား၍ရသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။ သူမက အလုပ်မှ ထွက်လိုက်ရသည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့အား စတင်ပြောပြပါသည်။ သို့သော် မော်ဒီကေးက အလုပ်ထွက်ရသည့် အကြောင်းပြချက်သည် အကြောင်းမဟုတ် ပါကြောင်း ပြောလိုက်၏။ သူမသည် နောက်ဆုံး ရစရာရှိသည့် လခ နှစ်လစာကို မရရှိခဲ့ချေ။ သူမတွင် အတည်တကျ နေထိုင်ရာ လိပ်စာမရှိသောကြောင့် စားသောက်ဆိုင်က လစာငွေ ချက်လက်မှတ် အား နေရာမှာ၍ ပို့ပေးခဲ့၏။ ထိုချက်လက်မှတ်သည် ပျောက်သွား ခဲ့ရာ စားသောက်ဆိုင်ရှိ မည်သူကမျှလည်း အရေးမလုပ်ခဲ့ပေ။

“နောက်အပတ်ကျရင် ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ ရှိနေဦးမှာလား”

ဟု မော်ဒီကေးက မေးလိုက်၏။

ဝေလင်းသည် မရေမရာ ရှိနေပါသည်။ ဒီမှာ ရှိချင်ရှိမည်။ ဟိုမှာလည်း ရှိနေနိုင်၏။ သူမသည် အလုပ်ရှာဖွေနေလေရာ သူမ သည် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွဲ၍ အိမ်သစ်ရာသစ် ရသွားနိုင်၏။ သို့မဟုတ်ပါက သူမ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်း ရသွားနိုင်ပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျား ငွေတွေ ရအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ နောက်ပြီး ချက်လက်မှတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ရုံးကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

ဟု မော်ဒီကေးက ပြောပြလိုက်၏။ သူက ဝေလင်းအား (၁၄) လမ်း ဥပဒေအကျိုးဆောင်ရုံး၏ လိပ်စာကို ပေးလိုက်ပါသည်။ သူမက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော၍ ထွက်သွားခဲ့၏။

“စားသောက်ဆိုင်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ” ဟု မော်ဒီကေးက ကျွန်တော်အား ပြောပြခဲ့၏။ “ခင်ဗျားဟာ ဝေလင်းရဲ့ ရှေ့နေဆိုတာ သူတို့ကို ပြောလိုက်ပေါ့၊ ပထမပိုင်းတော့ ချေချောင်င် ပြောပေါ့ဗျာ၊ တကယ်လို့ သူတို့က ချက်လက်မှတ်မပို့ခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ ချေချောင်င် ပြောနေတာတွေကို ရပ်လိုက်ပေတော့၊ လိုအပ်ရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အဲဒီကို သွားပြီး ချက်လက်မှတ်ကို ယူလိုက်ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က မော်ဒီကေး ပြောပြသည့်အတိုင်း အားလုံး ရေးချလိုက်သည်။ ယင်းမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးရှိနေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ဝေလင်း၏ လစာငွေ ချက်လက်မှတ်သည် ဒေါ်လာနှစ်ရာတစ်ဆယ် အတွက် ဖြစ်သည်။ ဒရိုတ်အင်ဆို့နေ့တွင် ရှိစဉ်က ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးအမှုသည်သည် ဒေါ်လာ သန်းကိုးရာ ရရန် အားထုတ် နေခဲ့၏။ သို့သော် တစ်နေ့တာ ကုန်၍ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက် သောအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ တိုက်ခန်းသစ်တွင် လောလောဆယ်ဆယ်၌ ကုလားထိုင်ဟောင်းတချို့ ရှိနေ၏။ ထို့ပြင် ရုပ်မြင်သံကြားစက် ကိုလည်း သေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ၏ ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်အမေထံသို့ ဖုန်းဆက်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်း-

ပြောကြားစက်မှ တစ်ဆင့် နားထောင်နေခဲ့သည်။ သူမနှင့် ဖေဖေ တို့သည် ကျွန်တော်ထံ လာရောက် လည်ပတ်ချင်နေကြ၏။

ထိုနေ့ ညနေတွင် ကျွန်တော်သည် ရုပ်မြင်သံကြားမှ ဘတ်စ်ကက်ဘောပြိုင်ပွဲကို ကြည့်ရှုပြီး ဘီယာနည်းနည်း သောက် လိုက်၏။ ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲတွင် ကျွန်တော်က ကလဲရာထံ ဖုန်း ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေးရက်အတွင်း စကားမပြော ဖြစ်ခဲ့ကြပေ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် စကားမပြောရမှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့သည် တကယ်တမ်းဆိုလျှင် လက်ထပ်ထားဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် မကြာမီမှာပင် ညစာအတူ စားဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။

တယ်လီဖုန်းက အသံမြည်နေပြီးနောက် “ဟယ်လို...” ဟု အသံတစ်သံက ထူးခဲ့၏။ အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေသည်။ ကျွန်တော် စကားမပြောနိုင်တော့ပေ။ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်မှာ သီတင်းတစ်ပတ်ပင် မပြည့်ချင်သေးပေ။ ကလဲရာသည် ညဆယ့်တစ် နာရီခွဲလောက်တွင် တိုက်ခန်း၌ အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့်ရှိနေခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းအား ပြန်ချလုနီးနီး ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော်က “ကျွန်တော်... ကလဲရာနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ”ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်သူ ဖုန်းဆက်နေတာပါလဲ”

“သူ့ရဲ့ယောက်ျား မိုက်ကယ်ပါ”

“သူ ရေချိုးနေတယ်” ဟု သူက ပြောပါသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်အားရနေသံ ပေါက်နေ၏။

“ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တယ်လို့ သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ”

ညသန်းခေါင်ရောက်သည့်တိုင် ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲတွင် လှည့်ပတ်လျှောက်နေခဲ့၏။ ထို့နောက် အပြင်ဘက် အအေးထဲသို့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဘယ်ကြောင့် အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်သွားခဲ့သလဲ။ ဒီငနဲကရော ဘယ်သူလဲ။ သူသည် ကျွန်တော်ကမူ သူ့အကြောင်းမသိဘဲ သူမက သူ့အားနှစ်နှင့်ချီ၍ ကြာမြင့်စွာ သိကျွမ်းနေခဲ့သော သူတစ်ဦးဦးဖြစ်လေသလော။ ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော် ဤကိစ္စသည် အကြောင်းမထူးတော့ကြောင်း ပြောနေမိ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် အခြားသူများကြောင့် ကွာရှင်းနေကြခြင်း မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့ကြောင့်သာ ကွာရှင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူမသည် နောက်တစ်ယောက်ရှာရန် လွတ်လပ်မှု ရှိနေပြီဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကလည်း နောက်တစ်ယောက် ရှာရန် လွတ်လပ်မှု ရှိနေပေသည်။ ဟုတ်ပြီ၊ မှန်လိုက်လေ။

နံနက် နှစ်နာရီတွင် ကျွန်တော်သည် ဒူးပွန်ဆာကယ်အပိုင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လမ်းပေါ်တွင် အိပ်နေသော လူများ အပေါ်မှ ကျော်လွှားရင်း လမ်းလျှောက်နေခဲ့၏။ အန္တရာယ်များသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ သို့သော်... ကျွန်တော် ဂရုမထားတော့။ နှစ်နာရီခန့် ကြာပြီးနောက် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့ပြီး အိပ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ချင်စိတ် ပေါက်နေမိ၏။ ထိုနေ့နံနက် ရှစ်နာရီမထိုးမီမှာပင် ကျွန်တော် (၁၄) လမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး အလုပ်စရန် အသင့်ရှိနေခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် နှင်းတောက်ကို ဖြတ်လျှောက်၍ ဥပဒေ အကျိုးဆောင်ရုံးသို့ သွားနေစဉ် ကျွန်တော်၏ အမူသည်များအကြောင်း တွေးခဲ့မိ၏။ ယခုအခါတွင်မူ ကျွန်တော်တွင် အမူသည် နည်းနည်း

သာ ရှိပါသည်။ ဝေလင်းနှင့် သူမ၏ လစာ ချက်လက်မှတ်ကိစ္စ ရှိ၏။ ကျွန်တော်လိုပင် လင်မယား ကွာရှင်းလိုနေသော မားဗစ် ရှိသည်။ သူ၏ဇနီးသည် မူးယစ်ဆေးစွဲနေ၏။ သူမက သူ့ထံ ရှိသမျှ သူတို့၏ ကလေးနှစ်ယောက် အပါအဝင် အကုန်ယူသွားခဲ့သည်။ မားဗစ်က ထိုကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြန်လိုချင်နေ၏။

“ကွာရှင်းခွင့်က ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ” ဟု မားဗစ်က ကျွန်တော်အား မေးခဲ့ဖူး၏။

“ခြောက်လ” ဟု ကျွန်တော်က သူ့အား ပြောပြခဲ့၏။

မားဗစ်သည် အပြစ်ကင်းစင်သည်။ သူသည် အသောက် အစားမရှိ။ ထို့ပြင် သူသည် အလုပ်ရှာနေ၏။ ကျွန်တော်က သူနှင့် အတူ ပြောဆို နေထိုင်ခဲ့ရသော နာရီဝက်ကို အကျိုးရှိရှိ ကုန်ဆုံးစေခဲ့ရပြီး သူ့အား အကူအညီပေးလိုနေခဲ့ပါသည်။

နောက် အမူသည် တစ်ယောက်မှာ အသက် (၅၈) နှစ်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီး အစိုးရက သူမထံ ငွေပေးပို့ရာတွင် နေရာမှားယွင်းပြီး ပေးပို့နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က သူမ၏ငွေအားလုံး ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးပြီး သူမ နေထိုင်ရာ နေရာမှန်သို့ ပြန်ပို့ပေးနိုင်၏။

ကျွန်တော်၏အမူသည် အမြောက်အမြားတွင် ထိုကဲ့သို့သော ပြဿနာများ ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ငွေများကို မရရှိဘဲ ဖြစ်နေရုံမျှသာဖြစ်ပြီး မကြာမကြာပင် အစိုးရထံမှ ရမည့်ငွေများ ဖြစ်နေတတ်၏။ ထိုငွေများသည် သူတို့ ရရှိရမည့်ငွေများ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် ဥပဒေအကျိုးဆောင် အဖွဲ့ရုံးသို့ ရောက်သွားသော အခါ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်က တံခါးကို မှီ၍ ထိုင်နေ၏။

ရုံးခန်းသည် သော့ပိတ်ထားဆဲဖြစ်သည်။ လမ်းများပေါ်တွင်မူ ရေခဲ မှတ်အောက် ရောက်အောင် အေးလျက်ရှိ၏။ သူမက ကျွန်တော့်အား မြင်လိုက်ရသောအခါ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး “ဥတ်မောနင်း... ရှင်က ရှေ့နေလား” ဟု ပြောပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်က ရှေ့နေပါ”

“ကျွန်မလို လူတွေအတွက် လိုက်ပါပေးတဲ့ ရှေ့နေလား”

သူမသည် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဖြစ်သည့်ပုံ ပေါက်နေ၏။ “အဟုတ် ပေါ့၊ အထဲကို ဝင်ပါ” ကျွန်တော်က တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် အပြင်မှာထက် ပို၍ အေးနေ၏။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီဖျော်လိုက်သည်။ ထို့ပြင် လက်ကျန် ဘီစကွတ်မုန့်အချို့ ကိုလည်း ရှာတွေ့လိုက်၏။ ကျွန်တော်က သူမအား ဘီစကွတ်မုန့် များကို စားရန် ပေးလိုက်ရာ သူမက တစ်ခုကို ခပ်သွက်သွက် စားလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ဘက်ရုံးခန်းထဲတွင် ဆိုဖီယာ၏ စားပွဲဘေးတွင် ထိုင်နေကြပြီး အခန်းပို၍နွေးလာအောင်နှင့် ကော်ဖီ ရအောင် စောင့်နေခဲ့ကြသည်။

“ရူဘီ” ဟု သူမက ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က မိုက်ကယ်ပါ။ ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေပါသလဲ ရူဘီ”

“ဟိုမှာနေလိုက်၊ ဒီမှာ နေလိုက်ပါပဲ” သူမသည် သုံးဆယ်နှင့် လေးဆယ်အကြားတွင် ရှိပြီး အဝတ်ဟောင်း အမြောက်အမြားကို ထပ်ဝတ်ထား၏။ သူမသည် အလွန်ပိန်လှ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက် သည်။ “ကျွန်တော် သိထားဖို့လိုအပ်လို့ပါ။ ခင်ဗျား ဒုက္ခသည်ဂေဟာ တစ်ခုမှာ နေသလား”

“အခုမနေတော့ဘူး” ဟု သူမက ပြောပါသည်။ ကျွန်မ ကားတစ်စီးထဲမှာ နေပါတယ်၊ ကားနောက်ဘက်ခန်းမှာ ကျွန်မ အိပ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က စက္ကူခွက်ကြီးကြီး နှစ်ခုထဲသို့ ကော်ဖီအပြည့် ထည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျွန်တော့်၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။ “ကျွန်တော်...ခင်ဗျားအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

သူမက နွေးနေစေရန် လက်နှစ်ဘက်စလုံးဖြင့် ကော်ဖီခွက် ကို ကိုင်ထားပြီး ကျွန်တော့်အား မကြည့်ဘဲ သူမ၏ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြခဲ့၏။ သူမနှင့်သားဖြစ်သူ တာရင့်စ်တို့သည် တိုက်ခန်းကျဉ်း ကလေးတစ်ခုတွင် နေထိုင်ကြသည်။ တာရင့်စ် ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ရောက်လာသောအခါ သူမသည် မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းချမှုဖြင့် ထောင်လေးလ ကျခံခဲ့ရ၏။ တာရင့်စ်သည် သူမနှင့် ညီအစ်မ တော်သူနှင့်အတူ ထိုလေးလတာ ကာလ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ရူဘီသည် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်လာသောအခါ သူတို့သည် တိုက်ခန်းကို ၎င်းရုံးသွားခဲ့ရပြီဖြစ်၏။ သူမနှင့် တာရင့်စ်တို့သည် ကားများ ကုန်လှောင်ရုံများတွင် အိပ်စက်ခဲ့ကြပြီး ရာသီဥတု နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသော ကာလများတွင် တံတားများအောက်တွင် အိပ်စက်ခဲ့ကြရ၏။ ရာသီဥတု အေးလာသောအခါတွင် သူတို့သည် ဂေဟာများသို့ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူမသည် မူးယစ် ဆေးဝါးသုံးစွဲမှုကို မဖြတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

လွန်ခဲ့သော နှစ် အနည်းငယ်ကမူ သူမသည် ရိုလန်ဟု ခေါ်သော လင်မယားနှစ်ဦးအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့၏။ သူတို့၏ ကလေးများသည် အရွယ်ရောက်နေကြပြီဖြစ်ပြီး အိမ်တွင် ရှိမနေ ကြချေ။ ရုဘိက ရိုလန်တို့ လင်မယားအား အကယ်၍ တာရင့်စံ သည် သူတို့နှင့်အတူ နေထိုင်နိုင်ပါက တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ ငါးဆယ် ပေးမည်အကြောင်း ကမ်းလှမ်းခဲ့၏။ ရိုလန်တို့ လင်မယားသည် အစ ပထမတွင် မရေမရာရှိနေခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ သဘော တူခဲ့ကြပါသည်။

တာရင့်စံသည် ရိုလန်တို့၏အိမ်တွင် အိပ်ခန်းကျဉ်းကလေး တစ်ခန်းရရှိထား၏။ သူသည် ကျောင်းတွင် အမှတ်ကောင်းကောင်း ရစပြုလာခဲ့သည်။ ရိုလန်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် စိတ်သဘောကောင်းသူ များ ဖြစ်ကြ၏။ ရုဘိအား ညစဉ် တစ်နာခန့် တာရင့်စံထံ လာ ရောက်ခွင့်ပေးထားပါသည်။ သူမသည် ကတိပြုထားသည့်အတိုင်း လစဉ်ပေးနိုင်ရန် အတော်ပင် ခက်ခက်ခဲခဲ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရ၏။ သူမသည် သူမကိုယ် သူမ အားရကျေနပ်နေခဲ့သည်။

နောက်ထပ် သူမ ထောင်ကျသွားခဲ့ရပြန်၏။ သူမသည် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲခြင်းကို မဖြတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ထို့ပြင် ယခုအခါတွင် တာရင့်စံသည် သူမအား စကားပြောလိုစိတ် မရှိတော့ပေ။ သူသည် စစ်ထဲသို့ ဝင်ချင်နေ၏။ မစ္စတာရိုလန်သည် စစ်မှုထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တစ်ညတွင် ရုဘိသည် မူးယစ်ဆေးဝါးအချို့ကို သုံးစွဲ ပြီးနောက် ရိုလန်တို့ အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ သူမက သံသေး သံကြောင်ဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေခဲ့ရာ ရိုလန်တို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် တာရင့်စံတို့က သူမအား မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် ရိုလန်တို့က တရားစတင်ဆိုင်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့က တာရင့်စံအား သူတို့၏ သားအဖြစ် မွေးစားလိုနေကြပေ သည်။ ရုဘိအား မူးယစ်ဆေးပြတ်သည်အထိ တာရင့်စံထံ လာ ရောက်ခွင့် မပြုခဲ့ကြတော့ပေ။

“ကျွန်မရဲ့သားကို တွေ့ချင်တယ်” ဟု သူမက ပြောပါသည်။
“ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်လွမ်းနေမိတယ်”

“ခင်ဗျား မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးတာ ပြတ်သည့်တိုင်အောင် တာရင့်စံကို တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က နားဝင်အောင် ကြိုးစားပြီး ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမအား မူးယစ် ဆေးဝါး သုံးစွဲသူများအား ကုသပေးသည့် အစီအစဉ်တွင် ထည့်သွင်း ပေးရပေမည်။

ဆိုဖီယာသည် ရုဘိ သွားရမည့် နေရာကို သိထား၏။ ဆိုဖီယာသည် ကိစ္စအားလုံး၊ လူအားလုံးအား သိကျွမ်းပေသည်။ သူမက ဖုန်းဆက်ပေးခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ရုဘိတို့သည် (၁၀) လမ်းရှိ နာအိုမီ အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာသို့ ထွက် လာခဲ့ကြ၏။ ယင်းဂေဟာသည် နံနက် (၇) နာရီတွင် ဖွင့်၍ ညနေ (၄) နာရီတွင် ပိတ်ပါသည်။ ထိုနာရီများအတွင်းတွင် မူးယစ်ဆေး စွဲနေသော အမျိုးသမီးများအား ကူညီကုသပေး၏။

ကျွန်တော်က နာအိုမီအမျိုးသမီးဂေဟာမှ အကြီးအမှူးဖြစ်သူ မိန်းမပျို ဇီဂန်နှင့် စကားပြောဆိုခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အချိန် အတော်ကြာအောင် စကားပြောဖြစ်ခဲ့၏။ ကာလအတော်ကြာကြာ အတွင်းတွင် တစ်စုံတစ်ဦးနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် စကား အကြာကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ကလဲရာ... ဗွီဒီယိုကင်မရာ ယူလိုက်” ဟု ကျွန်တော်က အော်ပြောလိုက်သည်။ “တရားစွဲဆိုတာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ရဲမှူး ဂက်စ်ကို”

ရဲမှူးဂက်စ်ကိုက စာရွက်စာတမ်းတစ်စောင်ကို ကျွန်တော့် အား ထုတ်ပြခဲ့၏။ “ဒီစာရွက်ကို တရားသူကြီးတစ်ဦးက လက်မှတ် ထိုးထားပါတယ်” ဟု သူက ပြောခဲ့သည်။ “နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ဖိုင်တွဲကို ရှာဖွေနိုင်တယ်လို့ စာက ဆိုထားပါတယ်” သို့သော် ကျွန်တော်သည် ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူ သိထားရာ သူသည် အလွန်ပျော်နေပုံတော့ မပေါက်ပါချေ။

“ဖိုင်တွဲဟာ ဒီနေရာမှာ မရှိဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်မှ ဒီမှာ မနေတာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ “ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ရဲနာမည်တွေ ပေးခဲ့ပြီး သွားကြပေတော့”

ကလဲရာက ဗွီဒီယိုကင်မရာဖြင့် အားလုံးကို ရိုက်ကူးထား လိုက်၏။ သူတို့တွင် ပါလာသော အမိန့်စာမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပြီး ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် ရဲသုံးယောက် သည် သူတို့၏ နာမည်များကို ကျွန်တော့်အား ပေးထားခဲ့ကြပြီး နောက် ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြ၏။

“သူတို့ ပြန်လာနိုင်သေးလား” ဟု ကလဲရာက မေးခဲ့သည်။

“မလာတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ကောင်းတယ်”

“ကိုယ် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကို သူတို့ကို ပြောခဲ့သေး လား” ဟု ကျွန်တော်က သူမအား မေးလိုက်၏။

“မိုက်ကယ်...ရှင် ဘယ်မှာနေမှန်း ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရှင်က ဖုန်းနံပါတ်ပဲ ပေးထားတဲ့ဟာ...”

အခန်း (၁၀)

ချိုကာဂို

ကျွန်တော်သည် တိုက်ခန်း၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ပင် အိပ်နေ ခဲ့၏။ ကျွန်တော် ထိုနေရာတွင် ဆင်းနေရသည်ကို သဘောကျ ပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်အား အမှုသည်များ၏ ဘဝအခြေအနေ ကိုပါ နားလည်သဘောပေါက်သွားစေရန် အထောက်အကူဖြစ်စေ ခဲ့၏။ ညဉ့်အလယ်လောက်မှာပင် တယ်လီဖုန်းမြည်လာပါသည်။ ဖုန်းဆက်သူမှာ ကလဲရာဖြစ်၏။ ရဲများသည် သူမ၏ တိုက်ခန်းတွင် ရောက်ရှိနေကြပြီး ဖိုင်ကို ရှာဖွေချင်နေကြပေသည်။ ကျွန်တော်က နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ နံနက် (၁) နာရီ ထိုးပေပြီ။ “ကိုယ် အဲဒီကို ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

တံခါးမှာ ပွင့်နေလေရာ ကျွန်တော်က အပြေးဝင်ရောက်သွား ခဲ့၏။ ထိုနေရာအတွင်းတွင် ရဲသုံးဦး ရောက်ရှိနေပြီး ကျွန်တော်က အနီးဆုံးတွင် ရှိနေသော ရဲအား အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော်က မိုက်ကယ်ဘရော့ခဲပါ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ရဲမှူး ဂက်စ်ကိုပါ” ဟု ထိုရဲက ပြေပြေဖြစ်ဖြစ် မရှိဘဲ ပြောပြခဲ့၏။

ရဲမှူး ဂက်စ်ကိုက စာရွက်စာတမ်းတစ်စောင်ကို ကျွန်တော့်အား ထုတ်ပြခဲ့၏။

ကျွန်တော်က သူမအား ထိကိုင်ခြင်း၊ နမ်းရှုပ်ခြင်း မပြုဘဲ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထိုကဲ့သို့ လုပ်ခြင်းကိုပင် သူမ လိုလားကြောင်း ကျွန်တော် သိနေပါသည်။

ကျွန်တော် ပြင်းပြင်းထန်ထန် စဉ်းစားကြည့်လိုက်၏။ ယခု အခါတွင် ကျွန်တော်သည် မော်ဒီကေးအား အကြောင်းစုံ ပြောပြရ ပေမည်။ ရဲများသည် ဥပဒေအကျိုးဆောင်ရုံးသို့ လာရောက်ပြီး ဖိုင်ကို ရှာဖွေနိုင်လောက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်က ဥပဒေအကျိုးဆောင် ရုံးမှနေ၍ ဟက်တာပယ်လ်မာထံ ဖုန်းဆက်ရန် အားထုတ်ခဲ့၏။ သူ၏အတွင်းရေးမှူးက သူသည် ဝါရှင်တန်ရုံးသို့ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဖုန်းကို ပြန်ချထား လိုက်၏။ ယခု ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကြက် ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

“မော်ဒီကေးသည် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏အဖြစ်ကို စတင်၍ ပြောပြလိုက်၏။ “ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော် အတူမနေတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် တိုက်ခန်းကနေ ပြောင်းလာခဲ့ပြီ”

“ကျွန်တော်... စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟု မော်ဒီကေးက ပြောလိုက်၏။ သူ့အနေနှင့် အခြား ဘာများ ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီမနက်စောစောပိုင်းမှာပဲ ရဲက ကျွန်တော် နေခဲ့ဖူးတဲ့ တိုက်ခန်းကို ရှာဖွေဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။

သူတို့တွေက ကျွန်တော် ဒရိုတ်အင်ဆွီနေးကနေ ထွက်လာစဉ်က ယူလာခဲ့တဲ့ ဖိုင်တွဲကို ရှာဖွေနေကြတာပါ”

“ဘယ်လို ဖိုင်မျိုးမို့လို့လဲ”

“ဒီဗွန်ဟာဒီနဲ့ လွန်တေးဘာတန်တို့ရဲ့ ဖိုင်တွဲပါ”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒီဗွန်ဟာဒီရယ်၊ လွန်တေးဘာတန်ရယ်၊ နောက်ပြီး အခြား လူတွေဟာ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် နေထိုင်သူတွေလို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး၊ သူတို့ဟာ တရားဝင် ငှားရမ်းနေထိုင်သူတွေလို့ ထင်တယ်၊ နောက်ပြီး တကယ်လို့ သူတို့ဟာ တရားဝင် နေထိုင်သူတွေ ဖြစ် တယ်ဆိုရင် နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားပစ်တာဟာ တရားဥပဒေကြောင်းနဲ့ မညီဘူး”

“သေချာတာပေါ့၊ ကြိုတင် အကြောင်းကြားခြင်း မရှိဘဲ တရားဝင်နေထိုင်သူတစ်ဦးကို နှင်ထုတ်လို့ မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား တကယ်သိထားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မှန်းဆ ပြောနေ တာလား”

ကျွန်တော်က ရေးဗားအုတ်ဖိုင်နှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ် သနစ်ကို မော်ဒီကေးအား ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဖိုင်တွဲမှာ ဇန်နဝါရီလ (၂၇) ရက် နေ့စွဲ တပ်ထားသော စာတစ်စောင် ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ့အား ပြောပြလိုက်၏။

“နောက်ပြီး... ဒီစာထဲမှာ ဘာတွေ ပါတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ” ဟု သူက မေးပါသည်။

“အသေအချာတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီစာဟာ ဟက်တာပယ်လ်မာဆီက စာလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ သူက သူတို့တစ်တွေဟာ တရားဝင်နေထိုင်သူတွေလို့ သိထားပြီး

ဒီစာထဲမှာ ဒါကိုရေးထားတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရေးဗားအုတ်ကုမ္ပဏီဟာ သူတို့ကို အမြန်ထွက်သွားစေချင်နေတယ်၊ ဒါမှ သူတို့အနေနဲ့ ကုန်လှောင်ရုံကို စပြီး ဖြိုဖျက်ပစ်နိုင်လိမ့်မယ်၊ သူတို့က ဖေဖော်ဝါရီလမှာ စာတိုက်ဌာနအတွက် အဆောက်အအုံ သစ်ကို စဆောက်ချင်နေကြတယ်၊ ဟက်တာပယ်လ်မာရဲ့ ဇန်နဝါရီ (၂၇) ရက် နေ့စွဲနဲ့ စာကို ဖိုင်တွဲကနေ ဖယ်ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဒါမှ ဒရိုတ်အင်ဆွီနေးဟာ ဒီဗွန်ဟာဒီရယ်၊ လွန်တေးဘာတန်ရယ်၊ နောက်ပြီး အခြားသူတွေကို ကျူးကျော်ဝင် ရောက်နေထိုင်သူတွေအဖြစ်နဲ့ နှင်ထုတ်နိုင်လိမ့်မယ်”

“ကောင်းတယ်ဗျို့...” ဟု မော်ဒီကေးက ပြောလိုက်၏။ ဒါဆို နှင်အထုတ်ခံလိုက်ရတဲ့ လွန်တေးဘာတန်မိသားစုနဲ့ အခြား သူတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ တရားစွဲကြမယ်”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ “ဒီနည်းနဲ့မှ ဟက်တာပယ်လ်မာဟာ သူ သိထားတာကို တရားသူကြီးကို မဖြစ်မနေ ပြောပြရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် လွန်တေးဘာတန်ရဲ့ မိဘတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်လိုက်မယ်” ဟု မော်ဒီကေးက ပြောလိုက်သည်။ “သူတို့တွေ ဟာ တရားစွဲဆိုရာမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမှုသည်တွေ ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်”

“သူ့ရဲ့မိဘတွေက ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ အဘွားတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အမှုသည် ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ပထမဆုံး ကျွန်တော်တို့ ဟက်တာပယ်လ်မာကို ရှာတွေ့ဖို့ လိုတယ်”

“ဒရိတ်အင်ဆွီနေးဟာ သူ့ကို ကုမ္ပဏီမှာပဲ ဆက်ထားလိမ့် မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ တကယ်လို့ သူဟာ ကုမ္ပဏီက ထွက်လိုက်ပြီဆိုရင် သူတို့တွေ သူ့ကို ထိန်းထားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့က သူ့ကို ဝါရှင်တန်က ထွက်သွားစေချင်နေတယ်။ သူဟာ ဒရိတ်အင်ဆွီနေးအတွက် အခြား မြို့တစ်မြို့မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်တာက ငွေပိုရတဲ့ အလုပ် အသစ်တစ်ခုနဲ့ပေါ့”

“ဆိုဖီယာ” ဟု မော်ဒီကေးက ကက်ပီတိုဟီးလ်ကပင် ကြားရလောက်အောင် ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် အော်ပြောလိုက်၏။ “ဆိုဖီယာ...ငါတို့ လူတစ်ယောက်ကို ရှာနေကြတယ်”

ဆိုဖီယာသည် စာရွက်နှင့် ခဲတံကို ကိုင်၍ ဝင်လာပါသည်။ “ကျွန်မ သိတယ်” ဟု သူမက ပြောလိုက်၏။ “ကျွန်မ ကြားလိုက်တယ်” သူမက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ “ကျွန်မ ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင် သိသမျှ အားလုံးပြောပြပါ”

ကျွန်တော်က ဆိုဖီယာအား ဟက်တာပယ်လ်မာ၏ နာမည်၊ လိပ်စာနှင့် အလုပ်အကိုင်ကို ပြောပြလိုက်၏။ ကျွန်တော်က သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ရှင်းပြလိုက်ပြီးနောက် သူ့တွင် ဇနီးနှင့် ကလေးလေးယောက်ရှိကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“အသက်ကရော...”

“သုံးဆယ်လောက် ရှိမယ်”

“ဒရိတ်အင်ဆွီနေးမှာ သူက တစ်လကို ဘယ်လောက် ရသလဲ”

“ဥပဒေရေးရာ လက်ထောက်တစ်ယောက် အနေနဲ့လား၊ ဒေါ်လာ သုံးထောင်ပါ”

“သူ့မှာက ကလေး လေးယောက် ရှိတယ်။ ဒါဆိုရင် တစ်ယောက်၊ ဒါမှ မဟုတ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကျောင်းတက်နေလိမ့်မယ်။ ဒေါ်လာ သုံးသောင်းခွဲနဲ့တော့ သူဟာ ကလေးတွေကို ပုဂ္ဂလိကကျောင်းမှာ ထားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းတွေ ဒီနေ့ အလုပ်စကြမယ်။ အဲဒီနောက် ဘုရားကျောင်းတွေပေါ့”

သူမသည် သူမ၏ စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီး တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်နေခဲ့၏။ ဖုန်းဆက်သည့် အကြိမ်တိုင်းတွင် သူမက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် “ဟယ်လို” ဟု နှုတ်ဆက်၍ သူ စကားပြောလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်အား စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်ပြီးနောက် စပိန်ဘာသာဖြင့်သာ ပြောဆိုနေခဲ့သည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာပြီးနောက် သူမသည် ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းအတွင်း ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ “သူတို့တွေ ချီကာဂိုကို ပြောင်းသွားကြတာ၊ ရှင် လိပ်စာလိုအပ်သလား”

“ဒါထက် ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်ပြီး...”

“မမေးနဲ့လေ၊ သူတို့တက်တဲ့ ဘုရားကျောင်းက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆိုပါတော့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းပတ် အကုန်က သူတို့တွေ ချီကာဂိုကို ပြောင်းသွားခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ ရှင်ကို လိပ်စာရအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြာတော့ ကြာလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် လိပ်စာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ်လောက် ဒရိတ်အင်ဆွီနေးရဲ့ ချီကာဂိုက ရုံးကို ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

နှစ်ရက်ခန့်ကြာပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာသို့ ထပ်မံ၍ ရောက်ရှိနေခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် ယခင်ကာလများကကဲ့သို့ လေယာဉ်အား ပထမတန်းမှ မစီးခဲ့တော့ပေ။ ကျွန်တော်သည် နံနက် (၇) နာရီမှစ၍ ဒရိုတ်အင်ဆွီနေး အဆောက်အအုံ၏ အပြင်ဘက်တွင် ဝါရှင်တန်နှင့် နယူးယော့ခ် ပြီးလျှင် တတိယမြောက် ရှေ့နေအင်အား အများဆုံးဖြစ်သည့် ဤရုံးအဆောက်အအုံသို့ ရှေ့နေပေါင်း (၁၀၆) ယောက် အလုပ်ဆင်းလာနေစဉ် စောင့်နေခဲ့ရ၏။

(၈) နာရီ (၂၀) မိနစ်တွင် ဟက်တာပယ်လ်မာ ရောက်ရှိလာရာ ကျွန်တော်က ရုံးအဆောက်အအုံအတွင်းသို့ သူ့နောက်မှ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူသည် ငါးဆယ့်တစ်ထပ်မြောက်တွင် စာတ်လှေကားမှ ထွက်လိုက်၏။ ထိုနေရာတွင် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်က မော်ဒီကေးထံ ဖုန်းဆက်၍ ကျွန်တော်၏ တိုးတက်လာသော အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က နာအိုမီ အမျိုးသမီးဂေဟာရှိ မိဂန်ထံ ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ ရုဘီသည် ထိုနေရာတွင်ပင် ရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး လုပ်စရာရှိသည်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်နေ၏။ ဟက်တာပယ်လ်မာသည် နောက်ဆယ်နာရီ ကြာအောင် ဘယ်မျှ သွားစရာ မရှိလေရာ ကျွန်တော်သည် မိဂန်နှင့် နောက်ထပ် အကြာကြီး စကားပြောနေခဲ့သည်။

အထပ်တိုင်းတွင် ပါတနာဝင်များ၏ အမည်စာရင်း ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော် ဒစ်ဟေလီနဲ့ ချိန်းထားပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က စားပွဲကို ဖြတ်သွားစဉ် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်က စားပွဲကို ဖြတ်၍ ခန်းမသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဟက်တာသည် ချိကာဂိုတွင် ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်း ရထား၏။

“ဟယ်လို...ဟက်တာ” ဟု ကျွန်တော်က အထဲဝင်လိုက်စဉ် မှာပင် ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒါနဲ့ ချိကာဂိုက အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ခင်... ခင်ဗျား... ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကျွန်တော်က ဟက်တာ၏ စားပွဲပေါ် ထိုင်လိုက်၏။ “တရားစွဲမယ့် ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေတယ် ဟက်တာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒရိုတ်အင်ဆွီနေးကို တရားစွဲမှာပါ။ အဲဒီကိစ္စကနေ ခင်ဗျား ပုန်းရှောင်နေလို့ မရနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ယုံကြည်မှုရှိနေသံပေါက်အောင် ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် ယုံကြည်မှု ရှိမနေပါချေ။

“ဒါနဲ့ ဘယ်သူက ဒီကိစ္စကို စပြီး တရားစွဲဆိုမှာလဲ”

“လွန်တေးဘာတန်ရဲ့ အဘွားကပေါ့၊ နောက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှာတွေ့ရင် နှင်ထုတ်ခံရတဲ့ အခြားသူတွေကပေါ့”

ဟက်တာသည် ကျွန်တော်အား ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေခဲ့၏။

“ခင်ဗျား လွန်တေးကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား ဟက်တာ၊ သူဟာ လူတိုင်းကို ခင်ဗျား... နှင်ထုတ်ပစ်နေတုန်း ရဲတွေကို အကြောက်အကန် ခံလုပ်ခဲ့တဲ့ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ သားသည် အမေတစ်ယောက်လေ၊ ခင်ဗျား ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသက်မသာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဟာ တရားဝင်နေထိုင်သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား သိနေလို့ပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ဇန်နဝါရီ (၂၇) ရက် နေ့စွဲတပ်ထားတဲ့ စာထဲမှာ ဒါကို ထည့်ရေးခဲ့ပြီး စာကို ပိုင်ထံထည့်တွဲထားခဲ့တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဘရက်ဒန် ချန်စ်က ဒီစာကို ပြန်ပြီး ထုတ်ယူထားလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာရောက်နေတာ အဲဒါကြောင့်ပေါ့ ဟက်တာ... ကျွန်တော် အဲဒီစာရဲ့ မိတ္တူတစ်စောင်လိုချင်တယ်”

“ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ကျွန်တော်မှာ မိတ္တူရှိရမှာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ပါးပါးနပ်နပ်ရှိတဲ့သူ ဖြစ်လို့ပဲ ဟက်တာ၊ ဒရိတ်အင်ဆွီနေးရဲ့ ဖယ်ရှားနှင်ထုတ်ခြင်းဟာ တရားဥပဒေကြောင်းနဲ့ မညီဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ မှတ်ချက်ဟာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား သိတယ်။ ဘရက်ဒန်ချန်စ်ဟာ ဒီစာကို ဖယ်ရှားပစ်လိမ့်မယ်လို့တောင် ခင်ဗျား ခန့်မှန်းမိလောက်ပါတယ်”

ဟက်တာက ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိခဲ့၏။ သူသည် ချီကာဂိုတွင် ပုန်းရှောင်နေခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိခဲ့သည်။ ဖယ်ရှားနှင်ထုတ်ခဲ့သော ကိစ္စသည် မှားယွင်းစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး ယင်းကိုလည်း သူသည် သိနေ၏။ သူသည် ယခင်က တစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်အား ကူညီရန် အားထုတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ “အဆောက်အအုံရဲ့ ရှေ့ဘက် ဆယ့်နှစ် နာရီမှာ ကျွန်တော်နဲ့ လာတွေ့ပါ” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

သူသည် အချိန်ကိုက်ပင် ထိုနေရာတွင် ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ “ကျွန်တော့်မှာ ကလေး လေးယောက် ရှိပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ကာကွယ်ပေးပါဗျာ” ဟု သူက စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ကျွန်တော့်အား ပေးလိုက်စဉ် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ အငှားကားတစ်စီးကို ငှားစီးလိုက်ပြီး စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

မှတ်စုစာရွက်အား ဇန်နဝါရီ (၂၇) ရက် နေ့စွဲရေးထိုးထား၏။ စာက တရားဝင် ငှားရမ်းနေထိုင်သူများသည် တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ တစ်ရာ လစဉ် (၁၅)ရက်နေ့တွင် ဂျွန်နီဟု ခေါ်သော လူတစ်ယောက် အား ပေးချေနေကြကြောင်း ရေးထားပါသည်။ ဂျွန်နီက လက်မှတ်

ထိုး ပေးထားသော ငွေရပြေစာ တစ်စောင်ပင်လျှင် ပါလာ၏။ ပြေစာက ဇန်နဝါရီလ (၁၅) ရက်နေ့တွင် လွန်တေးဘာတန်ထံမှ ဒေါ်လာ တစ်ရာ အိမ်လခကို လက်ခံရရှိပါကြောင်း ဆိုထားပါသည်။ သည့်ထက် ပိုရှင်းစရာ မရှိနိုင်တော့ပေ။ သူတို့သည် တရားဝင် ငှားရမ်းခပေး၍ နေထိုင်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ဖယ်ရှားနှင်ထုတ် ပစ်ခြင်းသည် ဥပဒေကြောင်းနှင့် မညီညွတ်ရာ ကျ၏။

ချီကာဂို အိုဟဲ လေဆိပ်မှာပင် ကျွန်တော်က မှတ်စုစာရွက် နှင့် ငွေရပြေစာကို မော်ဒီကေးထံ ဖက်စ်ဖြင့် ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က ဝါရှင်တန်သို့ နောက်လေယာဉ်တစ်စင်း ဖြင့် ပြန်လာခဲ့၏။ လေဆိပ်မှ အငှားယာဉ်တစ်စီးက ကျွန်တော့်အား (၁၄) လမ်းသို့ ပြန်၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ ရုံးတွင်မူ မော်ဒီကေးနှင့် ဆိုဖီယာတို့သည် ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ ပျော်ရွှင် နေကြဟန် ရှိမနေကြပါချေ။ ရဲမှူး ဂက်စ်ကိုသည် ရုံးခန်းထဲတွင် ရှိနေပြီး ကျွန်တော့်အား စောင့်နေလေသည်။

သူက ကျွန်တော့်အား ရဲကားရှိရာ အပြင်ဘက်သို့ ခေါ်ထုတ် လာစဉ် ဆိုဖီယာသည် ခပ်သွက်သွက် ဖုန်းဆက်၍ ခပ်သွက်သွက် ပြောနေခဲ့၏။ ပထမတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောပြီးနောက်တွင် စပိန်ဘာသာဖြင့် ပြောဆိုနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူမနှင့် မော်ဒီကေး တို့သည် ရဲမှူးဂက်စ်ကိုက ကျွန်တော့်အား ဗဟိုရဲဌာနသို့ အခြား ရာဇဝတ်ကောင် တစ်ယောက်ပမာ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်ကို မတား ဆီးနိုင်ခဲ့ချေ။ ဒရိတ်အင်ဆွီနေးက ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ဖိုင်တွဲ တစ်ခုကို ယူဆောင်သွားခဲ့ပြီး ယင်းမှာ ခိုးမှုဖြစ်သည်ဟု ပြောဆို ခဲ့ပေသည်။

ရဲဌာနချုပ်တွင် ဂက်စ်ကိုက ကျွန်တော်အား ပျောက်ဆုံး သွားသော ခွေးတစ်ကောင်ပမာ ဦးဆောင်၍ ဧါဆောင်လာခဲ့၏။ သူတို့က ကျွန်တော် အိတ်ကပ်ထဲ ပါသမျှကို သိမ်းယူထားလိုက်ကြပြီး ယင်းအတွက် ကျွန်တော်က လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ ဓာတ်ပုံကို ရိုက်ယူ၍ လက်ဗွေရာကို ယူထားလိုက်ကြ၏။ နေရာအနှံ့ ရဲများ ရှိနေသော်လည်း အခြား မျက်နှာဖြူဟူ၍ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပြီး ထိုသူမှာလည်း အမူး လွန်နေပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အချုပ်ခန်းများရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ကြောက်လန့်နေမိသည်။ “ကျွန်တော်... အာမခံ ရနိုင်မလား”ဟု ကျွန်တော်က မေးကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ရှေ့နေက ဒီကိစ္စကို လုပ်နေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်” ဟု ဂက်စ်ကိုက ပြောပါသည်။

အချုပ်ခန်းတံခါးသည် ကျွန်တော်၏ နောက်ဘက်တွင် ပိတ် သွား၏။ အချုပ်ခန်းထဲ၌ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အကျဉ်းသား ငါးယောက် ရှိနေပြီး အားလုံး လူမည်းများဖြစ်ကြသည်။ အားလုံးပင် ကျွန်တော် ထက် အများကြီး ငယ်ရွယ်ကြ၏။ ကျွန်တော်က ကြမ်းပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အချုပ်ခန်းတွင် ကျွန်တော်သည် မူးနေသော လူဖြူငါးအား မြင်နေရပြီး သူက အော်ဟစ် ပြောဆိုနေသည်ကို ကြားနေရ၏။ လူမည်းလူထွားကြီးနှစ်ယောက်က သူ့အား အချုပ်ခန်း ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထားလိုက်ကြသည်။ သူတို့က သူ၏ခေါင်းကို ထိုးကြိတ်နေကြ၏။ အချိန်များ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ အချုပ်ခန်းထဲမှ ငယ်ရွယ်သေးသော အကျဉ်းသားများအနက်မှ

အခန်း (၁၁)

မိဂန်

သောကြာနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ မော်ဒီကေးသည် ကျွန်တော်အား အာမခံဖြင့် ထုတ်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် သားသားနားနားရှိသော လူဖြူတစ်ယောက် အဖို့ ထောင်ထဲတွင် သီတင်းပတ်အကုန် ကျော်လွန်လျှင် အလွန် ဆိုးဝါးသော ကိစ္စအချို့ ဖြစ်ပျက်သွားနိုင်လေသည်။

ရဲဌာနချုပ်သို့ ရဲကားဖြင့်သွားနေစဉ် ကျွန်တော်သည် မာတင်လူသာကင်းကဲ့သို့ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ကာလအတန်ကြာ နေခဲ့ရသော နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်း ကြိုးစား၍ တွေး ကြည့်နေမိ၏။ သို့သော် ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်တော် မိဘများ အကြောင်း တွေးလိုက်မိပါသည်။ အကျဉ်းထောင်ထဲရောက်နေသော သူတို့၏သားသည် သူတို့လောက၏ နီဂုံး အဆုံးသတ် ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေများကလည်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်ဟု တွေးနေလောက်ပေပြီ။ ကလဲရာသည် အထူးသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အမျိုးသားအသစ်တစ်ယောက် ရရှိနေစဉ်တွင် မည်ကဲ့သို့တွေးထင်မည်ကို ကျွန်တော် မပြောတတ်ချေ။

အချုပ်ခန်းတံခါးသည် ကျွန်တော်၏ နောက်ဘက်တွင် ပိတ်သွား၏။

တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ထံ လျှောက်လာ၏။ ဤသည်ပင် နိဂုံးအဆုံးသတ်ဖြစ်ပေသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ဂျာကင်ပဲ” ဟု သူက ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသဖြင့် သူ၏ ခြေထောက်ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဂျာကင်အင်္ကျီအား တို့လိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က တကယ်ဆိုလိုသံ ပေါက်အောင် ကြိုးစားရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

သူသည် ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ် အရွယ်လောက် ရှိ၏။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် ပိန်သည်။ သူသည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လမ်းများပေါ်တွင်သာ ကျင်လည်ခဲ့ရသော လူဆိုးဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်၏။ “ဒီလို ဂျာကင်မျိုး ကျုပ် ဝတ်နိုင်ခဲ့တာ ပေါ့” ဟု သူက ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်ကန်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် မင်းဟာ အောက်တန်းစားလမ်းပေါ်က လူဆိုးဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်မ ဖြစ်သင့်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က တွေးလိုက်မိ၏။ “မင်း ဂျာကင်ကို ခဏငှားဝတ်ချင်လို့လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ပြန်တိုက်ခိုက်မည် မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ တိုက်ခဲ့ပါကလည်း အခြားလေးယောက်က ပထမလူအား ဝိုင်းကကြပေလိမ့်မည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ငှားဝတ်ချင်သလားလို့ ငါပြောလိုက်တာပါ”

ခေါင်းအား အကန်ခံလိုက်ရရာ ကျွန်တော်သည် လန်ပြီး အော်လိုက်မိ၏။

“ကျုပ်ရဲ့ အပေါင်းအသင်းက ဒီလို ဂျာကင်ကို ဝတ်နိုင်ခဲ့ တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ” ဟု အခြားလေးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက် က ပြောလိုက်ပါသည်။ “လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာ ကောင်းလိမ့် မယ်”

ကျွန်တော်က ဂျာကင်အင်္ကျီကို ခပ်သွက်သွက် ချွတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား ကန်ကျောက်ခဲ့သော လူဆိုးဂိုဏ်းသားအား ကမ်း ပေးလိုက်၏။

“ဒါဟာ လက်ဆောင်ပေးတာလား” ဟု သူက ဂျာကင်ကို ယူလိုက်ရင်း ပြောပါသည်။

“မင်း ယူဆချင်သလို ယူဆပေါ့”

သူက ကျွန်တော့်ခေါင်းအား ခပ်ပြင်းပြင်း ကန်ထည့်လိုက် ပြန်၏။ “လက်ဆောင်ပေးတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုယ့်လူ”

ကျွန်တော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကွေး၍ ထိုင်နေလိုက်၏။ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာသည် နာကျင်နေသည်။ ကြမ်းပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း အေးလာ၏။ ကျွန်တော် ရေအိမ်ကို အသုံးပြုလိုပါက ဘာဖြစ်လာဦးမည်နည်း။

“ဖိနပ်က အကောင်းစားပါလား” ဟု ကျွန်တော့်အထက်မှ မိုး၍ အသံတစ်သံက ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်က သူ့အား ဖိနပ် ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ မော်ဒီကေးသည် ညခုနစ်နာရီတွင် ကျွန်တော့် အား အာမခံဖြင့် ထုတ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အတွက် အာမခံကြေးမှာ ဒေါ်လာတစ်သောင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့မှ ကျွန်တော့်၏ အပေါင်းအသင်းများက ကျွန်တော် အချုပ်ခံရသည့်အကြောင်းကို သတင်းစာများကို ပြောပြ ခဲ့ကြ၏။ “ရှေ့နေ အာမခံရသွားပြီ၊ ခိုးမှုလော...” ဟု နောက် တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော် ဒရိတ်အင် ဆွီနေ့တွင် ဦးစွာအလုပ်ဝင်စဉ်က ကျွန်တော်၏ ဓာတ်ပုံကို သူတို့ ရိုက်ကူးထားခဲ့ကြပြီး ဓာတ်ပုံသည် ထိုနေရာမှာ ရှိနေဆဲလည်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ဘဝ ပျက်သွားစေရန် အားထုတ်နေကြပေပြီ။ ရက်ဖတာနှင့် အာသာဂျက်ကော့စ်တို့က ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ အသုံးပြုနေသည့် အချိန်နာရီအားလုံးအတွက် မည်သည့်အမှုသည်က ကျခံ၍ ပေးချေနေသနည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်နေမိ၏။ အမှုသည် တစ်ယောက်ကတော့ ပေးနေသည်မှာ သေချာသည်။ ရှေ့နေများ၏အချိန်များအတွက် နာရီတိုင်းအား အမှုသည်တစ်ဦးက ပေးချေခဲ့ရ၏။ ငွေပေးချေနေသူသည် ရေးဗားအုတ်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်နိုင် လောက်ပေသည်။

ကျွန်တော်က အလုပ်လုပ်ရန် (၁၄) လမ်း ရုံးသို့ ဝင်လိုက်၏။ ရူဘီသည် တံခါးရှေ့ဘက်တွင် အိပ်ပျော်နေပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်နေတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။ သူမက ပြန်မဖြေခွဲပေ။ သူမသည် ဆာလောင်နေ၏။ ကျွန်တော်က တံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကော်ဖီဖျော်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘီစကွတ်မုန့်ကို သွားရှာလိုက်ပါသည်။

တယ်လီဖုန်း မြည်လာ၏။ ဖုန်းဆက်သူမှာ မိဂန်ဖြစ်သည်။ ရူဘီသည် နာအိုမီမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား မူးယစ်ဆေးပြန်သုံးနေသလား” ဟု ကျွန်တော်က ရူဘီအား မေးလိုက်ပါသည်။

သူမက ကျွန်တော့်အား မကြည့်ပေ။ “ဟင့်အင်း...” ဟု သူမက ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား သုံးနေပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မလိမ်နဲ့ ရှုဘိ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ရှေ့နေ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားကို တာရင့်စံနဲ့ တွေ့ခွင့်ရအောင် ကူညီမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို လိမ်ပြောနေရင် ကျွန်တော် မကူညီနိုင်ဘူး၊ အခု ခင်ဗျား နာအိုမိကို ပြန်သွားမှာလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားမယ်”

“အိုကေ” သူမက စတုတ္ထမြောက် ဘီစကွတ်မုန့်ကို ယူစား လိုက်ပါသည်။

နာအိုမိသို့ ပြန်လာရာ လမ်းတွင် သူမက “ရှင် အချုပ် ခံရတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

“လမ်းပေါ်မှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ကြားရတတ်တယ်”

ကျွန်တော့်တို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါတွင် မိဂန်က ရှုဘီ အား အမျိုးသမီး အုပ်စုအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အား ကော်ဖီသောက်ရန်အတွက် ဆက်နေရန် ပြောခဲ့၏။ သူမက ဝါရှင်တန်ပို့စံသတင်းစာအား ကျွန်တော့်ကို ပစ်ပေးလိုက် ပါသည်။ “ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကြိုလိုက်ရတဲ့ ညပေါ့၊ ဟုတ်...” ဟု သူမက အပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်၏ ဓာတ်ပုံ ထပ်ပါလာပါသည်။” “သိပ်မဆိုး လှပါဘူး။”

“ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု သူမက ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို ညွှန်ပြရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် နေတဲ့ အချုပ်ခန်းထဲက ငနဲတစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကို လိုချင်နေတယ်၊ သူက ဖိနပ်ကို ယူလိုက်တယ်” သူမက ကျွန်တော်၏ဖိနပ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ နိကေး ရူးဖိနပ် အဟောင်းဖြစ်သည်။ “ဒီဟာတွေလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖိနပ်ဟောင်းတွေပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ရှင်...အဲဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့သလဲ”

“နှစ်နာရီလောက်ပါ၊ အဲဒီနောက် အခုဆိုရှင် ကျွန်တော်ဟာ လူသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

သူမက ပြုံးလိုက်ပြန်၏။ အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများနှင့် တစ်စက္ကန့်မျှ ညီသွားခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်က “သူ့ရဲ့ လက်ပေါ်မှာ လက်ထပ်လက်စွပ် မရှိဘူး” ဟု တွေးလိုက်မိ၏။ သူမသည် အရပ် မြင့်ပြီး နည်းနည်း ပိန်လွန်းလှသည်။ သူမ၏ဆံပင်သည် အနီရောင် ရင့်ရင့်၊ တိုတိုဖြစ်ပြီး ကောင်းစွာ ဆံပင်ကို ညှပ်ထား၏။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် အညိုရောင်ဖျော့ဖျော့၊ မျက်ဝန်း ကျယ်ကျယ်၊ ဝန်းဝိုင်းနေပြီး ကြည့်ရသည်မှာ နှစ်သက်စရာကောင်း၏။ သူမသည် အလွန်ဆွဲဆောင်မှု ရှိလေရာ ယခင်က ကျွန်တော် သတိမပြုခဲ့မိ သည်ကို အံ့ဩနေမိပေသည်။

ကျွန်တော်က သူမအား ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ပြောပြ လိုက်၏။ သူမကလည်း သူမ၏အကြောင်းကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့ပါသည်။ သူမ၏ ဖခင်သည် မေရီလင်းရှိ ဘုရားကျောင်း တွင် အလုပ်လုပ်၏။ သူသည် ဘေ့စ်ဘော့ကို နှစ်သက်ပြီး ဝါရှင်တန်

ကို ချစ်ခင်တွယ်တာ၏။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာပင် မိဂန်သည် ဆင်းရဲသားများအတွက် အလုပ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ အလုပ်တော့ အလုပ်ပင်။ သို့သော် သူမ သဘောကျသော အလုပ် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်က သူမအား မစွတာ၏ ဇာတ်လမ်းနှင့် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ များအတွက် အလုပ် စတင်ခဲ့ပုံတို့ကို ပြောပြလိုက်၏။ သူမသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားနေခဲ့ပြီး မေးခွန်းအမြောက်အမြား ထုတ်ခဲ့သည်။ သူမက ကျွန်တော့်အား နောက်ပိုင်းတွင် နေ့လည်စာ လာစားရန် ပြောခဲ့၏။ အကယ်၍ နေသာပါက ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်၍ စားနိုင်ကြပေသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအစီအစဉ်ကို သဘောကျ သွား၏။ ယင်းကိစ္စသည် စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကောင်းလှသည်ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပါသည်။ အချစ်အား မည်သည့်နေရာတွင် မဆို ရှာ၍ တွေ့နိုင်ပေသည်။ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ အမျိုးသမီးများ နေရာ ဂေဟာတစ်ခုမှာပင် ရှာ၍တွေ့နိုင်လေသည်တကား။

အခန်း (၁၂)

ဝါရှင်တန်ပိုင်သတင်းစာ

ဖိုင်တွဲမှာ ထူထဲလှ၏။ ရက်ဖတာသည် အတော်ပင် ကြီးစား၍ လုပ်ထားခဲ့ပေသည်။ ယင်းဖိုင်မှာ ကျွန်တော့်အား ဒရိုက်အင်ဆွီနေ့၏ ရှေ့နေများအသင်းသို့ ကန့်ကွက်တင်ပြထားသော ဖိုင်ဖြစ်၏။ ဝါကျ တစ်ကြောင်းတွင်မူ ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ဖိုင်တစ်ခုကို ခိုးယူခဲ့၏။ သို့ဖြင့် ယခုပင် ကျွန်တော်၏ ရှေ့နေလိုင်စင် ဆုံးရှုံးထိုက်ကြောင်း ရေးသားထားပါသည်။

သို့သော် ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားစရာပင် ဖြစ်၏။ ဒရိုက် အင်ဆွီနေ့သည် သွေးဆာနေပေပြီ။ ထိုသွေးမှာ ကျွန်တော့်သွေး ဖြစ်သည်။ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ် ဥပဒေကျောင်း စတင်ခဲ့စဉ်ကတည်းကပင် ကျန်အခြား မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ စဉ်းစားမကြည့်ခဲ့ဖူးချေ။ ရှေ့နေလိုင်စင် မရှိဘဲ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။

သို့သော် ဒရိုက်အင်ဆွီနေ့အနေနှင့် ယခုတိုင် မသိသေးသော အရာတစ်ခုရှိနေပါသည်။ မနက်ဖြန်နံနက် ကိုးနာရီတွင် မော်ဒီကေး နှင့် ကျွန်တော်တို့က ဘာတန်မိသားစု သေဆုံးရမှုအတွက် သူတို့အား

ဒေါ်လာ လေးသန်း လျော်ကြေးပေးရန် တရားစွဲဆိုတော့မည်ဖြစ်
လေသည်။

ကျွန်တော်က မော်ဒီကေး၏ ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်လိုက်၏။
“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

သူက ပြုံးပြလိုက်၏။ “သူတို့ လုပ်ခဲ့သလိုပဲပေါ့။ ဝါရှင်တန်
ပိုင်သတင်းစာကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ကောလိပ်မှာ
တုန်းက တင်ကလော့ဆင်နဲ့အတူ တက်ခဲ့တာပါ။ သူက သူတို့ရဲ့
အတော်ဆုံး သတင်းစာဆရာတွေထဲက တစ်ယောက်ပေါ့။”

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့က တင်ကလော့ဆင်
အား ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့ကို တရားစွဲဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြ
လိုက်ကြ၏။ ဘာတန်တို့၏ အဖြစ်အပျက်သည် ချီတက်ဆန္ဒပြခဲ့
ခြင်းနှင့် ကျွန်တော် တစ်ညတာ အချုပ်ခံခဲ့ရခြင်းတို့၏ အကျိုးဆက်
အဖြစ် အတော် လူသိများနေခဲ့ပြီဖြစ်ရာ သတင်းစာတွင် ပါလာပါက
ပို၍ပင် လူသိများလာပေမည်။ သူက ကျွန်တော်တို့အား မေးခွန်း
အမြောက်အမြား မေးမြန်းခဲ့ရာ ကျွန်တော်ကလည်း ပျော်ပျော်ကြီး
ဖြေကြားခဲ့လေသည်။ ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့သည် သတင်းစာများသို့
အရင်ဆုံးသွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

သတင်းသည် နောက်တစ်နေ့တွင် သတင်းစာ၌ ပါလာခဲ့
သည်။ ဒရိတ်အင်ဆွီနေ့ကဲ့သို့ သမ္မာရင်နေပြီ ဖြစ်သော ဥပဒေ
အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုအဖို့ ဤသည်မှာ လောကတွင် အဆိုး
ဝါးဆုံး ဖြစ်လေသည်။ အာသာဂျက်ကော့ဗ်၏ ဓာတ်ပုံသည် ဒီဗွန်
ဟာဒီ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ကပ်လျက် ပါလာခဲ့၏။ ထိုအတူ ချီတက်ရာမှ
ရိုက်ကူးခဲ့သော လွန်တေးဘာတန်၏ ဓာတ်ပုံများလည်း ပါလာသည်။
သတင်းစာတစ်လမ်းကို ဖတ်မကြည့်စေကာမူ ဓာတ်ပုံများက အဖြစ်

Washington Post

SUIT AGAINST

DeVon Hardy

Arthur Jacobs

WASHINGTON
POST
FEBRUARY 11, 1983
PAGE 1

သတင်းသည် နောက်တစ်နေ့တွင် သတင်းစာ၌ ပါလာခဲ့သည်။

အပျက်ကို အပြည့်အစုံ ပြောပြနေခဲ့ကြ၏။ ဒရိတ်အင်ဆွီနေး၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် ဤသနားစရာ လူများသည် သေဆုံးခဲ့ကြရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒရိတ်အင်ဆွီနေးအတွက် ပို၍ပင် ဆိုးဝါးသွားခဲ့၏။ စာပို့တိုက်ဌာနသည် သတင်းစာများတွင် ပါလာသော ဤသတင်းများကို မနစ်သက်လေရာ သူတို့က ရေးဗားအုတ်ကုမ္ပဏီအား သူတို့၏ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီအဖြစ် မလိုလားခဲ့တော့ပေ။ ထိုအဖြစ်က ရေးဗားအုတ်အား လက်ချည်း ကျန်ခဲ့စေ၏။ ရေးဗားအုတ်က ဝါရှင်တန်ပို့စ် သတင်းစာအား နှင်ထုတ်ခြင်းသည် တရားဥပဒေနှင့် မညီညွတ်သည်ကို သူတို့ မသိပါကြောင်း ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ရေးဗားအုတ်ကုမ္ပဏီအနေနှင့် လုပ်ငန်းများ ဆုံးရှုံးရမှုအတွက် ဒရိတ်အင်ဆွီနေးအား ဒေါ်လာ တစ်သန်း လျော်ကြေးရလိုမှုဖြင့် တရားစွဲဆိုမှု ဖြစ်လာနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်လာ၏။

အာသာဂျက်ကော့စ်က လောစင်တာ ဥပဒေအကျိုးဆောင် ရုံးရှိ မော်ဒီကေးထံ ဖုန်းဆက်ခဲ့၏။ သူသည် တရားစွဲဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မော်ဒီကေးနှင့် ဒရိတ်အင်ဆွီနေးရုံးခန်းတွင် တွေ့ဆုံ စကားပြောလိုနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့်မူ မတွေ့လို မပြောလိုပေ။ မော်ဒီကေးက ကျွန်တော့်အား ပြီးပြလိုက်၏။ “ဒါဟာ တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးတာ ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟု သူက ပြောပါသည်။

“ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်၏ အနာဂတ်သည် မော်ဒီကေး၏ အာသာဂျက် ကော့စ်နှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုသည့်အပေါ် တည်မှီနေပေသည်။ ထိုညက ကျွန်တော် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ရှိနေခဲ့၏။ မော်ဒီကေးကမူ သူ့ကိုယ် သူ အားရကျေနပ်နေပေသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူက အာသာဂျက် ကော့စ်သည် အသက်ရှစ်ဆယ်နီးပါး ရှိနေပြီဆိုသည်ကို မယုံကြည် နိုင်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့၏။

အဘိုးကြီးက မော်ဒီကေးအား တွေ့လျှင် တွေ့ချင်းပင် ဘရက်ဒန်ချန်စ် မရှိတော့ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ သူသည် ဒရိတ် အင်ဆွီနေးမှ မိမိသဘောအလျောက် အလုပ်ထွက်သွားခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူတို့က သူ့အား အလုပ်မှ ထုတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ရှင်းလင်း ဖယ်ရှားခံရသော ဤလူများသည် တရားဝင် နေထိုင်သူများ ဖြစ်ကြောင်း သိသူ တစ်ယောက်တည်းသော သူမှာ ချန်စ်ဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

မော်ဒီကေးက အာသာဂျက်ကော့စ်အား ဖိုင်မှ ပျောက်ဆုံးနေသော မှတ်စုစာရွက်နှင့် လစာငွေဖြတ်ပိုင်းတို့ကို ပြသလိုက်၏။ ရက်ဖတာသည်လည်း အခြားရှေ့နေအချို့နှင့်အတူ အစည်းအဝေးတွင် ရှိနေပြီး အတော်ကြာအောင် မည်သူကမျှ စကားတစ်ခွန်း မဟာခဲ့ကြချေ။

ထို့နောက်တွင် အာသာဂျက်ကော့စ်က အကြံပြုခဲ့၏။ သူက ကျွန်တော်တို့နှင့် တရားသူကြီး တစ်ဦးကိုပါ တွေ့ဆုံလိုကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် တရားသူကြီးနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့သည် ဘာတန်မိသားစု၏ တရားစွဲဆိုမှု၊ ဖိုင်ခိုးယူမှုဖြင့် စွဲဆိုထားမှု၊ ထို့ပြင် ရှေ့နေများအသင်းသို့ ကန့်ကွက်တိုင်ကြားထားခြင်း စသည့် ကိစ္စအားလုံးအား တစ်ရက်တည်းဖြင့် ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြပေမည်။

တရားသူကြီးမှာ တရားသူကြီး ဒီအိုရိုယိုဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် တရားမျှတမှုရှိသော တရားသူကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မော်ဒီကေးက သိထား၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ” ဟု မော်ဒီကေးက ကျွန်တော်အား မေးပါသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ လုပ်တာကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် တရားသူကြီး ဒီအိုရိုယိုဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အချိန်ညှိလိုက်မယ်”

အခန်း (၁၃)

ဘာတန်

ကျွန်တော်တို့သည် တရားသူကြီး ဒီအိုရိုယို၏ ရုံးခန်းအတွင်း တွင် ရောက်ရှိနေကြ၏။ သို့သော် ဤသည်မှာ တရားစီရင်ရာ ရုံး မဟုတ်ပေ။ ရေးဗားအုတ်ကုမ္ပဏီမှ ရှေ့နေနှစ်ယောက် ရောက်နေ ပါသည်။ ဒရိုက်အင်ဆွီနေးမှ အာသာဂျက်ကော့စ်၊ ရက်ဖတာ၊ နာသန်၊ မယ်လ်မတ်နှင့် ဘာရီနာဇီတို့ ပါကြ၏။ မယ်လ်မတ်နှင့် နာဇီတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ပါလာကြသနည်း။ သူတို့သည် ဒရိုက်အင်ဆွီနေးအတွက် ပြောဆိုကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့နောက် တွင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားခဲ့၏။ မယ်လ်မတ်နှင့် နာဇီ တို့သည် ထိုအင်္ဂါနေ့က မစွတာနှင့်အတူ ရှိခဲ့ကြပြီးနောက် အလုပ် ပြန်ဆင်းနေခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့ကြပေ။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် ဤသို့ မဖြစ်ခဲ့ပါသလဲ။

တရားသူကြီး ဒီအိုရိုယိုက ဝတ်မောနင်းဟု နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်ပြီးနောက် မော်ဒီကေးအား ဘာတန်မိသားစုအမှုတွင် ဒရိုက် အင်ဆွီနေးအပေါ် စောဒကတက်ခွင့် ငါးမိနစ်အချိန်ပေးခဲ့ပါသည်။ မော်ဒီကေးသည် နှစ်မိနစ်လောက်သာ အချိန် လိုအပ်၏။ သူက ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာပင် ဒရိုက်အင်ဆွီနေး၏ တရားဥပဒေနှင့်

မညီသော နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားခဲ့ခြင်းသည် လွန်တေးဘာတန်နှင့် သူမ၏ ကလေးများအား သေရွာသို့ ပို့ခဲ့ရာ ရောက်ကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောပြခဲ့၏။

အာသာဂျက်ကော့ဗ်က ဒရိုတ်အင်ဆွီနေ့ ကိုယ်စား တင်ပြ ခဲ့သည်။ လွန်တေးဘာတန်နှင့် သူမ၏ ကလေးများကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် မော်ဒီကေးနှင့် သဘောကွဲလွဲခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် သူက ဤသည်မှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် သူမ၏ အပြစ်လည်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့၏။

“သူမအဖို့ သွားစရာနေရာတွေ ရှိနေပါတယ်” ဟု အာသာက ပြောခဲ့ပါသည်။ “ဖွင့်ထားတဲ့ဂေဟာတွေ ရှိပါတယ်။ သူဟာ အဲဒီ အရင်ညက ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ အခြားလူအမြောက်အမြား နဲ့ အတူနေခဲ့တာပါ။ သူက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားခဲ့တာလဲ။ သူ့ရဲ့ အဘွားမှာလဲ နေ့သ်အိမ်ရပ်ကွက်မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှိပါတယ်။ ဒီမို့ခင်ဖြစ်သူဟာ သူ့ရဲ့ မိသားစုကလေးကို ပိုပြီး ကာကွယ် စောင့်ရှောက်နိုင်အောင် ဘာကြောင့် မလုပ်ခဲ့တာလဲ”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ လမ်းပေါ်မှာ လုံးဝရောက်နေတာလဲ” ဟု ဒီအိုရီယိုက မေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ပြုံးမိမတတ်ဖြစ်သွား ခဲ့ရ၏။

အာသာက ခပ်အေးအေးပင် ရှိနေ၏။ “နှင်ထုတ်ဖယ်ရှား တာဟာ မှားယွင်းဆောင်ရွက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု သူက ပြော လိုက်သည်။ “ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့က မစ္စတာ ဂရင်းနဲ့ ငြင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နှင်ထုတ်ခဲ့ပြီးနောက် ဖြစ်ပျက် ခဲ့တာတွေဟာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မိခင်ဖြစ်သူရဲ့အမှား ဖြစ်တယ်လို့ ပြောနေတာပါ”

“သူ့ရဲ့ အပြစ်က ဘယ်လောက်တောင် များသလဲ” ဟု တရားသူကြီး ဒီအိုရီယိုက မေးလိုက်၏။

“အနည်းဆုံး တစ်ဝက်လောက် ပါပါတယ်”

“သိပ်များလွန်းတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ လက်မခံပါဘူး။ တရားသူကြီး ဒီအိုရီယို ခင်ဗျား”

“မစ္စတာဂရင်းကရော...”

မော်ဒီကေးက အာသာအား ပထမနှစ် ဥပဒေကျောင်းသား ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပမာ မယုံကြည်နိုင်စွာ ခေါင်းကို ခါရမ်းရင်း ထရပ်လိုက်၏။ “ဒီလူတွေမှာ နေစရာ ဘယ်နေရာမှ မရှိပါဘူး မစ္စတာဂျက်ကော့ဗ်။ သူတို့ကို အိုးမဲ့အိမ်မဲ့တွေလို့ ခေါ်ကြ တာကလဲ ဒါကြောင့်ပဲ။ ခင်ဗျားက ဒီမိသားစုကို လမ်းပေါ်ကို ပို့လိုက်တာပါ။ ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ နောက်ပြီး သူတို့ သေခဲ့ကြတဲ့နေရာကလဲ ဒီနေရာမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာရော ဒီအတိုင်း ခင်ဗျား ပြောမှာလား။ တရားရုံးမှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး မစ္စတာဂျက်ကော့ဗ်ရော... သူ့ရဲ့မိသားစု သေဆုံးရတာဟာ မိခင်လုပ်သူရဲ့ အပြစ်သာ ဖြစ်ပါ တယ်လို့ ပြောပေတော့ပေါ့ဗျား”

အာသာနှင့် ကျန်ဒရိုတ်အင်ဆွီနေ့ ရှေ့နေများသည် လူမည်း များ အပြည့်ရှိနေသည့် တရားရုံးတွင် ဘာတန်မိသားစု သေဆုံး ရခြင်းသည် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် လွန်တေးဘာတန်၏ အပြစ် ဖြစ်သည်ဟု ပြောရမည့်အရေး တွေး၍ အလန့်ကြီး လန့်နေကြသည့် အသွင်ကို ဆောင်နေကြ၏။

"ဒီလူတွေမှာ နေရာ ဘယ်နေရာမှ မရှိပါဘူး မစ္စတာဂျက်ကော့ဗ်"

“ဒရိုက်အင်ဆွီနေး ဥပဒေအကျိုးဆောင် ကုမ္ပဏီဟာ တရား ဥပဒေနဲ့ မညီညွတ်တဲ့ နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားခဲ့မှုမှာ အပြစ်ရှိပါတယ်” ဟု တရားသူကြီး ဒီအိုရီယိုက ပြောလိုက်၏။ “ဒါကတော့ ရှင်းနေ ပါတယ်၊ တရားရုံးမှာ ကလေးတွေရဲ့ အမေကို အပြစ်ပုံချဖို့ ကျွန်တော် အကြံပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

မော်ဒီကေးနှင့် အာသာတို့ ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ သည် ဘာတန်၏ အမှုတွင် တရားရုံးမတက်ရဘဲ အနိုင်ရသွားခဲ့သည်။ ယခုအခါ ဒရိုက်အင်ဆွီနေးက မည်ရွှေ့မည်မျှ ပေးလျှာရမည်ကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြရပေမည်။ ရက်ဖတာက ထရပ်လိုက်၏။ သူက တရားစွဲဆိုရာတွင် သေဆုံးသွားသော ကလေးများအတွက် များသော အားဖြင့် ငွေမည်မျှ ရလေ့ရှိကြောင်း ပြောခဲ့၏။ သူက အမေရိကန် တစ်နံတစ်လျားမှ ဤကဲ့သို့သော အမှုအမြောက်အမြားကို ဖတ်ကြား ပြခဲ့ပါသည်။ သူက ကလေး တစ်ယောက်စီအတွက် ဒေါ်လာ ငါးသောင်းပေးရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့၏။ သူသည် ငြီးငွေ့လာနေပေပြီ။ သူက လွန်တေးဘာတန်သည် သေဆုံးသွားခဲ့ရာ အလုပ်မဆင်းနိုင် တော့သောကြောင့် သူမ ဆုံးရှုံးသွားသော ငွေပမာဏနှင့် ပတ်သက်၍ စတင်ဆွေးနွေးလိုက်၏။ ထိုငွေအား သေဆုံးသွားသည့် ကလေးများ အတွက် များသောအားဖြင့် ရလေ့ရှိသော ငွေကို ပေါင်းထည့် ပေး ထား၏။ စုစုပေါင်း သူက ဒေါ်လာ ခုနစ်သိန်းခုနစ်သောင်း ပေး မည်ဟု ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။

“ဒါက ခင်ဗျား နောက်ဆုံး ကမ်းလှမ်းတာလား မစ္စတာ ရက်ဖတာ” ဟု တရားသူကြီး ဒီအိုရီယိုက မေးလိုက်၏။ သူက မဟုတ်ပါစေနဲ့ မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ အသွင်ရှိနေပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား” ဟု ရက်ဖတာက ပြောလိုက်၏။

“မစ္စတာဂရင်း ပြောပါ”

မော်ဒီကေးက ထရပ်လိုက်ပြန်၏။ “သူတို့ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်တော်တို့ လက်မခံပါဘူး တရားသူကြီး ဒီအိုရီယိုခင်ဗျား၊ ကလေးတစ်ဦးစီရဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလို ပြောတာဟာ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိပါဘူး၊ ဒီအမူဟာ တရားရုံးကို ရောက်ပြီး ဝါရှင်တန်မြို့ လူထုက ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ရနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဒါဟာလဲ မစ္စတာရက်ဖတာ ကမ်းလှမ်းတာထက် အများကြီးများမှာပါ၊ ဒီကလေးတွေဟာ တကယ်ပဲ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ လူမည်းကလေးတွေပါ၊ မစ္စတာရက်ဖတာ... ခင်ဗျားမှာ ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းမှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ သားတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ သူ့အတွက် ဒေါ်လာ ငါးသောင်းကို ခင်ဗျား ယူမှာလား”

ရက်ဖတာက ငုံ့ကြည်နေခဲ့ပြီး ပြန်မပြောခဲ့ချေ။

“ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်က တရားရုံးကို တက်နိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး... လွန်တေးဘာတန်ရဲ့ ကလေးလေးတွေအတွက် တစ်ယောက်စီကို ဒေါ်လာ တစ်သန်းရအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါဟာ ဗာဂျီးနီးယား၊ ဒါမှမဟုတ် မေရီလင်းမှာ ရှိတဲ့ တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးရတဲ့ ကျောင်းမှာတက်နေတဲ့ ဘယ်ကလေးနဲ့မဆို အတူတူပါပဲ”

ခုခံပြောဆိုနေရသောအဖွဲ့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သူတို့အားလုံးတွင် ဗာဂျီးနီးယားနှင့် မေရီလင်းရှိ တန်ဖိုးကြီးသော ကျောင်းများတွင် သားသမီးများ ရှိနေခဲ့ကြပါသည်။ ထို့နောက်တွင် မော်ဒီကေးက သူ ကက်ပီတိုဟီးလ် ဆန္ဒပြပွဲတွင် ပြောခဲ့သကဲ့သို့ လွန်တေးဘာတန်နှင့် သူမ၏ မိသားစုတို့ နောက်ဆုံး နေထိုင်ခဲ့ရသော ကာလများ၏ အကြောင်းကို ပြောဟောလိုက်၏။

သူသည် မွေးရာပါ အပြောကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူ့တွင် ပြောစရာ ဇာတ်လမ်းကောင်းကလည်း ရှိနေပေသည်။ သူ၏ အသံသည် ဒေါသဖြင့် တက်သွားလိုက်၊ ကျသွားလိုက် ရှိနေ၏။ အဆုံးတွင် သူက ဒရိတ်အင်ဆွီနေ၏ ရှေ့နေများကို လက်ညှိုးထိုး၍ သူတို့အား ဦးတည်ပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဟိုကုန်လှောင်ရုံထဲက ဒီလူတွေပေါ့” သူက အော်ပြောလိုက်၏။ “သူတို့တွေဟာ ကျူးကျော် နေသူတစ်စု ဖြစ်ပါတယ်၊ သူတို့ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်”

သူက ဒေါ်လာလေးသန်း တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။ သူ ပြော၍ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏။ တရားသူကြီး ဒီအိုရီယိုက မှတ်စုအချို့ ရေးမှတ်ထားလိုက်ပါသည်။ နောက်ကိစ္စတစ်ခုမှာ ဖိုင်တွဲကိစ္စ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းရန် ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားမှာ ဖိုင်တွဲရှိသလား” ဟု တရားသူကြီး ဒီအိုရီယိုက ကျွန်တော့်အား မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီဖိုင် ကျွန်တော့်ကို ပေးမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

မော်ဒီကေးက တရားသူကြီး ဒီအိုရီယိုအား ဖိုင်တွဲကို ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုင်၍ တရားသူကြီးက ဖိုင်ကို ဖတ်ကြည့်နေစဉ် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြ၏။ သူက ဖတ်၍ ပြီးသွားသောအခါ “ဖိုင်တွဲကို ပြန်ပေးပြီးပါပြီ မစ္စတာဂျက်ကော့စ်၊ ဒီဖိုင် ခိုးမှုနဲ့ ရာဇဝတ်ကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုထားတာ ရှိပါတယ်၊ အခု ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်ပါသလဲ” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

“တကယ်လို့ ဘာတန် အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သဘောတူမှု ရနိုင်ရင် ဖိုင်ခိုးယူမှုနဲ့ မစ္စတာဘရော့ခ်ကို ရာဇဝတ်ကြောင်းအရ စွဲဆိုထားတာကို ကျွန်တော်တို့ ရုပ်သိမ်းပေးပါမယ်”

“မစ္စတာဘရော့ခ်ကရော... ဒါဟာ ခင်ဗျားအဖို့ လက်ခံနိုင်လောက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...လက်ခံနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“နောက်တစ်ခု၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှေ့နေများ အသင်းကို ဒရိုက်အင်ဆွီဇေးက မစ္စတာဘရော့ခ်ကို ကန့်ကွက်ထားတာ ရှိနေပါတယ်။ မစ္စတာဂျက်ကော့စ် သဘောကရော...”

အာသာက ထရပ်လိုက်ပြန်၏။ ရှေ့နေတစ်ယောက်အဖို့ သူ၏ ကုမ္ပဏီမှ ဖိုင်တစ်ခုကို ခိုးယူခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း အကြောင်းပြ၍ ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ သူသည် ယင်းသို့ ပြောဆိုရသည်ကို အားရကျေနပ်နေဟန် မရှိပေရာ သူသည် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သိပ်ကြာကြာ မပြောခဲ့ချေ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် သူတို့အား ထိခိုက်နစ်နာသွားစေခဲ့၏။ သူတို့သည် ထိုအတွက် ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ရှေ့နေများအသင်း သို့ ကန့်ကွက်ထားမှုအား ရုပ်သိမ်းပေးကြမည် မဟုတ်ပါချေ။

ကျွန်တော်သည် ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ဦး မဟုတ်ဟု အာသာက ပြောခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့အနေနှင့် ခိုးမှုဖြင့် စွဲဆိုထားမှုကို ရုပ်သိမ်းပေးကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်လေရာ ကန့်ကွက်မှုသည် ရှေ့နေများအသင်းသို့ တက်သွားပေလိမ့်မည်။

ရေးဗားအုတ်ကုမ္ပဏီမှ ရှေ့နေများကမူ မပြောမဆိုခဲ့ကြချေ။ သို့သော် သူတို့သည် သဘောတူထားပြီဖြစ်သည်မှာ ရှင်းနေပါသည်။ အမှန်တကယ်တွင်မူ ကျွန်တော် ယူလာခဲ့သော ဖိုင်သည် သူတို့အမှုသည်၏ဖိုင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် အာသာသည် ကောင်းကောင်းကြီး တင်ပြနိုင်ခဲ့ပေရာ ကျွန်တော်သည် အမှန်အားဖြင့် သူနှင့် တသဘောတည်းလည်း ရှိနေခဲ့၏။

“မစ္စတာဘရော့ခ်ကရော...” တရားသူကြီး ဒီအိုရီယိုက ပြောလိုက်ပါသည်။ “ခင်ဗျားမှာ ပြောစရာရှိပါသလား”

ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ခံစားချက်အား ပြောပြရန် နောက်တွန့်မနေခဲ့ချေ။ ကျွန်တော်က အာသာအား မျက်လုံးတည့်တည့် စိုက်ကြည့်ရင်း “မစ္စတာဂျက်ကော့စ်ခင်ဗျား...ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲပဲ အထင်ကြီး လေးစားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး အထင်ကြီး လေးစားနေဆဲပါပဲ။ ကျွန်တော် ဖိုင်တွဲကို ယူတာဟာ မှားပါတယ်။ ဒါကို လုပ်ခဲ့တာကိုလဲ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သတင်းအချက်အလက်တွေ ရှာပြီး ဖိုင်ကို ပြန်ထားဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေ အားလုံးဟာ ခွင့်လွှတ်စရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်...ခင်ဗျားကိုရော၊ ဒရိုက်အင်ဆွီဇေးနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အမှုသည် ရေးဗားအုတ်ကိုပါ တောင်းပန်အပ်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

မော်ဒီကေးက နောက်ပိုင်းတွင် ဒရိုက်အင်ဆွီဇေးသည် သူ၏ နောက်ထပ် တင်ပြချက်အား သဘောတူမည်ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်း သိခဲ့ကြောင်းပြောပြခဲ့၏။ ဒေါသအမျက်တို့သည် အခြေအနေတစ်ရပ် တွင် လွင့်ပျောက်သွားခဲ့ကြပေပြီ။

မော်ဒီကေးက ဒရိုက်အင်ဆို့နေက နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားပစ်
ခဲ့သောသူများအား သူတို့အား ရှာတွေ့သောအခါတွင် တစ်ဦးလျှင်
ဒေါ်လာ နှစ်သောင်းခွဲ ပေးရန် မော်ဒီကေးက အကြံပြုခဲ့၏။
ဘာတန် အမှုအတွက် ဒေါ်လာ သုံးသန်းအား တစ်နှစ်လျှင် သုံးသိန်း
ပေးသွားရန် သူက အကြံပြုခဲ့၏။ ထို့ပြင် အတန်ကြာ ပြောကြဆိုကြ
ပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ရှေ့နေ လိုင်စင်အား
ကိုးလမျှသာ ဆုံးရှုံးမည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောတူညီမှု ရလိုက်ကြ
လေသည်။

အခန်း (၁၄)

ဘဝသစ်

သောကြာနေ့ စောစောပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ရှေ့နေ
တစ်ယောက်အနေနှင့် ပြောနေရခြင်း မရှိသော်လည်း (၁၄) လမ်း
လောစင်တာတွင် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့များကို ကူညီခြင်းအလုပ်ဖြင့် ပျော်ရွှင်
နေစဉ် အာသာဂျက်ကော့ဗ်သည် ကျွန်တော်၏ တံခါးဝတွင်
ရုတ်တရက် ပေါ်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်က ချေချေငံငံပင် “ဟယ်လို”
ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း သူ ဘာလိုချင်၍ လာ
သည်ကို မတွေးတတ်ခဲ့ပေ။ ကော်ဖီတိုက်ရာတွင် သူက ငြင်းခဲ့
ပါသည်။ သူသည် စကားပြောချင်ရုံမျှသာ ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ် အနည်းငယ်သည် ရှေ့နေ
တစ်ယောက်အဖြစ် ကျင်လည်ခဲ့သော ငါးဆယ့်ခြောက်နှစ်တာ
ကာလအနက် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရဆုံးဖြစ်ခဲ့ကြောင်း အာသာ
က ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ဒရိုက်အင်ဆို့နေသည် ယခုအခါ အဆင်
ပြေနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေဆဲ
ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဘာတန်မိသားစု သေဆုံးရခြင်းအတွက်
အပြစ်ရှိသည်ဟု ခံစားနေရပြီး ထိုကိစ္စကို မေ့ပျောက်မရဘဲ ရှိနေ

ခဲ့၏။ ထို့ပြင် သူသည် ငွေနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေရသည့် အလုပ်ကို ငြီးငွေ့နေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် များများစားစား မပြောနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်နေမိ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် နားထောင်၍သာ နားထောင်နေခဲ့ပါသည်။ အာသာသည် စိတ်ထိခိုက်နေပေရာ ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

သူက လောစင်တာနှင့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်နေကြသော အလုပ်အကြောင်း မေးမြန်းခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် လောစင်တာ ရှိနေခဲ့သည်မှာ မည်မျှကြာပြီလဲ။ အဲဒီမှာ လူ ဘယ်လောက် အလုပ်လုပ်နေကြသလဲ၊ ငွေတွေ ဘယ်က ရသလဲ၊ ဤမေးခွန်းများက ကျွန်တော့်အား အခွင့်အရေးရလာစေခဲ့ရာ ကျွန်တော်ကလည်း ရသည့် အခွင့်အရေးကို ယူလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်က ရှေ့နေတစ်ယောက်အဖြစ် မလုပ်ကိုင်နိုင်သောကြောင့် ပရဟိတလုပ်ငန်း စီမံကိန်းတစ်ခုကို စတင်နေကြောင်း အာသာအား ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဝါရှင်တန်ရှိ ဥပဒေအကျိုးဆောင် ကုမ္ပဏီကြီးများမှ ရှေ့နေများကို အသုံးပြုရပေမည်။ ဤစေတနာ့ဝန်ထမ်း ရှေ့နေများသည် သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် နာရီအနည်းငယ် ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က သူတို့အား လုပ်ရမည့် ကိစ္စကို ပြောပြရပေမည်။ ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့လူပေါင်း ထောင်နှင့်ချီ၍ လက်လှမ်းမီလာနိုင်ပေသည်။

အာသာက စိတ်ကူးကို သဘောကျသွား၏။ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းနေစဉ်မှာပင် စီမံကိန်းသည် ပို၍ ကျယ်ပြန့်လာခဲ့ပါသည်။ မိနစ် အနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် သူက သူ၏ ဝါရှင်တန်မှ ရှေ့နေ လေးရာစလုံးအား သီတင်းတစ်ပတ်တွင် နာရီ

အနည်းငယ် ပရဟိတလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရန် လွှတ်ပေးမည့် အကြောင်း ပြောဆိုနေခဲ့လေသည်။

“ရှေ့နေ လေးရာဟာ သိပ်များနေမလား” ဟု အာသာက မေးခဲ့၏။

“မများဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ဒရိုက်အင်ဆို့နေထဲကနေ အကူအညီ လိုအပ်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကို သိထားတယ်၊ သူက ချီကာဂိုရုံးမှာ ရောက်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား...သူ့ကို ပြန်ခေါ်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်”

ကျွန်တော် တွေးဆခဲ့သကဲ့သို့ပင် အာသာသည် ဟက်တာ ပယ်လ်မာ၏ အကြောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရေးဗားအုတ် ဖိုင် ကျွန်တော် ရရန် သူက ကူညီခဲ့ပုံကိုသော်လည်းကောင်း ဘာမျှ သိမထားပေ။ ဟက်တာသည် ဝါရှင်တန်တွင် တစ်လအတွင်း ပြန်၍ ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ အလုပ်လုပ်နေပေတော့မည်။

အာသာသည် ကျွန်တော်၏ ရုံးတွင် နှစ်နာရီကြာအောင် နေခဲ့၏။ သူသည် ပြန်ထွက်သွားသောအခါတွင် အများကြီး ပို၍ ပျော်ရွှင်နေခဲ့လေသည်။ သူ့တွင် ဘဝရည်မှန်းချက် ရှိနေပေပြီ။ ကျွန်တော်က သူ၏ ကားရှိရာသို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပြီးနောက် မော်ဒီကေးအား သတင်းကောင်းပြောပြရန် ပြေးချလာခဲ့မိ၏။ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးရန် လိုအပ်သလောက် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ အများအပြားအား အကူအညီပေးနိုင်ကြပေပြီ။

မိဂန်၏ ဦးလေးသည် ဖင်းဝစ်ကျွန်းအနီး၌ အိမ်တစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်ထား၏။ ပင်လယ်နှင့် အလွန်နီးနီးတွင်ရှိပြီး သီတင်းပတ်ကုန် အလုပ်နားရန်အတွက် အကောင်းဆုံး နေရာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သောကြာနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဝါရှင်တန်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်က ကားကို မောင်း၍ မိဂန်က သွားရမည့်လမ်းကို ပြောပြခဲ့၏။ ထို့ပြင် ရုဘီသည် ကား၏ နောက်ဘက်တွင် ထိုင်၍ ဘီစကွတ်များကို ဝါးရင်း ရက်အနည်းငယ် မြို့ပြင်ထွက်၍ နေရမည့်အရေး တွေး၍ စိတ်လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်နေ၏။ မိဂန်က ကျွန်တော့်အား သူမ၏ ဦးလေးအိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးစီအတွက် အခန်းသုံးခန်း ရှိကြောင်း ရှင်းရှင်းကြီး ပြောပြ ထားခဲ့ပါသည်။

စနေနေ့တွင် မိုးသည် ရွာသွန်းနေခဲ့၏။ ပင်လယ်မှ တိုက်ခတ် လာသော အေးမြသည့် မိုးပွားများ အဆက်မပြတ်ကျလျက် ရှိနေ ပါသည်။ မိဂန်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခုံရည်ပေါ်တွင် နီးကပ်စွာ တွဲထိုင်ရင်း ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက် မိုးရွာနေသည်ကို ထိုင်၍ ကြည့်နေခဲ့ကြ၏။

“ကိုယ့်တို့ရဲ့ အမှုသည် ဘယ်မှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ရုဘီလား၊ ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်နေတယ်၊ ရှင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ” ဟု သူမက ခပ်သွက်သွက် မေးလိုက်၏။

အရေးပါသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ ဘာမျှ မဟုတ်ဟုလည်း ပြောနိုင်၏။ လွန်ခဲ့သော သုံးဆယ့်နှစ်ရက်က ကျွန်တော်သည် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ထားခဲ့ပြီး အခြားတိုက်ခန်း

“ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝသစ်အကြောင်းကို တွေးနေမိတာပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

တစ်ခုတွင် နေနေခဲ့၏။ ထို့ပြင် အခြား အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေခဲ့
ပေသည်။ ယခု ကျွန်တော်၏ ပခုံးပေါ် ခေါင်းမိုထားသူ အမျိုးသမီး
အား ကျွန်တော်သည် သိပင် မသိခဲ့ပါချေ။ ဘဝသည် တစ်လ
အတွင်း ထိုမျှ မည်ကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ခဲ့ပါသလဲ။

“ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝသစ်အကြောင်းကို တွေးနေမိတာပါ” ဟု
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်ဟို့ နှစ်ဦးစလုံး ပြုံးလိုက်မိကြလေသည်။

ဆုထက်